ION HOBANA
Misterul ROSWELL
după cincizeci de ani

«Universul nu este mai ciudat decât ni-l imaginăm noi, el este chiar mai ciudat decât ni l-am putea imagina.»
John Haldane

ION HOBANA
Misterul Roswell după cincizeci de ani

Editura AGNI

Coperta Ioan Andrei Egli

Editura AGNI, 1997

ISBN 973 – 97983 – 2 – 2

Mulţumiri

Maurizio Băiata, Hilary Evans, Michael Hesemann, Philip Mantle, Emil o nea, Claudiu M. Patt, Roberto Pinotti, Pier Luigi Să ni, Jean Şi de r, Javier Sierra

1. PRELUDIU

Printr-un consens foarte rar întâlnit în micul univers al utologiei, minat de orgolii, rivalităţi şi contradicţii, se consideră că era modernă a

fenomenului OZN îşi are începutul în ziua de 24 iunie 1947. Este vorba, evident, despre celebra observaţie a lui Kenneth Arnold, om de afaceri prosper din Boise, Idaho şi pilot încercat, cu peste patru mii de ore de zbor la activ. Dată fiind importanţa acestei observaţii, prezentată la no? doar incomplet sau distorsionat, voi reproduce, mai jos, raportul întocmit de ATIC (Air Technical Intelligence Center) *, pe baza relatării martorului:

„La 24 iunie 1947, orele 14, dl. Kenneth Arnold a decolat de pe aoroportul Chehalis, Washington, cu avionul său personal s-a îndreptat spre Yakima, Washington. Călătoria domnului Arnoid s-a prelungit cu o oră, datorită căutării unui mare avion de transport al marinei, despre care se presupunea că se prăbuşise în apropierea zonei de sud-vest a Muntelui Rainier, la o altitudine de circa 9500 de picioare, adică altitudinea aproximativă a platoului înalt din care se ridică Muntele Rainier. (După o căutare fără rezultat, Arnold s-a îndreptat din nou spre Yakima.)

Dl. Arnold a relatat că văzduhul era atât de limpede, încât era o adevărată plăcere să zbori şi, aşa cum fac cei mai

— Centrul de informaţii tehnice al Aviaţiei.

mulţi piloţi când văzduhul e limpede, ei aflându-se la o înălţime mai mare, îşi lăsa avionul să zboare, stând pe locul său şi privind cerul şi pământul.

...Cerul era curat ca un cristal. El nu zburase mai mult de două sau trei minute pe ruta sa (spre

Yakima – I.H.), când aeroplanul a reflectat o lumină strălucitoare. Mai întâi nu şi-a dat seama de unde venea lumina, apoi a văzut spre stânga şi la nord de Muntele Rainier, un şir de nouă obiecte cu un aspect ciudat zburând dinspre nord spre sud, la o înălţime de circa 9.500 de picioare. Se apropiau foarte rapid de Muntele Rainier şi el a presupus că sunt avioane cu reacţie.

La un interval de câteva secunde, două sau trei dintre obiecte coborau sau îşi schimbau puţin ruta, destul pentru ca razele soarelui să le izbească sub un anumit unghi şi să se reflecte puternic. Obiectele fiind destul de departe, el n-a putut să le discearnă forma sau formaţia.

În vreme ce se apropiau de Muntele Rainier, le-a observat conturul destul de clar. Dl. Arnold a declarat că i s-a părut foarte ciudat că nu le vede cozile, dar a presupus că aparţineau vreunui (nou) tip de avion cu reacţie. A estimat că altitudinea obiectelor varia cam cu o mie de picioare în sus sau în jos, dar se situa mereu foarte aproape de orizont, ceea, ce înseamnă că ele se aflau cam la altitudinea martorului.

Dl. Arnold a declarat că obiectele zburau ca gâştele, unul după altul, mai curând în diagonală, ca şi cum ar fi fost legate între ele. Păreau să urmeze o direcţie anume, dar se şi abăteau de la ea, mişcându-se printre piscurile muntoase. Martorul a estimat că distanţa dintre el şi obiecte era de circa 25 de mile.

...el a estimat că mărimea obiectelor era de aproximativ două treimi din cea a unui DC-4. A observat cum OZN-urile trec peste o creastă

acoperită cu zăpadă şi a relatat că primul obiect trecea peste vârful sudic al crestei, când ultimul ajunsese deasupra vârfului nordic.

Măsurarea ulterioară a lungimii acestei creste a arătat că ea are aproximativ cinci mile; s-a estimat, deci, că şirul de obiecte era lung de cinci mile. Dl. Arnold a cronometrat zborul obiectelor între Muntele Rainier şi Muntele Adams şi a constatat că ele au parcurs cele 47 de mile într-un minut şi patruzeci şi două de secunde. Asta este echivalentul a 1.556,71 de mile pe oră". (Cf.52)

Mary Ann Reese şi-a intitulat articolul din care am desprins textul raportului

Omul care a declanşat totul şi, într-un fel, avea dreptate, chiar dacă observaţia lui Kenneth Arnold era departe de a fi cea dintâi, în îndelungata istorie a OZN-urilor. Dar, poate cu excepţia valului de apariţii din 1897 (vezi 63, pp.263 – 268), ea s-a situat la cele mai înalte cote de interes al publicului şi al presei, până la explozia Misterului Roswell. Un interes justificat, în primul rând, de forma, evoluţia şi mai ales performanţa celor nouă obiecte: Chuck Yeager va atinge abia în 1953 viteza de 2650 de kilometri pe oră, la bordul unui avion cu motor rachetă. Pe de altă parte, lui Arnold i se atribuie şi paternitatea sintagmei care a făcut ocolul lumii, contribuind în mod substanţial la popularitatea dar şi la desconsiderarea fenomenului în cauză: farfurii zburătoare. De fapt, businessmanul din Boise, încercând să explice felul în care se deplasau ciudatele obiecte, spusese doar că o făceau ca nişte farfurii aruncate pe suprafaţa apei. Iar

ziaristul Bill Becquette, trimiţând o depeşă agenţiei Associated Press, a transferat comparaţia din domeniul mişcării în cel al formei. (Cf. 64, pp.62 – 63)

Din unghiul de vedere al cărţii noastre, ar trebui să ne preocupe aserţiunea foarte bine informatului Edward Ruppelt, fost şef al Proiectului Blue Book: „Cu toate că un proiect oficial de cercetare OZN nu a fost înfiinţat înainte de septembrie 1947, Air Force a fost vital interesată de rapoartele OZN începând cu data de 24 iunie 1947, ziua în care Kenneth Arnold a făcut raportul OZN iniţial". (69, pp.26 – 27) Vrând, probabil, să consolideze în mintea cititorilor ideea că Air Force n-a avut de ce să fie „vital interesată" de problema în chestiune înainte de 24 iunie 1947, Ruppelt supralicitează, chiar în paragraful următor, afirmând că „acest incident a fost observaţia OZN iniţială…" (id.) Insistenţa are însă, uneori, un efect contrar celui dor-jt. Cititorul atent constată că observaţiile „nu îşi făcuseră apariţia doar odată cu Incidentul Arnold", fapt dovedit de „Rapoartele ulterioare primite de la un meteorolog din Richmond, Virginia, care a observat un «disc argintiu prin luneta teodolitului său; de la pilotul unui F-47 şi trei piloţi din formaţia sa care au văzut «o aripă zburătoare argintie şi de «aeroplanele fantomă) englezeşti care fuseseră urmărite de radar la începutul lui 1947…". (id., p.59) Ruppelt ţine însă să precizeze că, dacă „toate aceste incidente avuseseră loc mai devreme", „rapoartele despre ele n-au fost primite decât după observaţia lui Arnold" (id.). Concluzia

implicită este că Air Force n-ar fi primit alte rapoarte OZN înainte de 24 iunie 1947, ceea ce constituie nu numai un neadevăr, ci şi o tentativă abilă de a explica şi justifica atitudinea oscilantă a oficialităţilor şi suita de comunicate contradictorii din acea perioadă.

Un neadevăr, pentru că personalul Air Force raportase observarea unor obiecte neidentificate, încă de la începutul anilor ’40. Iată câteva exemple. La 29 august 1942, Michael Solomon, operator în turnul de control la Baza Aeriană a Armatei din Columbus, Mississippi, a văzut cum două corpuri rotunde, roşietice, coboară în apropierea Şcolii de Aviaţie a Armatei, planează, accelerează şi se îndepărtează rapid. La 10 august 1944, căpitanul Alvah M. Reida, copilotul şi servantul unuia dintre tunurile de la bordul bombardierului care se întorcea dintr-o misiune deasupra Sumatrei, au observat un mic obiect sferic, care-i însoţea la o distanţă de circa 500 de yarzi; Reida a încercat să-l evite, schimbând mereu direcţia şi altitudinea, dar obiectul a efectuat aceleaşi manevre, timp de opt minute; apoi a cotit brusc la 90 de grade şi a accelerat rapid, dispărând în nori. Reida a precizat că a prezentat un raport amănunţit Serviciului de Informaţii, presupunând că era vorba de un nou tip de rachetă sau armă controlată prin radio. În sfârşit, la 1 august 1946, în timpul unui zbor de la Langley Field, Virginia, la MacDill Field, Tampa, Florida, căpitanul Jack Puckett, copilotul şi inginerul de la bordul unui C-47 au observat, circa trei minute, un obiect care s-a apropiat de avion şi

a virat la o distanţă de aproximativ 1.000 de yarzi; era de formă cilindrică, de două ori mai mare decât un bombardier B-29 şi avea hublouri luminate. (82. pp.19 şi 23). Nu vi se pare firesc ca Air Force să fi fost „vital interesată” de aceste rapoarte, provenind de la martori de înaltă calificare şi descriind obiecte zburătoare neconvenţionale, cu dimensiuni, evoluţii şi performanţe superioare celor ale aeronavelor existente? Şi este de crezut că Ruppelt, având acces la toate dosarele ATIC, a omis să cerceteze tocmai depoziţiile personalului Air Force? Sunt întrebări retorice, întrucât documentele obţinute în ultimii ani în virtutea FOIA (Freedom of Information Act) [1] dau un răspuns neechivoc.

La 25 ianuarie 1949, generalul C.P. Cabell, directorul Serviciului de Informaţii al Air Force, îi trimitea omologului său din U.S. Army o scrisoare din care citez:

„A. Investigaţii amănunţite privind toate obiectele zburătoare neobişnuite raportate din iunie 1946 până astăzi au fost efectuate de un grup special depinzând de Cartierul General al Air Materiei Command[2], Baza Air Force Wright-Patterson, Ohio. (…)

b. Din 210 incidente, au fost explicate circa douăzeci (20) la sută. (…)

e. Până în acest moment, nu există o dovadă palpabilă care să îndreptăţească teoria că unele dintre aceste incidente ar putea fi atribuite

1 Legea privind libertatea de informare.

2 Comandamentul pentru înzestrarea aviaţiei.

activităţii unei naţiuni străine. Pe de altă parte, nu există nici dovezi care să înlăture în mod categoric o astfel de posibilitate, mai ales că unele incidente care s-au petrecut în străinătate ar fi putut să implice avioane străine. Posibilitatea implicării unor aparate străine este mai puţin probabilă în cazul incidentelor interne şi ar consemna existenta unor performanţe care depăşesc multe limite bine definite în ştiinţa aeronauticii. Oricum, multe incidente raportate de observatori demni de încredere şi competenţi au rămas neexplicate". (Cf. 71, p.47).

Documentul demonstrează că Air Force „a fost vital interesată de rapoartele OZN" încă din luna iunie 1946 şi că astfel de rapoarte au fost primite cel puţin cu un an înaintea observaţiei lui Kenneth Arnold. Un interes justificat de procentul foarte important de „incidente" neexplicate, lată ce afirma Ruppelt în cartea sa, *Raportul despre obiectele zburătoare neidentificate* (1956), din care am citat şi până acum: „Până la sfârşitul lui 1948, Proiectul Sign[3] primise mai multe sute de rapoarte OZN. Dintre acestea, 167 fuseseră considerate rapoarte bune. Cam trei duzini erau etichetate «Necunoscuta (Op. cit., p.66) Trei duzini înseamnă peste 20%

— Dar din scrisoarea lui Cabell reiese că acesta era procentul de „incidente" explicate, restul de 80% rezistând tentativelor de identificare ale investigatorilor! Un procent covârşitor, care infirmă categoric datele statistice

3 Semn.

publicate de Air Force de-a lungul celor două decenii de existentă oficială a proiectelor de cercetare a fenomenului OZN. Semnificativă este şi evocarea, la modul generic, a performanţelor extraordinare ale aparatelor „străine”, însoţită de sublinierea credibilităţii şi competenţei martorilor. Sunt aprecieri care se referă, evident, la întreaga perioadă aflată în discuţie, susţinând opinia că interesul faţă de „obiectele zburătoare neobişnuite” nu s-a născut abia la 24 iunie 1947.

Vară fierbinte

Un alt document, datat 30 iulie 1947, a fost transmis F.B.I.-ului de Air Force. Întemeindu-se pe studierea a 18 rapoarte, înregistrate între 19 mai şi 10 iulie, el conchide că „Existenţa «farfuriilor zburătoare) nu este deloc imaginară şi nu se datorează în prea mare măsură unor fenomene naturale. Ceva zboară cu adevărat în văzduh”. Iată şi constatările desprinse din analiza observaţiilor, aparţinând, în majoritate, piloţilor militari:

„1. Aceste obiecte par metalice, sau cel puţin suprafaţa lor exterioară este metalică.

2. Când este observată o dâră de fum, ea este uşor colorată, ca o ceaţă albastră-cafenie, asemănătoare celei lăsate în urmă de o rachetă. (…)

3. În privinţa formei, toate observaţiile arată că obiectul este circular, sau cel puţin eliptic, cu baza plată şi uşor bombat în partea de sus. Dimensiunile estimate sunt cam cele ale unui C-54 sau Constellation[4].

4 Avioane de transport având o lungime de 30 m şi o anvergură de 40 m.

4. Câteva rapoarte descriu două excrescenţe, situate în partea dinapoi şi simetric pe axa direcţiei de zbor.

5. Au fost raportate câte trei până la nouă obiecte zburătoare în formaţie şi păstrând distanţa dintre ele, cu viteze totdeauna mai mari de 300 de noduri[5].

6. Discurile oscilează lateral când zboară în linie dreaptă, ca şi cum ar şerpui". (Cf. 6, pp.21 – 22)

Notând faptul că prima observaţie supusă acestei analize parţiale a fost înregistrată cu cinci săptămâni înaintea celei a lui Kenneth Arnold, să încercăm să identificăm câteva dintre cele 18 rapoarte. Potrivit bine informatului Donald E. Keyhoe, un pilot privat din Oklahoma City a declarat anchetatorilor Air Force că a văzut un mare obiect circular, în ultimele zile ale lunii mai; obiectul zbura de trei ori mai repede ca un avion cu reacţie, fără niciun zgomot. La 12 iunie, locuitorii din Weiser, Idaho, au urmărit două aparate stranii care se îndreptau cu foarte mare viteză spre sud-est, descriind o mişcare de coborâre şi ridicare rapidă. (66, p. 36) Inepuizabilul Ruppelt ne oferă şi el repere semnificative. La 28 iunie, ora 15.15, un pilot al Air Force zbura aproape de Lake Meade, Nevada, la bordul unui F-51, când a văzut o formaţie de cinci sau şase obiecte circulare. În acea noapte, la ora 21.20, doi piloţi şi doi ofiţeri de informaţii de la Baza Air Force Maxwell din Montgomery,

5 Peste 555 km/oră.

Alabama, au văzut o lumină strălucitoare la orizont, care s-a îndreptat spre ei în zigzag, cu accelerări bruşte; când a ajuns chiar deasupra lor, a făcut o cotitură abruptă de 90 o şi a dispărut spre sud. La 4 iulie, s-a înregistrat un număr de rapoarte care n-a fost depăşit, pentru o singură zi, decât în 1952. Cele mai multe proveneau din zona oraşului Portland, Oregon. La ora 11, pasagerii unui autocar au văzut patru obiecte discoidale deasupra Muntelui Jefferson. La ora 13.05, un poliţist a remarcat cum câţiva porumbei încep să se agite, ca şi cum ar fi fost speriaţi de ceva. A privit în sus şi a văzut cinci mari obiecte discoidale, două îndreptându-se spre sud şi trei spre est. Zburau cu mare viteză şi păreau să oscileze în jurul axei lor laterale. Câteva minute mai târziu, doi alţi poliţişti, amândoi foşti piloţi, au observat trei obiecte asemănătoare zburând unul în urma altuia. Patru colegi de-ai lor au raportat Cartierului General al Poliţiei Municipale că urmăresc trei până la şase discuri, având forma unor „capace de roţi cromate” care zboară foarte repede, oscilând în jurul axei. În sfârşit, echipajul unui avion al companiei United Airlines a văzut cinci obiecte conturându-se în lumina apusului, curând după ce decolase de pe aeroportul din Boise, Idaho, la ora 20.04. Le-a urmărit zburând spre nord-est pe o distanţă de circa 45 de mile, până ce au dispărut. În raportul pilotului se precizează: „Nu suntem în stare să spunem dacă s-au îndepărtat cu o viteză mai mare decât a noastră, ori s-au dezintegrat. Nu putem afirma că erau rotunde, ovale sau aveau o altă formă, dar

orice ar fi fost, nu erau avioane, nori sau fum”. Cel puţin trei observaţii importante datează din 6 iulie. Un ofiţer de poliţie din Birmingham, Alabama, a văzut mai multe lumini strălucitoare străbătând rapid văzduhul şi a fotografiat una dintre ele. Echipajul unui B-25 al Air Force a raportat deplasarea unui obiect strălucitor, discoidal, la o altitudine mai joasă decât aceea a avionului. La Baza Air Force Fairfield-Suisun din California, un pilot a urmărit un obiect care a parcurs trei pătrimi din bolta cerească în puţine secunde, oscilând în jurul axei laterale. (69, pp.31 – 32)

Aţi remarcat, desigur, că o seamă dintre caracteristicile raportate se regăsesc în textul transmis F.B.I.-ului, la 30 iulie 1947: forma circulară, zborul în formaţie, oscilarea laterală. Putem afirma, deci, că măcar unele dintre cazurile descrise de Keyhoe şi Ruppelt s-au numărat printre cele 18 analizate de specialiştii de la Air Materiei Command, contribuind la fundamentarea opiniei că „existenţa «farfuriilor zburătoare» nu este deloc imaginară…”

Cu toate eforturile autorităţilor militare de a păstra observaţiile sub pecetea tainei, poliţiştii şi piloţii civili nu puteau fi împiedicaţi să vorbească. Presa şi radioul difuzau frecvent relatările lor, ca şi comunicatele şi comentariile Air Force şi ale oamenilor de ştiinţă. În acea vară fierbinte, ştirile despre controversa iscată în legătură cu farturiiile zburătoare au trecut peste ocean, cum stă mărturie şi un articol din cotidianul românesc „Semnalul”, apărut miercuri, 9 iulie 1947. Îl

reproduc in extenso:

„Puternice forţe aviatice din St. Unite gata să intervină împotriva unor obiecte misterioase.

New York 8 (Rador).

— Corespondentul Agenţiei Reuter transmite:

Puternice forţe de aviaţie de vânătoare au stat Luni gata să intervină în statele California şi Oregon, pentru a urmări «discurile zburătoare» – obiectele misterioase ce au pus întreaga Americă pe gânduri.

Aceste «farfurii zburătoare» – cum au fost numite – sunt obiecte plate şi rotunde, pe care observatorii din 33 de state declară că le-au văzut zburând prin aer, de la 25 Iunie, cu viteza de 1900 km, pe oră.

Oficialităţile par înclinate să nu ia în seamă aceste ştiri, dar Luni, un avion de vânătoare acţionat prin propulsare prin reacţie, de pe un aerodrom militar din California, şi şase avioane militare de vânătoare de pe aerodromul Portland, din statul Oregon, au stat gata să-şi ia zborul în orice clipă, pentru a face cercetări în cazul când «farfuriile zburătoare» ar fi apărut în văzduh.

În această privinţă, s-au făcut Luni următoarele declaraţii:

Căpitanul Tom Brown, din aviaţia militară, din Washington, a declarat:

Aviaţia militară a verificat timp de zece zile poveştile despre «farfurii zburătoare», fără a reuşi să afle despre ce este vorba. Nu credem că cineva din această ţară sau din străinătate să fi reuşit să producă proiectile călăuzite, capabile să zboare cu viteza de 1900 km, pe oră, şi nici nu sunt în curs

experienţe care ar putea explica acest mister. Nu cunoaştem pe nimeni care să procedeze la asemenea experienţe, fie pe seama guvernului, fie pe a sa proprie şi specialiştii noştri în proiectile călăuzite sunt tot atât de uimiţi ca şi noi înşine/

Un ofiţer de marină a arătat că un serviciu special verifică dacă există cineva care să trimită în văzduh obiecte ce ar putea forma o explicaţie a acestui straniu mister şi că până în prezent rezultatul cercetărilor lui sunt negative.

D. Lincoln White, funcţionar al serviciului de presă al departamentului de stat, întrebat dacă există cineva, înăuntru sau în afara Parlamentului, care să facă cercetări asupra acestor obiecte, a declarat că nu cunoaşte nimic în această privinţă.

Un scriitor de probleme ştiinţifice a declarat şi el, că a văzut «farfurii zburând în apropiere de locuinţa sa, atât în ultimul timp cât şi în timpul anilor trecuţi», dar că ele nu erau decât «reflecţia unor avioane care au putut fi apoi identificate, prin schimbarea direcţiei lor de zbor şi prin sosirea lor îndeajuns de aproape pentru a putea fi zărite».

În sfârşit, d. David Lilienthal, preşedintele Comisiei pentru Energia Atomică, a declarat că «farfuriile zburătoare) nu au nicio legătură cu experienţele atomice”.

Corespondentul Agenţiei Reuter a surprins cu un remarcabil simţ de observaţie atmosfera creată de numeroasele apariţii OZN înregistrate în cele două săptămâni care au urmat relatării intens mediatizate a lui Kenneth Arnold. Căpitanul Tom Brown, însărcinat de Air Force să ţină legătura cu

publicul, i-a mărturisit aceeaşi perplexitate lui Keyhoe, într-o discuţie pe marginea raportului pilotului de la United Airlines:

„– Consideraţi că problema este serioasă? l-am întrebat.

— Nu putem să închidem ochii, mi-a răspuns el. Prea mulţi piloţi demni de încredere au observat aceleaşi lucruri: obiecte rotunde, plate, capabile să lase în urmă orice tip de avion. Toate declaraţiile concordă". (66, pp.38 – 39)

Brown a confirmat şi faptul că un aparat cu reacţie şi şase avioane de vânătoare erau pregătite să intercepteze „farfuriile zburătoare". Pe de altă parte, nu numai „scriitorul de probleme ştiinţifice" încerca să minimalizeze întreaga chestiune. Declaraţia lui David Lilienthal reprezintă o contestare implicită a „teoriei" unui savant care susţinea, la adăpostul anonimatului, că „discurile sunt produse prin transmutarea energiei atomice". (Id., p. 39) Adevărul este că, în acea vară fierbinte, începe era confuziei, cum şi-a intitulat Ruppelt al doilea capitol al Raportului său. Confuzie care explică şi primele reacţii contradictorii la evenimentul petrecut în apropiere de Roswell, în primele zile ale lunii iulie.

New Mexico. Localizarea pe hartă a câtorva dintre observaţiile OZN înregistrate în perioada iunie-iulie 1947. Dreptunghiurile indică zonele unor presupuse prăbuşiri de OZN-uri în aceeaşi perioadă.

2. VÂRFUL AISBERGULUI

Printre zonele cele mai frecventate de OZN-uri în perioada marelui val de observaţii din iunie-

iulie 1947, primul din istoria modernă a fenomenului, s-a aflat statul New Mexico. O trecere în revistă a cazurilor prezentate de Charles Berlitz şi William L. Moore (1, pp. 17 – 19) ne va convinge de acest adevăr:

25 iunie. Un obiect discoidal, de mărimea unei jumătăţi de lună plină, a zburat spre sud, pe deasupra localităţii Silver City. Martor, dentistul R.F. Sensenbaugher.

27 iunie. La ora 9.50, W.C. Dobbs, din Pope, a observat un „disc alb luminând ca un bec electric". După câteva minute, acelaşi obiect, sau unul similar, a fost văzut deasupra lui White Sands Missile Range[6] de căpitanul E.B. Detchmendy; obiectul se îndrepta spre sud-vest. La ora 10.00, doamna Appelzoller, din San Miguel, l-a văzut deplasându-se în aceeaşi direcţie.

28 iunie. Zburând aproape de Alamogordo, căpitanul pilot F. Dvyn a observat cum „o sferă de foc lăsând o dâră albastră în urmă" trece pe sub avionul său şi pare să se dezintegreze.

29 iunie. O echipă de experţi în rachete, condusă de dr. C.J. Zohn, a urmărit un disc argintiu evoluând la mare înălţime deasupra lui White Sands Proving Ground[7].

30 iunie. Un muncitor de la calea ferată, numit Price, a observat treisprezece discuri argintii zburând în şir indian deasupra oraşului Albuquerque. Îndreptându-se mai întâi spre sud, ele şi-au schimbat brusc ruta spre est, apoi spre

6 Poligonul rachetelor de la White Sands.

7 Terenul de testare de la White Sands.

vest şi au dispărut. Alertaţi de Price, vecinii lui au urmărit şi ei manevrele discurilor.

1 iulie. Max Hood, director al Camerei de Comerţ din Albuquerque, a văzut un disc albăstriu zigzagând deasupra oraşului, spre nord-vest.

Iată şi relatarea unei observaţii efectuate la 2 iulie, publicată în „Roswell Daily Record" la 8 iulie:

Dl. Şi d-na Dan Wilmot par să fie singurele persoane din Roswell care au văzut ceea ce cred că era un disc zburător.

Stăteau miercurea trecută pe veranda casei lor de pe South Penn., pe la ora 21.50, când un mare obiect strălucitor s-a ivit pe cer dinspre sud-est, mergând spre nord-vest cu mare viteză.

Wilmot i-a atras atenţia doamnei Wilmot asupra lui şi amândoi au coborât în fugă în curte, pentru a-l vedea (mai bine). L-au urmărit mai puţin de un minut, poate 40 sau 50 de secunde, potrivit lui Wilmot.

Wilmot a declarat că, după opinia lui, obiectul se afla la o înălţime de circa 1.500 de picioare şi se deplasa repede, între 400 şi 500 de mile pe oră.

Părea să aibă o formă ovală, ca două farfurii lipite faţă în faţă, sau ca două lighene de tip vechi aşezate în acelaşi fel. Întregul corp strălucea, ca şi cum lumina ar fi izvorât din interior, nu ca şi cum ar fi fost situată dedesubt.

Wilmot a declarat că, privit din locul unde stătea, obiectul părea să aibă cam 5 picioare şi, ţinând seama de distanţa faţă de oraş la care se afla, trebuia să aibă un diametru de 1.5 sau 20 de picioare, dar era doar o presupunere.

Wilmot a declarat că n-a auzit niciun zgomot, dar d-na Wilmot a declarat că a auzit, pentru foarte puţin timp, un vâjâit.

Obiectul a apărut dinspre sud-est şi a dispărut deasupra vârfurilor copacilor, în vecinătatea dealului aflat la o distanţă de 6 mile.

Wilmot, care este unul dintre cei mai respectaţi şi mai demni de încredere cetăţeni ai oraşului, a tăinuit întâmplarea, sperând că altcineva va mărturisi că a văzut un obiect, dar astăzi s-a hotărât să vorbească. Anunţul că RAAF (Roswell Army Air Field[8]) se află în posesia unuia a sosit la puţine minute după ce el s-a hotărât să comunice detalii despre ceea ce a văzut".

Ultima frază întredeschide o poartă spre miezul acestui capitol. Să suspendăm însă o clipă mişcarea, pentru a ne confrunta cu o întrebare legitimă: cum se explică această aglomerare de apariţii ciudate deasupra unui stat al Uniunii caracterizat prin mari suprafeţe aride şi un număr relativ mic de locuitori? Răspunsul cel mai la

---

8 Baza Aeriană a Armatei clin Roswell.

1

Obiectul zburător a aterizat pe teritoriul unei ferme de lângă Roswell, cândva în cursul săptămânii trecute. Neavând posibilitatea de a telefona, fermierul a depozitat discul până ce a putut să contacteze biroul şerifului, care, la rândul lui, l-a anunţat pe maiorul Jesse A. Marcel, din Serviciul de Informaţii al Grupului de Bombardament 509.

S-a acţionat fără întârziere si discul a fost ridicat de la casa fermierului. El a fost examinat la Baza Aeriană a Armatei din Roswell şi, ulterior, încredinţat de maiorul Marcel unui Cartier General superior."

Primind acest comunicat, în circumstanţe despre care vom vorbi mai târziu, cotidianul de după-amiază "Roswell Daily Record" inserează pe prima pagină a numărului său din 8 iulie un titlu care se desfăşoară pe cinci din cele opt

îndemână este că în New Mexico erau concentrate principalele centre americane de cercetare şi testare în domeniile nuclear, aeronautic, al rachetelor şi al electronicii. Prima bombă atomică fusese experimentată la Trinity Site, lângă Alamogordo, drept rezultat al eforturilorcomunităţii oamenilor de ştiinţă de la Los Alamos, reuniţi sub egida Proiectului Manhattan. Pe poligonul de la White Sands erau testate rachetele V-2 capturate în Germania. Iar la Roswell staţiona Grupul de Bombardament 509, singurul capabil, atunci, să transporte şi să lanseze bombe atomice. Dacă OZN-urile sunt ceea ce par a fi, interesul lor pentru Această zonă era justificat.

Comunicatul RAAF

Misterul Roswell s-a născut, pentru marele public, la 8 iulie, când presa şi radioul au difuzat comunicatul Bazei Aeriene a Armatei din localitate:

„Numeroasele zvonuri privind discurile zburătoare s-au transformat în realitate ieri, când Serviciul de Informaţii al

Aeriene a Armatei din localitate:

„Numeroasele zvonuri privind discurile zburătoare s-au transformat în realitate ieri, când Serviciul de Informaţii al Grupului de Bombardament 509 din cadrul celei de-a Opta Forţe Aeriene, de la Baza Aeriană a Armatei din Roswell, a avut şansa de a intra în posesia unui disc, datorită cooperării unuia dintre fermierii locali şi a Biroului Şerifului din Comitatul Chaves.

comunicatului, articol intitulat „Nu sunt

dezvăluite detalii despre farfuria zburătoare”:

„Serviciul de Informaţii al Grupului de Bombardament 509 de la Baza Aeriană a Armatei din Roswell, a anunţat astăzi, la prânz, că Baza a intrat în posesia unei farfurii zburătoare.

Potrivit informaţiei transmise de departament, aflat sub comanda maiorului J.A. Marcel, ofiţer de informaţii, discul a fost recuperat de la o fermă din apropiere de Roswell, după ce un fermier neidentificat l-a înştiinţat, aici, pe şeriful Geo. Wilcox că a găsit aparatul pe terenul său.

S-a declarat că maiorul Marcel şi-o echipă din departamentul său s-au dus la fermă şi au recuperat discul.

După ce Serviciul de Informaţii de aici a examinat aparatul, el a fost transportat pe calea aerului la un «Cartier General superior».

Serviciul de Informaţii a declarat că nu au fost dezvăluite detalii despre construcţia farfuriei sau despre aspectul ei”.

A doua parte a articolului este consacrată relatării lui Dan Wilmot, reprodusă mai sus.

(în treacăt fie zis, chiar lângă articolul cu pricina, ziarul înserează o fotografie şi o ştire de un interes oricum mai mare pentru noi, decât pentru cititorii americani: „Ex-regele Carol se însoară cu d-na Lupescu”. Iată legenda fotografiei: „Fostul rege Carol al României şi d-na Elena Lupescu se relaxează la bordul navei S.S. America, aflată în drum spre Cuba şi Mexic, în mai 1941”. Iar ştirea ne informează că „ex-regele şi însoţitoarea lui timp de 23 de ani, în timpul domniei şi în exil, s-au căsătorit recent, în

apartamentul lor din hotelul Copacabana Palace.”)

„Roswell Daily Record” nu s-a mulţumit să parafrazeze comunicatul Bazei. Pe pagina întâi a numărului din 8 iulie se află alte două articole despre acelaşi subiect. „Roswellienii au opinii diferite despre farfuriile zburătoare”, cu continuare în pagina a patra, grupează puncte de vedere ale locuitorilor oraşului. Iar „Un general al Air Force spune că armata nu face experienţe” reia declaraţia generalului Nathan F. Twining, şeful Air Materiei Command, difuzată de Associated Press. Twining precizează că „farfuriile zburătoare” nu sunt aeronave militare experimentale, adăugând că martorii au văzut lucruri aparent inexplicabile şi că avioane ale Gărzii Naţionale din nord-vestul Statelor Unite au fost trimise în misiuni de interceptare rămase fără rezultat. Consonanţa cu informaţiile transmise, în aceeaşi zi, de corespondentul Agenţiei Reuter nu este, desigur, întâmplătoare.

Aşa cum vom vedea în capitolul următor, comunicatul RAAF este departe de a se distinge prin acurateţe. El a declanşat însă o adevărată reacţie în lanţ în mass media americană şi internaţională. După ce a fost preluat şi difuzat de agenţiile de presă, Baza Aeriană, biroul şerifului, redacţiile celor două ziare şi posturile de radio locale au fost asaltate de sute de apeluri telefonice venite din toate statele Uniunii, ca şi din Anglia, Franţa, Germania, FHong Kong, Italia... Dar agitaţia avea să se stingă curând. În seara aceleiaşi zile, generalul Roger M. Ramey, comandantul celei de-a Opta Forţe Aeriene, al

cărei Cartier General se afla la Fort Worth, Texas, declara, într-o emisiune a unui post de radio local, că „discul zburător” nu era decât un vraf de rămăşiţe ale unui balon meteorologic, pe care personalul RAAF nu fusese în stare să le identifice. Iar începând din dimineaţa următoare, presa avea să publice articole inspirate de această punere la punct, ilustrate cu fotografii ale „rămăşiţelor” etalate pe podeaua biroului lui Ramey. Şi pentru ca demascarea să fie cât mai convingătoare, una dintre imagini îl înfăţişează chiar pe maiorul Marcel, cu un surâs forţat, ţinând în mâini un fragment din învelişul balonului.

Cele două ziare din Roswell reflectă în mod diferit schimbarea macazului. Dacă „Roswell Morning Dispatch” reia fără prea multe comentarii istoria cu balonul, „Roswell Daily Record” acordă un spaţiu amplu cazului pe care-l prezentase în numărul anterior. Din nou pe prima pagină, dar de astă dată pe toată lăţimea celor opt coloane, un supratitlu jonglând cu un joc de cuvinte facil: GEN. RAMEY GOLEŞTE FARFURIA DE LA ROSWELL. Pe coloana a opta, articolul intitulat *Ramey afirmă că agitaţia nu este justificată*, cu subtitlul *Ceneralul* cu un joc de cuvinte facil: GEN. RAMEY GOLEŞTE FARFURIA DE LA ROSWELL. Pe coloana a opta, articolul intitulat *Ramey afirmă că agitaţia nu este justificată*, cu subtitlul *Generalul Ramey spune că discul este un balon meteorologic*. Tot pe prima pagină, ziarul publică o fotografie a lui George Wilcox (cu o legendă care sună aproape ca o acuzaţie: „Şeriful Wilcox joacă un rol principal în

agitaţia stârnită de raportul despre «farfuria» găsită.”) şi un alt articol, *Fermierul hărţuit care a localizat «farfuria» regretă că a făcut cunoscut acest lucru*, întemeiat pe o convorbire cu în sfârşit numitul William Brazel: „Brazel a declarat că la 14 – iunie el şi fiul său Vernon, în vârstă de opt ani, se aflau la 7 sau 8 mile de clădirea fermei lui J.B. Foster, unde este angajat, când au dat peste o mare suprafaţă presărată cu rămăşiţe strălucitoare constând în fâşii de cauciuc, staniol, o hârtie destul de rezistentă şi beţe.

În vremea aceea, Brazel era grăbit să-şi termine inspecţia şi n-a dat atenţie acestui fapt. Dar a ţinut minte ceea ce a văzut şi la 4 iulie, împreună cu soţia sa, cu Vernon şi cu o fiică, Betty, în vârstă de 14 ani, s-a întors la locul respectiv şi a adunat o mică parte din starâmături.

A doua zi, a auzit prima oară despre discurile zburătoare şi s-a întrebat dacă ceea ce găsise ar putea fi resturile unuia dintre ele.

Wilcox a luat legătura cu Baza Aeriană a Armatei de la Roswell şi maiorul Jesse A. Marcel şi un bărbat în haine civile l-au acompaniat (pe Brazel – I.H.) până la fermă, unde au adunat restul bucăţilor „discului” şi le-au dus la casa lui, încercând să-l reconstruiască.

Potrivit lui Brazel, ei pur şi simplu n-au putut să-l reconstruiască. Au încercat să facă un zmeu din bucăţi, dar n-au reuşit şi n-au găsit nicio posibilitate de a le pune alături astfel încât să se potrivească.

Apoi maiorul Marcel le-a dus la Roswell şi asta a fost ultima oară când a mai ştiut despre ele,

înainte de a se răspândi vestea că a găsit un disc zburător.

Brazel a spus că nu l-a văzut căzând din cer şi nu l-a văzut întreg, aşa că nu ştie ce mărime sau formă ar fi putut avea, dar s-a gândit că putea fi cam de mărimea tăbliei unei mese. Balonul care l-a ridicat, dacă aşa s-au petrecut lucrurile, trebuie să fi fost lung de circa 12 picioare, credea el, comparându-l cu mărimea camerei în care se afla. Cauciucul era cenuşiu afumat şi împrăştiat pe o suprafaţă cu un diametru de cam 200 de yarzi.

Când rămăşiţele au fost adunate, staniolul, hârtia, banda şi beţele au făcut o grămadă cam de trei picioare lungime şi 7 sau 8 ţoli grosime, în vreme ce cauciucul a făcut o grămadă cam de 18 sau 20 de ţoli lungime şi cam 8 ţoli grosime. El a estimat că întregul lot putea cântări cam cinci pfunzi.

Nu era nicio urmă de metal în zonă, care să fi putut fi utilizată pentru un motor şi nicio urmă de vreo elice oarecare, deşi cel puţin o parte dintre hârtii erau lipite pe foiţe de staniol.

N-au fost găsite cuvinte scrise pe instrument, deşi erau litere pe câteva fragmente. Multă bandă scotch şi ceva bandă cu flori imprimate pe ea au fost folosite în construcţie.

N-au fost găsite coarde sau sârme, dar câteva găuri în hârtie arătau că putea să fi fost folosită un fel de legătură.

Brazel a spus că găsise anterior două baloane meteorologice pe teritoriul fermei, dar ceea ce a găsit acum nu semăna în niciun fel cu ele.

„Sunt sigur că ceea ce am găsit nu era un

balon meteorologic, a spus el. Dar dacă mai găsesc orice altceva, în afara unei bombe, le va fi greu să mă facă să vorbesc despre asta”.

Se impun, deocamdată, două observaţii. Data reperării rămăşiţelor «balonului» a devenit 14 iunie, în loc de «săptămâna trecută», cum se afirma în comunicatul RAAF din 8 iulie, redactat tot pe baza declaraţiei lui Brazel – a primei declaraţii. Pe de altă parte, dacă descrierea rămăşiţelor susţine explicaţia generalului Ramey, fermierul ţine să sublinieze, în final, că este familiarizat cu baloanele meteorologice şi că nu poate fi vorba despre un astfel de aparat de cercetare şi prevedere a vremii. Această declaraţie fermă, reprodusă întocmai, este întărită de constatarea că „n-au fost găsite cuvinte scrise pe instrument”, or baloanele meteorologice poartă foarte vizibile numele staţiei care le-a lansat şi adresa, pentru a fi returnate, cu perspectiva obţinerii unei sume modeste drept răsplată. În sfârşit, răspândirea rămăşiţelor „pe o suprafaţă cu un diametru de cam 200 de yarzi” exclude posibilitatea ca ele să fi aparţinut unui balon meteorologic. În primul rând, pentru că aparatele de acest fel erau umplute cu heliu, gaz inert şi neinflamabil, care n-avea cum să explodeze în văzduh, provocând fragmentarea învelişului de cauciuc. Să ne gândim, apoi, că un diametru de aproape o sută de metri înseamnă mai mult decât lungimea unui teren de fotbal. Cum ar fi reuşit resturile unuia balon meteorologic să acopere o întindere de asemenea dimensiuni?…

Ciudat lucru, nimeni nu pare să fi remarcat,

atunci, neconcordanţa dintre finalul articolului şi explicaţia lui Ramey

— În afară de editorialistul ziarului, al cărui text este un model de ambiguitate:

ŞI ACUM CE ESTE ASTA?

„Cu telefonul sunând şi voci agitate strigând în urechile celor din redacţia de ştiri, punând întrebări nerăbdătoare la care nu se putea răspunde, s-a constatat curând după ce «Record» a apărut, ieri după-amiază, că interesul privind rapoartele provenind din cele 44 de state ale Uniunii unde au fost observate discuri argintii s-a transformat în credinţă.

«Record» n-a avut decât să «izbească publicul» pentru ca barajul telefoanelor să se declanşeze, cu nenumăraţi curioşi vrând să verifice ceea ce tocmai citiseră, nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

Dar istoria a rezistat, aşa cum rezistă toate lucrurile uimitoare, în aceste zile pline de fapte excepţionale şi de performanţe ciudate.

Cât despre ce este discul, asta e o altă chestiune. Toate aparenţele indicau, în momentul când au fost scrise aceste rânduri, că Armata n-are de gând să-şi dezvăluie, deocamdată, secretele. Poate că e o întâmplare fericită, sau poate că nu e. Orice presupunere este acum binevenită.

Poate că totul este o farsă, aşa cum au crezut cei mai mulţi, de la bun început. Dar CEVA a fost găsit acolo”.

O tăcere de treizeci de ani?

Cu toate piruetele sale gazetăreşti, editorialul

din „Roswell Daily Record” n-a fost decât un epitaf echivoc pe ceea ce se dorea a fi piatra funerară a Misterului Roswell. Dezminţirea generalului Ramey s-a dovedit a fi extrem de eficientă. Dispariţia rapidă a incidentului evocat în comunicatul RAAF din aria de interes a mass media şi a publicului a fost constatată chiar atunci de maiorul-pilot Hughie Green, din RCAF[9], care călătorea cu maşina din California la Philadelphia: „În timp ce şofam prin New Mexico, de la vest spre est, ascultam relatările despre o farfurie care aterizase la staţiile de radio locale, pe măsură ce intram în raza fiecăreia. Eram deosebit de interesat de aceste relatări, făcând eu însumi parte din RCAF şi amintindu-mi de «too fighters» din perioada războiului – farfuriile zburătoare ale acelor zile. Staţiile de radio pe care le ascultam erau atât de înfierbântate, încât îşi întrerupeau emisiunile obişnuite pentru a comunica ultimele evoluţii ale situaţiei. Sunt sigur că una din ştirile transmise comenta faptul că şeriful şi oamenii lui se îndreptau spre locul prăbuşirii pentru a vedea rămăşiţele. Am auzit mai multe relatări în vreme ce intram în statul următor şi, pe cât îmi amintesc, era material suplimentar în presă. Dar când am ajuns la Philadelphia, nu se mai vorbea nimic despre asta în ziare sau la radio, l-am întrebat pe câţiva reporteri prieteni şi ei mi-au răspuns că ştiu despre ce este vorba, dar că problema a fost muşamalizată”. (Cf. 1, pp. 45 – 46)

Nimic în ziare sau la radio... Putem totuşi

9 Royal Canadian Air force.

afirma, aşa cum face Stanton Friedman, unul dintre cei mai cunoscuţi cercetători ai fenomenului OZN, profund implicat în analiza tuturor aspectelor cazului Roswell, că „în afara câtorva puţine ore din 8 iulie, întâmplarea a rămas complet tăinuită vreme de peste treizeci de ani…” (6, p. 192)? Relatarea lui Hughie Green a apărut în 1955, în primul număr al mensualului britanic „Flying Saucer Review”. Cu şase ani mai devreme, Frank Scully, cronicar monden al magazinului hollywoodian „Variety”, susţinuse, în rubricile sale din 12 octombrie şi 23 noiembrie 1949, că mai multe nave extraterestre fuseseră recuperate în zonele deşertice din sudul Statelor Unite. Scully amplificase aceste „dezvăluiri” în cartea sa din 1950, *Dincolo de farfuriile zburătoare*. Potrivit informatorilor săi, patru OZN-uri, trei distruse la impactul cu solul şi unul intact, se aflau în posesia armatei americane. Dacă ar fi să-l credem pe Gildas Bourdais, printre ele se număra „fără îndoială, cel de la Roswell”. (2, p. 28). Nu ştiu pe ce se întemeiază afirmaţia ufologului francez, dar Scully se referă la o altă localitate din New Mexico, Aztec, unde o navă extraterestră ar fi fost găsită la 25 martie 1948.

Un misterios savant, „dr. Gee”, i-ar fi relatat lui Scully că nava fusese urmărită de trei staţii radar, în vreme ce zbura deasupra unor zone din New Mexico. Din motive necunoscute, ea s-a prăbuşit, fiind localizată prin triangulaţie. La faţa locului au sosit oameni de ştiinţă, ofiţeri de poliţie şi militari. Nava era discoidală, avea un diametru de circa o sută de picioare şi un şir de hublouri.

După două zile, cei de faţă s-au apropiat şi, privind printr-un hublou sfărâmat, au văzut şaisprezece trupuri neînsufleţite. Introducând un băţ prin hublou, ei au reuşit să deschidă o trapă şi să intre în navă. Examinând cadavrele, au constatat că erau ale unor fiinţe semănând perfect cu oamenii, dar având o înălţime de sub un metru. Militarii au transportat nava şi trupurile într-un laborator secret, unde să poată fi cercetate, lată cum arăta şi funcţiona vehiculul cosmic: „Farfuria era alcătuită dintr-un inel metalic rotitor şi dintr-o cabină aşezată în centru. Un sistem de angrenaje lega cabina de inel, care descria o mişcare circulară, în timp ce cabina rămânea imobilă. Angrenajele acţionau fără lubrifianţi şi raportul lor de multiplicare era necunoscut specialiştilor noştri. Conferenţiarul credea că farfuriile se deplasau utilizând liniile de forţă magnetice care, cum se ştie, înconjoară planetele sistemului solar. Aspectul acestor aparate îndreptăţea ipoteza că pot să manevreze în toate direcţiile şi, asemeni elicopterelor, să aterizeze oriunde”.

Dincolo de farfuriile zburătoare a devenit rapid un best seller, fiind comentată favorabil în ziare şi emisiuni radiofonice. Din păcate pentru autor, un articol publicat de magazinul „True”, în septembrie 1952, a demonstrat că „savantul” dr. Gee se numea de fapt, Lee Gebauer, şi era un fel de inventator autodidact, care pretindea că, împreună cu un anume Silas Newton, realizase un aparat electronic în stare să detecteze pânzele de apă şi de petrol subterane, măsurând interacţiunile acestora cu câmpul magnetic

terestru. Ei voiau să se folosească de cartea lui Scully pentru a-i convinge pe potenţialii cumpărători ai detectorului că acesta îşi avea originea într-o tehnologie extraterestră, la care „dr. Gee” avusese acces datorită rolului jucat de el în studierea farfuriilor zburătoare. (19)

Un secret mai presus decât ce! al bombei cu hidrogen

N-aş fi acordat atâta spaţiu acestei istorii, dacă ea n-ar fi avut şi o altă semnificaţie decât aceea a amăgirii unui publicist onest de către doi şarlatani. După aproape treizeci de ani, o suită de descoperiri senzaţionale a schimbat statutul cărţii considerate drept o născocire lipsită de orice temei. În 1978, cercetătorul canadian Arthur Bray a obţinut, de la guvernul său, copia unui memorandum adresat, la 21 noiembrie 1950, de dr, ing. Wilbert B. Smith, din Ministerul Transporturilor, şefului Departamentului Telecomunicaţii. În timp ce se afla la Washington, pentru a participa la Conferinţa N.A.R.B. (North American Research on Broadcasting[10]), Smith a cumpărat cartea cu pricina, pe care o comentează astfel:

„Scully pretindea că studierea preliminară a unei farfurii care căzuse în mâinile Guvernului Statelor Unite arăta că ea opera pe baza unor principii magnetice necunoscute până acum. Mi se pare că propria noastră activitate pe tărâmul geomagnetismului poate constitui trăsătura de unire între tehnologia terestră şi tehnologia care

10 Cercetarea nord-americană în domeniul emisiunilor radiofonice.

se află la temelia proiectării şi funcţionării farfuriilor. Dacă presupunem că investigaţiile noastre pe tărâmul geomagnetismului se desfăşoară în direcţia corespunzătoare, teoria funcţionării farfuriilor devine destul de simplă, toate caracteristicile observate putând fi explicate calitativ şi cantitativ.

Am efectuat cercetări discrete prin intermediul staffului Ambasadei Canadei la Washington, care a putut să obţină pentru mine următoarele informaţii:

a. Problema constituie subiectul cu cel mai înalt grad de clasificare pentru guvernul Statelor Unite, mai presus chiar decât bomba H.

b. Farfuriile zburătoare există.

e. Modul lor de funcţionare este necunoscut, dar un efort concentrat (de a-l descoperi – I.H.) este făcut de un mic grup condus de dr. Vannevar Bush.

d. Întreaga problemă este considerată de autorităţile Statelor Unite ca având o uriaşă semnificaţie". (3, p. 6 b)

Bray a găsit, printre documentele personale ale inginerului, decedat în 1960, transcrierea convorbirii din 15 septembrie 1950 a ataşatului militar canadian, locotenent-colonel Bremner, cu dr. Robert I. Sarbacher, consultant ştiinţific în Consiliul Unit pentru Cercetare şi Dezvoltare al Ministerului Apărării al Statelor Unite, membru al Grupului pentru Dirijare şi Control al Rachetelor. Trebuie precizat că Bremner n-a făcut decât să-i transmită savantului american întrebările lui Smith:

„Smith: întreprind unele cercetări privind utilizarea câmpului magnetic terestru ca sursă de energie şi cred că aceste cercetări ar putea să aibă o legătură cu farfuriile zburătoare.

Sarbacher: Ce doriţi să aflaţi?

Smith: Am citit cartea lui Scully despre farfurii şi aş dori să ştiu cât anume din ea este adevărat.

Sarbacher: Faptele relatate în carte sunt în esenţă exacte.

Smith: Atunci, farfuriile există?

Sarbacher: Da, există.

Smith: Funcţionează ele, aşa cum sugerează Scully, pe baza principiilor magnetismului?

Sarbacher: N-am fost în stare să reproducem performanţele lor.

Smith: Vin ele de pe o altă planetă?

Sarbacher: Tot ceea ce ştim este că nu le-am construit noi şi este aproape sigur că nu sunt originare de pe Pământ.

Smith: înţeleg că întregul subiect al farfuriilor este clasificat secret.

Sarbacher: Da, este clasificat cu două grade mai sus chiar decât bomba cu hidrogen. De fapt, este subiectul cu cel mai înalt grad de clasificare pentru guvernul Statelor Unite, în momentul de faţă.

Smith: Pot să vă întreb care este explicaţia acestei clasificări?

Sarbacher: Puteţi să întrebaţi, dar eu nu pot să vă răspund”. (Cf. 6, pp. 48 – 49)

La 29 noiembrie 1983, dr. Robert I. Sarbacher, atunci preşedinte al Washington Institute of Technology din Palm Beach, Florida, confirma

discuţia cu Bremner, într-o scrisoare către ufologul William Steinman. (Id., p.51) Care să fie, deci, faptele „în esenţă exacte relatate de Scully? Mi se pare evident că este vorba despre prăbuşirea navei extraterestre şi despre recuperarea ei şi a ocupanţilor de către autorităţi. În lumina declaraţiei lui Sarbacher, capătă o pondere deosebită mărturisirea văduvei lui Scully, potrivit căreia, în 1953, Edward Ruppelt le-ar fi spus, ei şi soţului ei: „În mod confidenţial, dintre toate cărţile publicate în legătură cu farfuriile zburătoare, cartea dumneavoastră a fost aceea care ne-a dat cele mai mari dureri de cap, pentru că era cea mai aproape de adevăr”. (Cf. 1, p.48) Precizez că Charles Berlitz şi William L. Moore, autorii lucrării în care a apărut această mărturisire, nu cunoşteau încă răspunsul lui Sarbacher la întrebarea lui Smith!

Exactitatea de principiu a faptelor relatate de Scully este atestaţă, indirect, şi de un document obţinut, în 1978, prin recursul la FOIA. La 22 martie 1950, agentul F.B.I. Guy FHottel, în post la Washington, D.C., îi înainta şefului său suprem, John Edgar Hoover, acest raport:

„Următoarea informaţie a fost furnizată agentului special (numele şi locul au fost cenzurate):

Un anchetator al Air Force a declarat că trei pretinse farfurii zburătoare ar fi fost descoperite în New Mexico. Ele au fost descrise ca fiind de formă circulară, prevăzute cu centre proeminente şi având un diametru de circa 50 de picioare. În fiecare dintre ele se aflau câte trei corpuri de

formă umană, dar având doar trei picioare înălţime, îmbrăcate cu veşminte metalizate cu o textură foarte fină. Fiecare corp era complet acoperit, ca şi cum ar fi purtat combinezonul negru folosit de piloţii de mare viteză şi de aviatori.

Potrivit informatorului Domnului... farfuriile au fost găsite în New Mexico pentru că guvernul are acolo instalaţii radar de mare putere şi se crede că undele radar au interferat cu mecanismul farfuriilor. Agentul special... n-a făcut nicio estimare suplimentară în legătură cu informaţia de mai sus". (Cf. 71, pp. 52 – 53).

Forma navei, asemănarea ocupanţilor cu oamenii, înălţimea lor de sub un metru, prezenţa radarelor... Prea multe potriviri!

„Reabilitarea" lui Scully nu se extinde asupra celor doi impostori. De altfel, cronicarul monden i-a declarat lui James Moseley că dr. Gee era o sinteză a opt oameni care-i furnizaseră informaţiile utilizate în carte (47). Pe de altă parte, cu toate că William Steinman a încercat să acrediteze localizarea prăbuşirii din New Mexico la Aztec, într-o lucrare apărută în 1986 (vezi r.

73), investigaţiile minuţioase întreprinse de William Jones şi Rebecca Minshall au demonstrat că nu există nicio dovadă în acest sens (65). Se pare că informatorii lui Scully aflaseră de undeva ce se întâmplase, dar nu şi unde anume...

În schimb.

Frank Edwards, ziarist şi autor al unor cărţi de mare succes, ştia unde se petrecuse accidentul. La 27 octombrie 1955, după ce ţinuse o conferinţă

despre OZN-uri la Indianapolis, Indiana, fiind întrebat dacă a avut loc vreo prăbuşire a unei farfurii zburătoare, el a răspuns: „Nu sunt sigur că asta nu s-a întâmplat unora dintre ele. Mai demult, în 1947, la Roswell, New Mexico, un fermier a relatat că a văzut ceva izbindu-se de coasta unui munte şi prăbuşindu-se. Mi s-a spus că au fost trimişi soldaţi care au încercuit locul şi n-au lăsat pe nimeni să pătrundă acolo, timp de cinci zile. În cele din urmă, a fost difuzată fotografia unui bărbat care ţinea în mâini un mic zmeu boţit, cu o folie de aluminiu legată de el – o ţintă radar – şi s-a declarat că asta a fost – indiferent dacă veţi crede sau nu”. (Cf. 12, p.28) Un deceniu mai târziu, Edwards a revenit asupra întâmplării, în *Farfuriile zburătoare*

— O problemă serioasă:

„Există unele cazuri greu de explicat, cum ar fi cel al fermierului de lângă Roswell, New Mexico, care i-a comunicat telefonic şerifului că un obiect discoidal strălucitor a trecut pe deasupra casei sale, la mică înălţime, prăbuşindu-se şi arzând pe coasta unui deal vizibil din locul unde se afla. Şeriful i-a anunţat pe militari; militarii au venit în mare grabă. Nu a fost permis accesul ziariştilor în zonă. Totuşi, după o săptămână, guvernul a publicat o fotografie a unui militar ţinând în mâini un zmeu, cu un disc de aluminiu de mărimea unei tăvi de plăcintă atârnând de partea de jos a zmeului. Potrivit comunicatului oficial, discul era un dispozitiv purtat de zmeu şi folosit pentru a testa echipamentul radar, prin reflectarea semnalelor de către tava de plăcintă. Ni s-a spus

că acesta a fost obiectul care l-a impresionat atât de mult pe fermier. NU ni s-a spus, însă, cum a luat foc pretinsul zmeu – şi nici de ce militarii au instalat un cordon în jurul zonei, în vreme ce examinau resturile unui zmeu ars, cu o tavă de plăcintă neinflamabilă legată de el.

Era perioada calmă a «farfuriilor zburătoare) şi nimeni – sau aproape nimeni – nu punea la îndoială declaraţii ridicole ca aceea la care tocmai m-am referit. Nu ştiu ce a fost găsit cu adevărat acolo. Şi celor care ştiu nu li se îngăduie să discute despre asta – în public”. (60, pp.41 – 42)

E limpede că, în pofida inadvertenţelor pe care le veţi sesiza curând, Edwards avea şi alte informaţii decât cele pe care le-ar fi putut obţine din articolele publicate în iulie 1947. Altfel nu se explică, de pildă, pasajul privind cordonul instalat de militari.

Una dintre fotografiile (pentru că au fost mai multe) difuzate împreună cu dezminţirea generalului Ramey a apărut în numărul special din 1967 al magazinului „Look”, consacrat farfuriilor zburătoare. Ea reprezintă un tânăr în salopetă militară ţinând în mâini fragmente din balonul care, potrivit versiunii oficiale, a fost confundat de ofiţerii de la RAAF cu o farfurie zburătoare. Legenda pretinde, eronat, că ar fi fost vorba despre dispozitive lansate de marina militară şi că cel din fotografie ar fi fost recuperat la Fort Worth, Texas. Tânărul este adjutantul-meteo Irving Newton, chemat de Ramey să identifice balonul.

Ultimul text invocat pentru a demonstra că întâmplarea nu „a rămas tăinuită vreme de peste

treizeci de ani”, cum afirmă Stanton Friedman, cântă tot în struna Air Force. Este un scurt pasaj din lucrarea lui Ralph şi Judy Blum, *Dincolo de Pământ*: *contactul omului cu fenomenul OZN*, apărută în 1974: „În 1947, ridicolul a atins un nivel toarte înalt şi când istoria difuzată pretutindeni a «capturării) unui disc zburător la o bază din New Mexico s-a dovedit a nu fi decât «o eroare de identificare» grăbită a unei folii de staniu sfâşiate, aparţinând unui dispozitiv meteo de mare altitudine, presa şi-a pierdut repede din interesul pentru fenomen”. (Cf. 9, p. 50).

După numai patru ani, un modest reparator de televizoare din FHouma, Louisi-ana, avea să facă declaraţii incendiare în legătură cu adevărata natură a fragmentelor găsite pe teritoriul fermei, deschizând lungul şir al mărturiilor menite să situeze Misterul Roswell în topul dovezilor privind existenţa OZN-urilor – şi, poate, a celor care le manevrează în spaţiul cosmic şi în văzduhul planetei noastre.

3. COTITURA

A

I

n cea mai nouă carte a sa (la ora când scriu aceste rânduri), cunoştinţa noastră Stanton Friedman prezintă astfel momentul în care i s-a revelat ceea ce părea să fie un adevăr neştiut de el despre cele petrecute la Roswell, în vara anului 1947:

„La 20 februarie 1978, mă aflam la Bâton Rouge pentru a ţine o conferinţă la Louisiana State University şi dădeam trei interviuri separate

la o staţie locală de televiziune. În pauza de cafea, directorul staţiei, care era cam stânjenit de faptul că al treilea interlocutor întârzia, mi-a spus: «Persoana cu care ar trebui neapărat să vorbeşti este Jesse Marcel. El a mânuit bucăţi dintr-o farfurie zburătoare când era ofiţer activ, cu mult timp în urmă.» Omul făcuse acest comentariu fără să se gândească, dar eu nu l-am lăsat până nu i-am stors mai multe informaţii. Până la urmă, mi-a zis: «Ştii, Jesse şi cu mine suntem vechi radioamatori. El locuieşte în Houma. E foarte cinstit şi demn de încredere.)

Avusesem o zi foarte plină şi un public numeros la LSU. În ziua următoare, aşteptând să mă urc într-un avion pentru a ajunge la o altă întâlnire, am aflat numărul de telefon al lui Marcel şi l-am sunat. Mi-a spus o istorie fascinantă, cum că fusese şeful Serviciului de Informaţii al Bazei Aeriene a Armatei din Roswell, spre sfârşitul anilor „40”. (5, p. 17)

Relatarea continuă, dar eu m-am oprit aici pentru că, aşa cum recunoaşte în altă parte, Friedman nu s-a întâlnit cu Marcel decât în mai 1979, când l-a intervievat pentru filmul documentar *OZN-urile sunt reale*. Între timp, un alt foarte cunoscut cercetător OZN, Leonard Stringfield, luase şi el legătura prin telefon cu Marcel, la 7 aprilie 1978, fiind cel dintâi care a făcut publică mărturia acestuia, în cadrul Simpozionului MUFON (Mutual UFO Network[11]) de la Dayton „Ohio, din zilele de 29 şi 30 iulie ale

11 Reţeaua comună OZN.

aceluiaşi an. Faptul că Friedman menţionează doar în treacăt această precedenţă nu mă miră, ţinând seama de orgoliile şi rivalităţile la care m-am referit chiar în prima frază a cărţii noastre. De altfel, autorii volumelor, articolelor, comunicărilor, emisiunilor TV, filmelor documentare consacrate cazului Roswell par deseori mai preocupaţi de răfuiala cu cei care au alte opinii, decât de clarificarea, într-un spirit de cooperare dezinteresată, a numeroaselor probleme aflate în suspensie.

Să ne întoarcem însă la „istoria fascinantă" a lui Jesse Marcel, pe care vă propun să o cunoaşteţi nu din mărturisirile telefonice reproduse de Friedman şi Stringfield, cu inerentele lor distorsiuni şi omiteri, ci din transcrierea interviului pe care fostul ofiţer de informaţii l-a acordat, la 8 decembrie 1979, reporterului Bob Pratt, de la „National Enquirer". Un articol întemeiat, parţial, pe acest text, a apărut în numărul din februarie 1980 al publicaţiei mai sus citate. Interviul a fost tipărit pentru prima oară *integral* de Karl T. Pflock (vezi 10, pp.119 – 126)

„A venit pe pământ, dar nu de pe pământ".

Am selectat din transcrierea benzilor magnetice pasajele care se referă nemijlocit la Misterul Roswell, încercând să redau caracterul colocvial al răspunsurilor şi adăugând precizările necesare:

„Pratt: Când aţi găsit rămăşiţele din New Mexico?

Marcel: Nu-mi amintesc data exactă. Era în iulie 1947. Cum a început totul... Mă aflam în

biroul meu. M-am dus la clubul ofiţerilor, ca să iau masa de prânz şi mâneam, când am primit un telefon de la şeriful din Roswell şi el voia să stea de vorbă cu mine. Mi-a spus:

— E un om aici, un fermier care a venit la oraş să-şi vândă lâna – tocmai şi-a tuns oile – şi mi-a povestit ceva ciudat. Şi s-ar cuveni să ştiţi despre asta.

Şi eu am spus:

— Bine. Sunt numai urechi.

El a spus:

— Numele acestui om este Brazelle (Brazel). El spune că a găsit pe terenul fermei sale ceva care s-a prăbuşit cu o zi în urmă, sau cu puţine zile în urmă şi nu ştie despre ce este vorba. El (şeriful) a spus: Poate că ar merita să faceţi efortul de a investiga acest caz, întrucât ştiu că sunteţi ofiţerul de informaţii al bazei.

Aşa că am spus:

— În regulă. Şi am spus: Unde pot să mă întâlnesc cu el?

El a spus:

— Păi o să plece de aici pe la trei jumătate sau patru, dar acum este în biroul meu, dacă doriţi să veniţi şi să vorbiţi cu el acum. Are să vă aştepte aici.

Şi el era acolo şi mi-a povestit. Cele spuse de el m-au interesat, aşa că m-am întors… l-am spus (lui Brazel):

— Dumneata aşteaptă aici. Am spus: Trebuie să mă întorc la bază.

Aşa că am vorbit cu comandantul meu (colonelul William H. Blanchard, comandantul

RAAF şi al Grupului de
Bombardament 509) despre asta. L-am întrebat care este părerea lui. El a spus:
— Părerea mea este că mai bine te-ai urca în maşină. El a spus: Cât de mult material din ăsta e acolo?
Am spus:
— După cum spune omul, e destul.
El a spus:
— Ei bine, ai trei agenţi CIC (Counter Intelligence Corps[12]) care lucrează pentru dumneata…
(…) Aşa că l-am luat pe unul dintre agenţii mei numit Cabot (căpitanul Sheridan W. Cavitt) (…) El conducea un jeep de transport. Eu conduceam maşina mea de serviciu şi am început să traversăm regiunea, în urma camionetei fermierului. El nu mergea pe vreun drum. După cum îmi spusese, ferma avea optzeci de mile pătrate. Era mare. Aşa că am ajuns la locul acela în amurg. Era prea târziu ca să mai facem ceva, aşa că am petrecut noaptea într-o mică baracă şi în dimineaţa următoare ne-am trezit şi am pornit.
El ne-a dus la locul acela şi am început să adunăm fragmentele, care îmi erau necunoscute. N-am văzut niciodată ceva asemănător. Nu ştiam ce adunăm. Nu ştiu nici acum. Ca şi în ziua aceea, nu ştiu ce era. Şi am dus cât de mult am putut la bază şi… Un tânăr soldat ingenios s-a gândit să pună una lângă alta câteva bucăţi şi să vadă dacă le poate potrivi. Nu cred că a izbutit să

12 Corpul de Contrainformatii.

potrivească două bucăţi. Atât era de fragmentat materialul. Era împrăştiat pe o suprafaţă întinsă, având cam trei sferturi de milă lungime şi câteva sute de picioare lăţime. Deci am încărcat şi ne-am întors la bază.

În vremea aceea, aveam un ofiţer pentru relaţiile cu publicul curios. A aflat cele întâmplate şi a informat AP (Associated Press). Asta i-a stârnit cu adevărat pe fanatici – nu mă feresc să utilizez această expresie. Am primit telefoane de pretutindeni. Reporteri voiau să vină să stea de vorbă cu mine, dar n-aveam nimic să le spun. Nu puteam să le spun nimic. N-aveani despre ce să vorbesc. Ei voiau să vadă materialul, pe care nu puteam să li-l arăt.

În dimineaţa următoare, devreme, comandantul meu m-a trimis la Carswell (numele primit mai târziu de baza aeriană de la Fort Worth), ca să mă opresc acolo şi să vorbesc cu generalul Ramey. Am pus tot materialul într-un B-29. Comandantul mi-a spus să merg mai departe şi să-l duc la baza aeriană Wright-Patterson[13], în Ohio, dar când am ajuns la Carswell, generalul Ramey nu era acolo, darerau o mulţime de reporteri înarmaţi cu microfoane, care doreau să stea de vorbă cu mine, dar eu nu puteam, să spun nimic înainte de a vorbi cu generalul. Trebuia să fiu la ordinele lui. Şi el mi-a spus:

— Ei, nu spui nimic.

Atunci am spus:

---

13 In iulie 1947, la Dayton, Ohio, Air Force dispunea de două ba/e alăturate, Wright şi Patterson, reunite, mai târ/iu, sub numele Wright-Patterson.

— Domnule general, colonelul Blanchard mi-a cerut să duc materialul acesta la Wright-Patterson.

Şi el a spus:

— Ai să-l laşi aici. Vom avea noi grijă de el.

Şi acesta a fost sfârşitul… Acesta a fost sfârşitul rolului meu. Nu ştiu nici acum ce am adunat.

Pratt. Au reţinut avionul B-29?

Marcet. Nu, nu. Materialul a fost transferat într-un avion de transport. Generalul mi-a spus:

— Dumneata întoarce-te la Roswell. Au mai multă nevoie de dumneata acolo. El a spus: Dumneata ai primit o funcţie mare acolo, ceea ce faci e important. Aici nu va mai fi nimic.

Pratt. Care era numele fermierului?

Marcel. Brazelle (Brazel), nu-i cunosc prenumele.

Pratt Unde se află ferma, faţă de Roswell?

Marcel. La nord de terenurile de testare, aş spune la şaizeci de mile nord-vest de Roswell.

Pratt. Care era numele şerifului?

Marcel. Nu mi-l amintesc acum. Era şeriful comitatului în care se afla Roswell.

Pratt. Ce fel de fermă era?

Marcel. Vite şi oi.

Pratt. În dimineaţa următoare v-a dus la locul acela?

Marcel. Da. De fapt, el a înşeuat doi cai. Eu n-am călărit niciodată şi am spus: «Voi doi veţi călări». Cabot (Cavitt) se pricepea. El era din vestul Texasului. Se simţea în largul lui pe un cal.

Aşadar am decolat. Ne-am dus acolo şi am încărcat materialul în jeep şi am terminat destul

de târziu. Dar eu nu eram mulţumit. Eu m-am întors, l-am spus lui Cabot: CDumneata conduci vehicului până la bază, iar eu am să mă întorc acolo şi am să adun atât cât încape în maşină.»

Pratt. Cum era terenul?

Marcel. Foarte plat. Totul e foarte arid. Sunt buruieni. Era potrivit pentru o fermă de oi, pentru păscut. Nu i-am dat prea mare atenţie, fiind interesat de altceva.

Pratt. Când aţi ajuns acolo, ce aţi văzut? Bucăţele de metal, sau ce?

Marcel: Am văzut… Am găsit ceva metal, mici bucăţi de metal, dar am găsit mai mult materiale greu de descris. N-am văzut niciodată ceva asemănător şi nu ştiu nici acum ce era. Oricum, le-am adunat. Un lucru, un lucru…

Pratt. Era ceva prelucrat?

Marcel: Fără doar şi poate. Dar îmi amintesc un lucru, îmi amintesc asta foarte clar. Doream să văd cum arde materialul acela, dar tot ce aveam… aveam o brichetă, întrucât sunt un fumător pasionat. Am aprins bricheta şi am încercat să aprind o bucată din materialul acela, dar n-a ars.

Pratt. Erau ceva semne?

Marcel: Da, erau. Indescifrabile. N-am văzut niciodată ceva asemănător. Le numesc hieroglife. Nu ştiu dacă au fost sau nu descifrate.

Pratt. Erau, deci, bucăţi de metal?

Marcel: O, da: bucăţi mici, bucăţi mărunte, bucăţi solide pe care nu puteai să le îndoi sau să le rupi, dar nu păreau să fie din metal. Păreau să fie mai curând din lemn.

Pratt. Cât de mari?

Marcel: Erau de dimensiuni diferite. Aveau, pe cât îmi amintesc, o grosime de cam trei optimi până la un sfert de ţol şi cam toate dimensiunile. Niciuna nu era foarte lungă.

Pratt. Cât avea cea mai mare?

Marcel. Aş spune cam trei picioare.

Pratt Cât era de grea?

Marcel. Fără greutate. Nu puteai nici măcar să spui că ai r ceva în mâini – ca şi cum ar fi fost din lemn de balsa.

Pratt. Bucata lungă de trei sau patru picioare era lată, sau cum?

Marcel. O, nu. Era un fragment solid, un fragment dreptunghiular, ca un băţ pătrat. Lungimi diferite şi de-a lungul unora dintre acestea erau mici semne, semne în două culori, pe cât îmi amintesc… ca un fel de scriere chinezească. Nimic care să aibă vreun înţeles.

Pratt. Toate aveau această formă, lungă şi subţire?

Marcel. Toate bucăţile solide erau aşa. Alte materiale de acolo semănau foarte mult cu pergamentul şi, o spun din nou, nu luau foc. Evident… Presupun că eu nu… Eram la curent cu aproape toate instrumentele meteorologice folosite de militari şi n-am putut să recunosc în niciunul dintre ele vreun instrument meteorologic.

Pratt. Zburaţi din 1928, de douăzeci de ani, când s-a întâmplat asta. Aţi recunoscut vreo parte a unui avion?

Marcel. Nu, nu puteau fi părţi ale unui avion.

Pratt. Nici părţi ale unui balon meteorologic sau ale unui balon experimental?

Marcel. N-am văzut că ar fi putut fi. În primul rând, dacă părţile pe care le-am adunat ar fi aparţinut unui balon, n-ar fi fost poroase. Ele erau poroase.

Pratt. Extremităţi rupte sau sfărâmate?

Marcel. Nu. Pe cât pot să-mi amintesc, erau netede. Ştiţi, aveam atât de puţin timp pentru asta… Aveam alte obligaţii de îndeplinit. Am adus materialul, comandantul meu l-a văzut, statul meu l-a văzut şi apoi, în ziua următoare, comandantul mi-a spus să-l duc la Wright-Patterson.

Pratt. De ce acolo?

Marcel. Pentru analize. Voiau să afle ce era.

Pratt. Ce agenţie era la Wright-Pat?

Marcel. Laboratoarele de analiză ale Air Force, cred.

Pratt. Cât de multe bucăţi erau acolo?

Marcel. Puteau să fi fost sute. Nu-mi amintesc. E atât de mult de când am avut în mâini materialele astea. Aproape că uitasem întreaga poveste.

Pratt. Când v-aţi dus acolo, în dimineaţa aceea, aţi putut să vedeţi materialele astea împrăştiate până departe?

Marcel. Dumnezeule, da, aproape la limita până la care puteam vedea… Trei sferturi de milă lungime şi două-trei sute de picioare lăţime. Am să vă spun ce-am crezut. Am observat un lucru: nimic nu izbise solul, nu ricoşase din el. Era ceva care trebuie să fi explodat deasupra solului şi să fi căzut.

Pratt. Aţi adunat toate bucăţile?

Marcel. N-am acoperit întreaga suprafaţă. Am

adunat atât cât puteam duce, iar restul a rămas acolo.

Pratt. Materialele erau grupate sau înmănuncheate, sau erau împrăştiate?

Marcel. Împrăştiate peste tot... întocmai ca atunci când ceva explodează deasupra solului şi cade pe sol.

Un lucru care m-a impresionat era că, în mod evident, puteai să stabileşti din ce direcţie venea şi în ce direcţie se îndrepta. Se deplasa dinspre nord-est spre sud-vest. Acesta era sensul. Puteai să spui unde a început şi unde s-a sfârşit după cum se subţia. Cu toate că n-am acoperit întreaga suprafaţă pe care era răspândit materialul, pot să spun că era mai compact acolo unde am început să cercetăm şi că se rărea pe măsură ce mergeam spre sud-vest.

Pratt. Care era lungimea celor mai scurte bucăţi?

Marcel. Patru sau cinci toţi. Păreau părţi ale unui corp de mai maţi dimensiuni, care alcătuiseră un tot.

Pratt. Erau starâmături netede, sau colţuroase?

Marcel: Nu-mi amintesc. Nimic nu părea rupt. E destul de greu să înţelegi ce era, pentru că nu le-am avut la îndemână prea mult timp. E ca atunci când ţii în mână un cartof fierbinte: vrei să scapi de el cât mai repede.

Pratt. Fermierul fusese în zona aceea de curând, înainte de a găsi asta?

Marcel: îmi amintesc vag că mi-a spus că auzise o explozie în timpul nopţii şi că în ziua

următoare s-a dus în direcţia aceea şi a văzut materialul.

Pratt. Desigur, în 1947 nu aveam sateliţi artificiali…

Marcel. Nu.

Pratt. Aveam, totuşi, rachete, nu-i aşa?

Marcel. O, da.

Pratt. În mod cert nu era o rachetă?

Marcel: O, nu. Văzusem rachete. Văzusem rachete lansate la terenul de testare de la White Sands. Fără nicio îndoială nu erau bucăţi dintr-un avion şi nici dintr-un proiectil sau o rachetă.

Pratt. Ciudat, nu-i aşa?

Marcel. Da, e ciudat. E tulburător. Lucrul care mă miră şi acum este de ce n-a făcut publicitate Air Force acestui caz. Probabil că au găsit ceva pe care voiau să-l păstreze. Asta-i părerea mea.

În zona aceea fuseseră o mulţime de rapoarte despre farfurii zburătoare (…)

Pratt. Vorbiţi-mi despre jeepul de transport al lui Cabot (Cavitt).

Marcel: Este puţin mai mare decât o camionetă, cu caroseria acoperită. Am umplut partea din spate cu material şi apoi eu m-am întors şi am umplut şi maşina mea.

Pratt. Şi aţi lăsat încă mult acolo?

Marcel. O, doamne, da. Da, am adunat o foarte mică parte.

Pratt. Aţi pus totul în B-29 şi aţi plecat să duceţi tot materialul la Wright…

Marcel. Tot ceea ce aveam.

Pratt. Şi n-aţi mai auzit niciodată altceva despre generalul Ramey sau…

Marcel. Absolut nimic.

Pratt… sau despre baza Wright?

Marcel. Absolut nimic.

Pratt. Ştiţi cumva dacă Blanchard a auzit?

Marcel. Nu ştiu. Mai degrabă mă îndoiesc de asta, pentru că, dacă ar fi auzit ceva despre asta, mi-ar fi spus. Şi el n-a pomenit nimic, niciodată.

Pratt. Ce credeţi că era acela?

Marcel: Ei, atât cât ştiu, sau pot să presupun… Cunoşteam destul de bine majoritatea lucrurilor care zburau în văzduh în vremea aceea, aparţinând nu numai aviaţiei noastre militare, ci şi multor ţări străine, şi continuu să cred că nu era ceva care venea de pe Pământ. A venit pe Pământ, dar nu de pe Pământ. Cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată a fost aceea de a nu păstra o bucată din materialul acela. Dar în spiritul corectitudinii faţă de activitatea şi serviciul meu, n-am putut s-o fac.

Pratt. Vi s-a spus vreodată să nu vorbiţi despre asta?

Marcel. Nu era nevoie să ţi se spună, ştiai că nu trebuie. Nu puteam să-mi primejduiesc slujba şi să fiu criticat pentru ceea ce am spus.

Pratt. Omul pentru relaţiile cu publicul de la bază a telefonat la Associated Press şi aşa mai departe. Era de părere că s-a prăbuşit o farfurie zburătoare?

Marcel. Nu ştiu. N-am vorbit cu el, n-am citit ce a spus. Am auzit relatări contradictorii despre asta. Am auzit că acest om de la relaţiile cu publicul a informat presa fără să-l consulte pe comandant, iar mai târziu am auzit că a fost

autorizat să facă. Dar n-am verificat lucrul acesta”.

Dată fiind importanţa crucială a mărturiilor fostului şef al Serviciului de Informaţii de la RAAF, gratie cărora Misterul Roswell a fost smuls din uitare, am considerat necesar să întregesc informaţiile furnizate lui Pratt cu câteva precizări desprinse din alte interviuri. În 1979, el declara, în faţa camerei video:

„Acolo mai era un fel de pergament, cafeniu şi foarte rezistent; se aflau şi multe fragmente dintr-o folie metalică părând să fie din aluminiu, dar nu erau, pentru că ori de câte ori le făceai ghemotoc, îşi recăpătau, apoi, forma iniţială”.

Detalii suplimentare s-au ivit şi în discuţiile din acelaşi an 1979 cu William Moore şi Stanton Friedman. După ce a vorbit din nou despre fragmentele de mici dimensiuni care nu puteau fi rupte sau arse, Marcel a continuat:

„Dar şi mai uimitor este faptul că bucăţile de metal pe care le-am adus (la bază – I.FH.) erau atât de subţiri, exact ca staniolul dintr-un pachet de ţigări. La început n-am dat prea mare atenţie acestui fapt, până când unul dintre băieţi a venit la mine şi mi-a spus:

— Ştiţi metalul care era acolo? Am încercat să-l îndoi şi nu s-a îndoit. Am încercat chiar cu un baros. Nu poţi să faci un semn pe suprafaţa lui…

Această bucată de metal era lungă cam de două picioare şi lată de un picior. Era atât de uşoară, încât nu cântărea, practic, nimic şi asta era valabil pentru tot materialul pe care l-am adus, nu cântărea, practic, nimic… atât era de

subţire. Am încercat, deci, să îndoi bucata. Am făcut tot ceea ce puteam ca s-o îndoim. Nu se îndoia şi nu puteai s-o rupi sau s-o tai. Am încercat chiar cu un baros de şaisprezece pfunzi şi n-a rămas niciun semn... A rămas un mister pentru mine ce era întregul obiect. Prin a îndoi, înţeleg a cuta. Bucata putea fi pliată într-o parte şi în alta, putea fi chiar răsucită, dar nu puteai să faci o cută care să rămână, sau un semn. Aş spune că era un metal cu proprietăţi plastice". (1, p.66)

Marcel îşi dezleagă limba şi în privinţa celor petrecute la Fort Worth:

„Generalul Ramey este cel care a născocit povestea cu balonul, ca să scăpăm de ziarişti. Presei i s-a spus că era doar un balon şi că zborul spre Wright-Patterson a fost anulat; dar ceea ce s-a întâmplat de fapt este că eu am fost dat la o parte şi altcineva a dus materialcil la W-ţi". (Id., p.68)

În sfârşit, răspunzând la întrebarea „Ar putea o altă persoană să-şi amintească despre ceea ce aţi găsit la ferma lui Brazel?" fostul ofiţer de informaţii indică o pistă a cărei explorare se va dovedi fructuoasă.

„Fiul meu şi-ar putea aminti ceva. Avea cam doisprezece ani atunci şi a văzut o parte din materialul adunat de pe teren, înainte ca el să fie expediat". (Id., p.70)

Ne despărţim acum, temporar, de protagonistul Misterului Roswell, a cărui mărturie a făcut ca întâmplările petrecute în urmă cu jumătate de veac să nu rămână pecetluite în memoria tot mai palidă a personajelor împuţinate

de curgerea necruţătoare a timpului. Şi înainte de a cerceta ramificaţiile acestui caz stufos, complex şi nu rareori derutant, să încercăm o reconstituire cronologică aptă să ne ofere un tablou complet şi convingător al momentului care ar fi putut să constituie un nou început al aventurii cunoaşterii umane.

4. CE ŞTIA Şi, MAI ALES, CE NU ŞTIA JESSE MARCEL

C

onfruntat cu date şi interpretări divergente, sau chiar contradictorii, am fost nevoit să construiesc, întemeindu mă pe piesele existente la dosar, un scenariu plauzibil. Noi documente şi mărturii ar putea să-l amendeze, sau chiar să-l modifice substanţial.

Sfârşit iunie-început lui le 1947

Pe la 11,30 p.m., maiorul Jesse Marcel se îndreaptă, în goana automobilului, spre Baza Aeriană a Armatei din Roswell. „Ceva mi-a atras atenţia, şi-a amintit el, în decembrie 1979. Era o formaţie de lumini mişcându-se dinspre nord spre sud. Dar era... adică noi nu aveam nimic care să se deplaseaze cu viteza aceea, pentru că a fost vizibilă doar poate trei sau patru secunde, de deasupra capului până la orizont. Erau lumini strălucitoare zburând într-o formaţie perfectă, în formă de «V-». Şi am ezitat să deschid gura ca să relatez asta, pentru că ştiam că nimeni nu m-ar fi crezut, dar după două sau trei zile un soldat mi-a spus: «Am văzut ceva în văzduh într-o noapte trecută). Şi a descris exact ceea ce văzusem". (10, p. 1.25)

Miercuri, 2 în/le

Pe la 9.50 p.m., soţii Wilmot urmăresc, de pe verandă şi din curtea casei lor din Roswell, un obiect oval, strălucitor, de mari dimensiuni, care se deplasează cu mare viteză spre nord-vest.

În acea noapte, la nord-vest de Roswell se dezlănţuie o furtună puternică. William „Mac" Brazel, administratorul fermei Foster, aude un zgomot care seamănă mai curând cu cel al unei explozii, decât cu un tunet.

Joi, 3 iulie

A doua zi, devreme, Brazel se duce cu oile pe câmp, vrând să profite de ploaia care înviorase păşunile. Nu prea departe, dă peste o zonă acoperită d fragmente ciudate. Sunt atât de multe, încât oile nu vor să treacă peste ele şi fermierul trebuie să facă un larg ocol, pentru a le duce să bea apă la o distanţă de o milă.

Amintindu-şi de zgomotul nocturn, Brazel îşi spune că fragmentele ar putea proveni de la un aparat de zbor lovit de trăsnet, la câteva şi se duce să le arate vecinilor săi, Floyd şi Loretta Proctor, care constată că nu pot fi tăiate sau arse şi îl sfătuiesc să-l contacteze pe şeriful din Roswell. Loretta adaugă că, dacă fragmentele aparţin unei farfurii zburătoare, fermierul poate să obţină un premiu de o mie de dolari, după cum anunţaseră ziarele.

Vineri, 4 iulie

Seara, Brazel se duce la Corona, unde o rudă şi un prieten îi confirmă ştirea privind premiul şi îl îndeamnă să-şi încerce norocul.

Duminică, 6 iulie

Dimineaţa, Brazel porneşte spre Roswell, oprindu-se la biroul şerifului George A. Wilcox. După ce ascultă relatarea

5.2

fermierului şi examinează fragmentele aduse de acesta, şeriful îi telefonează maiorului Jesse Marcel, care îl asigură că va sosi curând.

Sună Frank Joyce, reporter şi crainic al staţiei locale de radio KGFL, interesându-se dacă există vreo noutate deosebită. Wilcox îl pune în legătură cu Brazel, dar Joyce nu prea dă importanţă celor auzite.

În aşteptarea lui Marcel, şeriful îi trimite pe doi dintre adjuncţii săi la fermă, sperând că vor găsi zona cu fragmente pe baza indicaţiilor lui Brazel.

Maiorul vine, stă de vorbă cu Brazel, îi cere să-l aştepte la biroul şerifului şi se întoarce la Baza Aeriană cu fragmentele adus de fermier. Raportându-i colonelului Blanchard cele aflate şi încredinţându-i fragmentele, primeşte ordinul de a

* merge la faţa locului, împreună cu un membru al Corpului de Contrainformaţii. Marcel îl ia pe căpitanul Sheridan W. Cavitt şi, având-l pe Brazel drept călăuză, pornesc spre fermă.

Neputând identifica fragmentele şi întrebându-se dacă nu provin de la o armă secretă sovietică, Blanchard îi informează pe superiorii săi de la Washington, probabil pe generalul Curtis E. LeMay, asistent pentru cercetare şi dezvoltare al şefului statului major al Forţei Aeriene a Armatei, prietenul şi protectorul său.

Adjuncţii şerifului se întorc, fără să fi găsit

zona cu fragmente. Ei dăduseră, în schimb, peste un loc în care nisipul fusese topit şi prefăcut în sticlă, ca şi cum ar fi fost supus unei temperaturi foarte ridicate.

Colonelul Thomas J. Dubose, şeful statului major al celei de-a Opta Forţe Aeriene, primeşte ordinul telefonic al generalului Clements McMullen, comandant adjunct al S.A.C. (Strategic Air Command*), de a-i cere lui Blanchard să trimită fragmentele la Fort Worth, într-un sac sigilat, urmând ca de acolo să fie expediate la cartierul general al S.A.C. de lângă Washington. Avionul sosit de la Roswell este întâmpinat de Dubose şi de colonelul Alan D. Clark, comandantul Bazei

— Comandamentul Aviaţiei Strategice, căruia îi era subordonată a Opta forţă Aeriană.

Aeriene a Armatei de la Fort Worth, care preia sacul şi zboară imediat spre Washington.

Marcel şi Cavitt ajung la fermă după căderea. Întunericului, fiind nevoiţi să aştepte dimineaţa pentru a-şi începe investigaţiile.

Cartierul general al celei de-a Opta Forţe Aeriene transmite Grupului de Bombardament 509 ordinul prin care locotenent-colonelul Payne Jennings, locţiitorul lui Blanchard, este împuternicit să-şi asume comanda RAAF la 8 iulie, când setul său urmează să intre în concediu.

Luni, 7 iulie

Când se luminează de ziuă, Marcel şi Cavitt sunt conduşi de Brazel la zona cu fragmente. După ce îi stabilesc amplasamentul, cei doi ofiţeri încep să adune diferitele tipuri de materiale. Brazel se

întoarce la clădirea fermei şi îşi vede de treburi.

În împrejurări încă neelucidate, este descoperit locul prăbuşirii OZN-ului. Lângă epavă se află trupurile neînsufleţite ale membrilor echipajului, care vor fi transportate la infirmeria din incinta RAAF.

Aflând de la Frank Joyce despre povestea lui Brazel, Walter E. Whitmore, deţinătorul majorităţii acţiunilor postului de radio KGFL, vrea să obţină un interviu în exclusivitate. El se duce la fermă şi îl ia pe Brazel, găzduindu-l în casa sa din Roswell până a doua zi.

Pe la 1.30 p.m., Glenn Dennis, un tânăr angajat al întreprinderii de pompe funebre Bal lard, primeşte un telefon de la Baza Aeriană: ofiţerul însărcinat cu înhumările îl întreabă dacă au sicrie de mici dimensiuni, trei picioare şi jumătate sau patru picioare, ermetic închise. După cam trei sferturi de oră, acelaşi ofiţer revine, dorind să afle cum pot fi conservate corpurile care au stat în aer liber, în lipsa substanţelor folosite pentru îmbălsămare.

Generalul Nathan Twining, comandantul lui Air Materiei Command, soseşte la Baza Aeriană a Armatei de la Alamogordo, rămânând în New Mexico până la 11 iulie.

Pe la 3.30 p.m., Glenn Dennisduce la infirmeria Bazei un aviator rănit într-un accident de motocicletă. El vede, în două ambulanţe militare cu uşile din spate deschise, fragmente pe care nu le poate identifica. În infirmerie domneşte o mare agitaţie. O infirmieră cu care era prieten îl vede şi îi spune să plece cât poate de repede.

Glenn face imprudenţa de a întreba pe un ofiţer ce s-a întâmplat, fiind expulzat sub pază şi ameninţat cu moartea dacă nu îşi va ţine gura. Când jeepul lui Cavitt e plin cu fragmente, Marcel îi spune să se întoarcă la Bază, el rămânând să-şi încarce automobilul, până se întunecă.

Marţi, 8 iulie

Ajungând la Roswell după miezul nopţii, maiorul se opreşte acasă, în drum spre Bază, trezindu-şi soţia şi fiul pentru a le arăta fragmentele. Jesse Marcel Junior, care avea doisprezece ani, îşi aminteşte că tatăl său răspândise o parte dintre ele pe podeaua bucătăriei, încercând zadarnic să le asambleze. Pe băiat îl impresionaseră îndeosebi semnele de pe unele segmente în formă de bară, care semănau, i s-a părut lui, cu hieroglifele egiptene.

La ora 6.00, Marcel şi Cavitt se prezintă la Blanchard şi îi raportează ce au făcut. Comandantul îi ordonă şefului poliţiei militare a Bazei, maiorul Edwin Easley, să ia măsuri pentru a interzice accesul celor nechemaţi în zona cu fragmente.

Cam la aceeaşi oră, şeriful îl vizitează pe tatăl lui Glenn Dennis şi îi cere să-şi avertizeze fiul să nu scoată o vorbă despre cele văzute la infirmerie. Dennis senior îi transmite avertismentul lui Glenn.

La 7.30 (în loc de 9, ora obişnuită) are loc întrunirea statului major al Grupului de Bombardament. Blanchard îi informează pe participanţi despre cele întâmplate şi le repartizează sarcinile, potrivit funcţiei şi calificării fiecăruia. A devenit limpede că nu e vorba despre

o armă secretă sovietică.

La 9, Cavitt şi un alt agent CIC, Lewis Rickett, se duc la zona cu fragmente, constatând că e bine păzită de poliţia militară.

Plecând de la Whitmore, Brazel intră într-o cafenea, unde se află şi John McBoyle, coproprietar şi manager al staţiei de radio locale KSWS, căruia îi relatează ciudata lui descoperire.

Pe la 11, Glenn Dennis se întâlneşte cu infirmiera la Clubul Ofiţerilor din incinta Bazei Aerigfie. Ea îi spune că, în după amiaza zilei anterioare, a asistat la examinarea de către doi doctori necunoscuţi a cadavrelor unor fiinţe neumane.

Blanchard îi ordonă locotenentului Walter Haut, ofiţer pentru relaţiile cu publicul, să redacteze un comunicat de presă privind descoperirea lui Brazel şi să-l ducă la staţiile de radio şi ziarele locale.

Şeriful trimite din nou doi adjuncţi spre zona cu fragmente. De data aceasta, ei ajung unde trebuie, dar nu pot să treacă de cordonul poliţiei militare.

Înainte de ora 1.2, Lydia Sleppy, asistent administrativ al lui Merle Tucker, proprietarul staţiei de radio KOAT din Albuquerque, primeşte un telefon de la McBoyle, a cărui staţie KSWS era asociată cu KOAT. McBoyle îi spune că vrea să-i dicteze un text despre o farfurie zburătoare care s-a prăbuşit la nord de Roswell, Sleppy urmând să-l transmită prin teletip la cartierul general al ABC News de la Hollywood. McBoyle începe să dicteze şi Sleppy să transmită, când clopoţelul de

avertizare sună şi teletipul înregistrează acest mesaj: „Aici este FBI-ul. Încetaţi imediat transmisia!”

Brazel este reperat în oraş de militari, care îl duc la Baza Aeriană şi încep să-l interogheze.

Haut distribuie comunicatul.

George Walsh, directorul programelor staţiei KSWS, difuzează comunicatul şi îl transmite, telefonic, biroului agenţiei Associated Press din Albuquerque. Frank Joyce face acelaşi lucru, transmiţându-l agenţiei United Press Association.

George „Jud” Roberts, acţionar şi manager al postului KGFL, încearcă să ajungă la zona cu fragmente, dar este întors din drum de poliţia militară.

Marile agenţii de presă difuzează comunicatul, ceea ce provoacă o avalanşă de solicitări telefonice privind detaliile descoperirii lui Brazel, adresate oficiului pentru relaţiile cu publicul al RAAF, biroului şerifului, redacţiei ziarelor locale, staţiilor de radio. Solicitările provin din toate statele Uniunii, ca şi din străinătate: Anglia, Franţa, Germania, Hongkong, Italia… Exasperat de faptul că toate liniile bazei sunt ocupate, Blanchard îi ordonă lui Haut să ia măsuri, dar nu se poate face nimic. Din ordinul generalului Ramey, Blanchard îl trimite pe Marcel la Fort Worth, cu o parte dintre fragmentele adunate de pe câmp, apoi „intră în concediu”, ducându-se, de fapt, la ferma Foster.

„Roswell Daily Record” publică articolul redactat pe baza comunicatului RAAF.

Whitmore şi Roberts plănuiau să transmită

interviul cu Brazel miercuri, 9 iulie. Fermierul mărturisind, probabil, această intenţie militarilor de la RAAF, proprietarul şi managerul postului KGFL primesc telefoane de la Washington prin care li se cere să renunţe.

Marcel ajunge la Fort Worth şi îi arată lui Ramey fragmentele, care sunt înlocuite pe ascuns cu cele ale unui balon meteorologic purtând o ţintă radar. Acestea din urmă sunt identificate de Irving Newton, subofiţer din Serviciul meteorologic al Bazei Aeriene a Armatei din Fort Worth, la cererea lui Ramey. Generalul declară, deci, reprezentanţilor presei şi, mai târziu, postului de radio local WBAP, că „discul zburător" din comunicatul RAAF era, de fapt, un balon meteorologic. Declaraţia este transmisă pretutindeni de agenţiile de presă.

Un avion cu agenţi CIC soseşte de la Baza Aeriană a Armatei Andrews, de lângă Washington. La întoarcere, avionul transportă fragmente adunate de militari.

Miercuri, 9 iulie

Ziarele de dimineaţă publică declaraţia lui Ramey.

Începând de la ora 8, Prima Unitate de Transport Aerian încarcă lăzi de diferite mărimi în avioane C-54. Unul dintre

5.7

ele, pilotat de căpitanul Oliver W. Henderson, zboară spre Wright Field. Altele spre Los Alamos, via Baza Aeriană a Armatei Kirtland.

Preşedintele Harry Truman aprobă Directiva prin care i se ordona generalului Twining să

meargă la Centrul de comandă al Terenului de testare de la White Sands, „cu scopul de a efectua o apreciere a obiectelor neidentificate despre care s-a raportat că sunt deţinute acolo”.

Aflaţi la Roswell, Floyd Proctor şi Lyman Strickland îl văd pe Brazel escortat de trei ofiţeri. Fermierul îi evită, ceea ce nu s-ar fi întâmplat în condiţii normale.

Brazel este dus la sediul ziarului „Roswell Daily Record”, unde spune o altă istorie despre descoperirea lui.

O ladă de mai mari dimensiuni – douăsprezece picioare lungime, patru înălţime şi cinci lăţime – este încărcată în locaşul pentru bombe al unui B-29, unde este însoţită de patru poliţişti militari. Avionul zboară la Fort Worth, unde este întâmpinat de şase persoane, printre care ofiţerul însărcinat cu înhumările. După ce lada este preluată, Marcel urcă la bord şi B-29 porneşte spre Roswell.

Într-o discuţie cu agentul special FBI S.W. Reynolds, generalul George F. Schulgen declară că „Serviciul de Informaţii al Forţei Aeriene a Armatei utilizează toţi oamenii de ştiinţă de care dispune pentru a stabili dacă un astfel de fenomen poate să existe cu adevărat”.

Grupul Air Materiei Command de la Alamogordo invită presa să asiste la lansarea unui balon meteorologic purtând o ţintă radar, pentru a demonstra că explicaţia rapoartelor despre discurile zburătoare trebuie căutată în necunoaşterea acestui obiect banal.

Mereu însoţit de militari, Brazel se prezintă la

staţia KGFL, unde repetă istoria spusă celor de la „Roswell Daily Record”. Când Frank Joyce îi reproşează că şi-a schimbat relatarea, fermierul îi dă de înţeles că n-a avut încotro.

La ora 8 p.m., avionul B-29 aterizează la RAAF. Marcel îl caută pe Cavitt şi îi cere să-i arate raportul despre cele întâmplate. Căpitanul refuză şi, la insistenţele lui Marcel, îi spune că l-a trimis superiorilor săi de la Washington.

Joi, 10 iulie

Bill Brazel, care locuia în Albuquerque, împreună cu soţia sa, află din ziare că tatăl său este implicat în istoria cu discul zburător şi hotărăşte să meargă la fermă, ca să asigure bunul mers al treburilor.

Militarii continuă să adune fragmentele şi să înlăture urmele impactului, în cele două zone de la ferma Foster.

Brazel este încă „oaspetele” Bazei Aeriene.

Maiorul W.D. Prichard, din Alamogordo, declară că o unitate de la baza lui a lansat baloane meteorologice la Roswell, pe la mijlocul lunii trecute. Aceasta ar fi explicaţia descoperirii lui Brazel, efectuată, conform articolului din „Roswell Daily Record”, la 14 iunie.

Vineri, ÎI iulie

Glenn Dennis încearcă, încă o dată, să ia legătura cu infirmiera. I se spune că a fost transferată, nu se ştie unde.

Sâmbătă, 12 iulie

Bill şi soţia sa, Shirley, sosesc la fermă, al cărei teritoriu a fost părăsit de militari.

Marţi, 15 iulie

Brazel se întoarce, în sfârşit, de la Roswell, dar nu vrea să vorbească despre sejurul său forţat şi nici despre zona cu fragmente.

Sfârşit de iulie

Aflat în vizită la familia Strickland, fermierul se plânge de tratamentul la care a fost supus, fără să intre în amănunte.

5.9

Bill găseşte o bucată din materialul asemănător cu staniolul şi o arată familiei Strickiand.

August

Brazel şi ajutorul său, Tommy Tyree, văd un fragment plutind pe un ochi de apă dintr-o adâncitură de teren. Niciunul nu se osteneşte să coboare pentru a o lua.

Septembrie

Agentul CIC Lewis Rickett primeşte ordinul de a-l asista pe Lincoln La Paz, directorul Institutului pentru meteoriţi al Universităţii din New Mexico şi consultant al Forţei Aeriene a Armatei din 1943, în încercarea de a determina viteza şi traiectoria discului zburător, înainte de prăbuşire. Ei descoperă un loc în care nisipul fusese cristalizat, probabil din cauza căldurii (poate cel semnalat de adjuncţii lui Wilcox). Nefiind informat despre găsirea cadavrelor echipajului, La Paz crede că obiectul era o sondă automată de pe o altă planetă.

O scrisoare trimisă de Glenn Dennis infirmierei, la un cod de poştă militară indicat anterior de ea, revine cu menţiunea că adresanta a decedat.

Vara 1949

De-a lungul celor doi ani care au trecut din iulie 1947, Bill Brazel a găsit mai multe fragmente ale discului zburător, tatăl său confirmând că seamănă cu cele descoperite de el. Aflându-se la Corona, Bill vorbeşte despre asta într-un cerc de prieteni. A doua zi, este vizitat de patru militari de la Baza Air Force din Roswell, care-i cer să le predea fragmentele.

Maiorul-iinginer Ellis Boldra găseşte câteva fragmente într-un seif din biroul inginerilor de la Baza Roswell.

Jay West, corespondentul agenţiei United Press International la Alamorgordo, se împrieteneşte cu ofiţerul pentru relaţii cu publicul al Bazei Air Force. Acesta îi mărturiseşte că a dat peste o hartă pe care sunt marcate zona cu fragmente şi cea unde s-a prăbuşit OZN-ul. Amândoi fac mai multe încercări de a le localiza pe teren.

Această cronologie sumară a fost întocmită pe baza a numeroase declaraţii scrise, redactate în prezenta unor martori sau a unor notari publici şi întărite, în destule cazuri, de înregistrări audio sau video. Fotocopiile câtorva dintre cele mai semnificative declaraţii sunt reproduse în două dintre lucrările prezente în bibliografia cărţii noastre (10 şi 11). Voi cita din aceste documente, demne de încredere, în capitolele următoare.

Temeiurile unei opţiuni

E timpul să precizez că versiunea „clasică” a cazului Roswell, la care am recurs, a fost amendată substanţial de Kevin D. Randle şi

Donald R. Schmitt, în *Adevărul despre prăbuşirea OZN-uluila Roswell* (1.3). Potrivit acestei variante „revizioniste”, desfăşurarea evenimentelor a început marţi, 1 iulie, când radarele instalate la Terenul de testare de la White Sands, la Baza Aeriană a Armatei Kirtland, de lângă Albuquerque şi la RAAF, au detectat o ţintă neidentificată. Observată mai întâi în spaţiul aerian interzis zborului de la White Sands, ea a fost urmărită aproape patru zile, în vreme ce se deplasa dintr-un loc într-altul, deasupra părţii de sud a statului New Mexico… Vineri, 4 iulie, între orele 11 şi 11.30

p.m., ţinta a strălucit orbitor pe ecranele radar, dispărând apoi tară urmă. Convinşi fiind că era vorba despre o farfurie zburătoare care a fost lovită de un fulger şi s-a prăbuşit, militarii au stabilit prin triangulaţie locul impactului cu solul, la nord de Roswell. O echipă specială, venită de la Washington după detectarea ţintei, a organizat, a doua zi, operaţia de recuperare, trebuind mai întâi să îndepărteze un grup de arheologi, care ajunsese acolo întâmplător.

Epava şi cadavrele membrilor echipajului au fost duse la RAAF, cele din urmă fiind examinate în infirmeria Bazei, sâmbătă 5 iulie şi transportate, pe calea aerului, duminică, 6 iulie sau luni, 7 iulie, probabil la Wright Field. În această versiune temporală, Brazel a descoperit zona cu fragmente în dimineaţa zilei de 5 iulie. Mai departe, lucrurile s-au petrecut cam aşa cum le-am relatat anterior.

Randle şi Schmitt invocă, în sprijinul noii

datări, mărturiile lui William Woody care avea 14 ani în iulie 1947 şi a fostului caporal E.L. Pyles. Aceştia ar fi văzut, în noaptea de

4 iulie, un obiect mişcându-se în văzduh şi căzând la nord de Roswell. O observaţie asemănătoare ar fi fost înregistrată de două călugărite de la Spitalul Saint Mary din Roswell, pasionate de astronomie.

Un scenariu poate mai ingenios decât cel „clasic”, dar minat de inadvertenţe tehnice, de lipsa de credibilitate a martorilor şi de răstălmăcirea unor afirmaţii. În lucrarea sa, *Roswell în perspectivă*, Karl T. Pflock a întreprins o demontare sistematică a variantei „revizioniste”. El a arătat, de pildă, că radarul ar fi detectat momentul lovirii OZN-ului de către fulger numai dacă fasciculul de unde electromagnetice s-ar fi intersectat chiar atunci cu ţinta; pe de altă parte, relieful muntos al regiunii ar fi îngăduit observarea radar a obiectului doar de la Roswell şi nu în cele mai bune condiţii. Voi adăuga o remarcă personală, neîntâlnită în lucrările de referinţă: povestea cu urmărirea obiectului de către trei staţii radar şi cu stabilirea locului prăbuşirii prin triangulaţie pare luată direct din rău famata carte a lui Scully, *Dincolo de farfuriile zburătoare*. Versatilitatea lui Frank Kaufmann şi a lui Jim

Ragsdale, principalii martori citaţi de Randle şi Schmitt, reiese din numeroase detalii pe care la voi prezenta mai târziu. Discutând cu Woody şi Pyles, Pflock a constatat că aceştia nu-şi amintesc data exactă a observaţiilor lor, iar corpurile semnalate par să fi fost nişte banali meteoriţi.

Dar cel mai puternic argument *contra* îl constituie datele exacte ale aventurii lui Glenn Dennis. Pflock a reuşit să includă în lucrarea sa, în ultima clipă, o Postfaţă intitulată „O importantă nouă întorsătură”, care arată cum Dennis, ascultând o prezentare a variantei „revizioniste”, când s-a ajuns la întâmplările de la infirmerie şi-a dat brusc seama că ele s-au petrecut în 7 iulie. Explicaţia? A doua zi, tatăl său i-a transmis avertismentul şerifului, înainte de prânz s-a întâlnit pentru ultima oară cu infirmiera, iar după amiază i s-a adus la întreprinderea de pompe funebre numărul din „Roswell Daily Record”, purtând pe prima pagină un titlu care se desfăşura pe cinci din cele opt coloane: RAAF CAPTUREAZĂ O FARFURIE ZBURĂTOARE LA O FERMĂ DIN REGIUNEA ROSWELL. Numărul din 8 iulie 1947… (10, p. 118)

Explicaţii, completări, semne de întrebare

Cronologia mea s-a rezumat, în mod firesc, la esenţa întâmplărilor din acei ani tot mai îndepărtaţi, lată, deci, câteva adnotări necesare.

Miercuri, 2 iulie

Dr. Michael Wolf, de la Institutul pentru Cercetări Avansate din New England, membru al Academiei de Ştiinţe din New York, preşedintele Asociaţiei Americane pentru Progresul Ştiinţei, este convins că anumite condiţii meteorologice „pot să influenţeze. Se produc uragane, furtuni, tornade şi alte perturbaţii periculoase, care pot evolua dintr-un moment într-altul. În astfel de condiţii, vehiculele lor, propulsate de unde gravitaţionale A şi B, pot avea probleme. Multe

dintre aparatele lor sunt construite pe planete unde vremea e controlată, cam cum administrăm noi furnizarea de energie. Pe această planetă nu suntem destul de evoluaţi din punct de vedere tehnologic pentru a controla condiţiile meteorologice. Aşa că navele lor pot fi lovite de curenţi şi uragane, la mare înălţime şi pot fi avariate”. (Cf. 24)

Condiţiile meteorologice pot determina şi altfel de accidente. Wolf se referă la mărturia tatălui său, care, în 1947, era pilot, făcând parte din Grupul de Bombardament 509: „Îmi amintesc că, în 1949 sau 1950 (Michael avea opt sau nouă ani – I.H.), mi-a spus că a fost o prăbuşire şi că, din ceea ce se spunea pe culoare, a înţeles că două OZN-uri se ciocniseră în văzduh. Fusese o furtună violentă, cu fulgere şi, atunci, abia începusem un experiment cu ceva numit «Cult Radar», faţă de care extratereştrii erau nepregătiţi şi care ar fi putut influenţa sistemul lor de navigaţie”. (Id.)

Posibilele urmări ale interferenţei undelor radar cu sistemul de navigaţie al OZN-urilor au fost evocate şi de alţi autori. Iar ideea ciocnirii fatale a doua nave extraterestre a fost îmbrăţişată de Stanton Friedman, care situează punctele lor de impact cu solul lângă Corona şi pe Câmpia San Augustin (vezi capitolul *o altă prăbuşire*

Joi, 3 iulie

Premiul de o mie de dolari nu era o născocire a vecinilor lui Brazel, sau a rudei şi prietenului de la Corona. El fusese oferit, separat, de E.J. Culligan, preşedintele unei companii din

Northbrook, Illinois, de Spokane Athletic Round Table şi de Los Angeles Inventors Exposition. Primul s-ar fi mulţumit şi cu explicaţia incontestabilă a fenomenului, dar asociaţiile plăteau numai dacă li se prezenta o farfurie zburătoare. (Cf. 12, p.20)

Mai trebuie spus că o mie de dolari era o sumă deloc neglijabilă, echivalentul a zece mii de dolari astăzi. Or, după cum reiese din mărturiile celor care l-au cunoscut, Brazel era

mereu în criză financiară, trăind la limita sărăciei. Loretta Proctor a declarat, de pildă, că „Mac n-avea niciodată doi bănuţi pe care să-i pună deoparte". (Id, p.43) S-ar putea, deci, ca principalul motiv al vizitei fermierului la Roswell să fi fost tocmai obţinerea premiului, sau chiar a celor trei premii cumulate. Oricum, explicaţia dată de el în convorbirea care a stat la baza articolului din 9 iulie şi anume că ar fi venit la oraş ca să vândă lâna, nu stă în picioare. Bill Brazel a afirmat cu tărie că tatăl său „n-a vândut niciodată lână la Roswell. El făcea întotdeauna contracte pentru întreaga cantitate de lână cu vreo companie din Utah şi aceasta ridica întotdeauna lâna de la fermă, cu propriile ei camioane". (1, p. 78)

Duminică, *6 iulie* K Poate părea ciudat că Blanchard n-a raportat superiorului său direct, generalul Ramey, cum reiese din declaraţia colonelului Bubose. Potrivit acesteia, generalul McMullen i-a spus, la telefon, că „circulau zvonuri despre nişte elemente care fuseseră găsite pe sol, lângă Roswell" şi i-a ordonat ca ele să-i fie trimise la cartierul general al S.A.C. Şi Dubose adaugă:

„Nimeni, trebuie să subliniez acest lucru, nimeni nu avea să discute despre asta (despre trimiterea „elementelor”, desigur – I.H.) cu soţiile, eu cu Ramey, cu oricine. Chestiunea, în ceea ce ne privea pe noi, era închisă”. (12, p.75)

Explicaţia acestei comportări neobişnuite?

Să presupunem că Blanchard, nefiind sigur că puţinele fragmente pe care le examinase aparţin unei tehnologii străine, n-a vrut să se compromită înaintând un raport oficial. El l-a informat, totuşi, pe generalul Le May, probabil în cursul unei convorbiri cu un alt subiect. Le May, care, afirmase în acele zile că „o trecere în revistă completă a activităţii de cercetare arată că Forţa Aeriană a Armatei n-are niciun proiect cu caracteristici similare celor care au fost asociate cu Discurile Zburătoare”, l-a alertat pe McMullen, socotind informaţia demnă de atenţie.

Luni, 7 iulie

Se spune că locul prăbuşirii OZN-ului ar fi fost descoperit de avioane de recunoaştere de la RAAF, dar nu există dovezi certe în acest sens.

Marţi, 8 iulie

Interceptarea transmisiei prin teletip nu are de ce să ne mire. Într-o zonă atât de sensibilă, din punct de vedere al prezenţei instalaţiilor şi laboratoarelor secrete, supravegherea mijloacelor de comunicaţie de către F.B.I. era un lucru firesc.

Imposibilitatea de a utiliza telefoanele RAAF, din pricina solicitărilor venite de pretutindeni, nu a rămas neobservată de organismele interesate. În ianuarie 1953 Comitetul Ştiinţific Consultativ reunit, sub preşedinţia prof. H.P. Robertson, de la

California Institute of Technology, pentru a evalua rapoartele şi imaginile referitoare la obiectele zburătoare neidentificate prezentate de Proiectul Blue Book, conchidea că atenţia acordată raportării acestor „fenomene” poate constitui un pericol, printre altele, prin „blocarea canalelor de comunicaţie de către rapoarte lipsite de interes”. (81, p. 918)

Miercuri, 9 iulie

Raportul privind discuţia dintre generalul Schulgen şi agentul special Reynolds, înaintat conducerii F.B.I.-ului, merită să fie reprodus, măcar parţial:

„Subiect: Discurile zburătoare.

La solicitarea brigadierului-general George F. Schulgen, şeful Departamentului Necesităţii de Informare al Serviciului de Informaţii al Forţei Aeriene a Armatei, agentul special W.M. Reynolds a discutat cu el problema specificată mai sus, la 9 iulie 1947. Generalul Schulgen i-a spus lui Reynolds că Forţa Aeriană a adoptat atitudinea că trebuie făcut orice efort pentru a afla şi a stabili dacă discurile zburătoare reprezintă un fapt şi, dacă e aşa, pentru a afla totul despre ele. Conform generalului Schulgen, Serviciul de Informaţii al Forţei Aeriene utilizează toţi oamenii de ştiinţă de care dispune pentru a stabili dacă un astfel de fenomen poate să existe cu adevărat. El a declarat că această investigaţie este efectuată cu gândul că obiectele zburătoare pot fi un fenomen ceresc şi cu părerea că ele pot fi un corp străin, produs şi controlat mecanic.

Generalul Schulgen i-a declarat, de asemenea,

domnului Reynolds că toate bazele Forţei Aeriene au fost alertate pentru a cerceta fiecare observaţie raportată, ca să obţină toate datele cu putinţă, pentru a sprijini acest proiect de cercetare. În treacăt, generalul Schulgen a declarat că un pilot al Forţei Aeriene, care credea că a văzut unul dintre aceste obiecte, a fost interogat în amănunt de generalul Schulgen şi de oameni de ştiinţă, ca şi de un psiholog şi că pilotul a continuat să susţină că a văzut un disc zburător.

Generalul Schulgen i-a spus domnului Reynolds că doreşte ca toate aspectele acestei probleme să fie analizate. El a declarat că rapoartele oamenilor săi de ştiinţă şi datele obţinute de diferitele baze ale Forţei Aeriene vor fi disponibile (pentru consultare – I.H.) în biroul său. (…) Generalul Schulgen l-a asigurat pe domnul Reynolds că nu există proiecte de cercetare-ale Departamentului de Război sau Departamentului Marinei, în curs de realizare, care să poată explica în vreun fel discurile zburătoare".

Să reţinem faptul că, la 9 iulie 1947, fiinţa un proiect de cercetare al Forţei Aeriene consacrat aflării adevărului despre discurile zburătoare.

De ce a refuzat *căpitanul* Cavitt să-i arate *maiorului* Marcel raportul său? Poate pentru că documentul trimis la Washington atesta caracterul neconvenţional al rămăşiţelor colectate pe teritoriul fermei Foster, venind astfel în contradicţie cu dezminţirea generalului Ramey. Dacă nu cumva era menţionată şi descoperirea epavei şi a cadavrelor membrilor echipajului, descoperire ignorată de Marcel... Comportarea lui

Cavitt mai demonstrează că în universul închis al serviciilor speciale ceea ce contează în primul rând este nu gradul, ci apartenenţa, Contrainformaţiile situându-se la un nivel superior Informaţiilor.

Septembrie

Lincoln La Paz făcuse parte din personalul Proiectului Manhattan, însărcinat să realizeze bomba atomică, având deci acces la informaţii strict secrete. Începând din decembrie 1948, el a participat şi la investigarea unui alt mister care persistă şi astăzi: sferele de foc verzi din New Mexico. Opinia lui era că sferele nu sunt un fenomen natural.

5. MISIUNEA GENERALULUI TWINING

I

mportanţa şi complexitatea rolului jucat de generalullocotenent Nathan F. Twining, comandantul Air Materiei Command, în istoria ştiută sau doar bănuită a prăbuşirii din iulie 1947, m-au determinat să-i consacru acest capitol al cărţii noastre. Implicarea lui publică în chestiunea obiectelor neidentificate care cutreierau văzduhul Statelor Unite a început, probabil, cu declaraţia reprodusă de „Roswell Daily Record”, la 8 iulie şi, după o zi, de „Albuquerque Journal”:

„… farfuriile zburătoare nu constituie, în mod cert, rezultatul unor experimente efectuate de serviciile armatei (…) nici Forţa Aeriană a Armatei, nici alte componente ale forţelor armate nu au în curs de experimentare un avion, o rachetă dirijată sau un alt aparat aerian care ar putea fi luat drept o farfurie sau o formaţie de

discuri zburătoare (...) câţiva dintre martori au văzut, evident, ceva (...) nu ştim ce anume investigăm".

La 9 iulie, generalul se afla în New Mexico. Raportul Air Force privind cazul Roswell, apărut în septembrie 1994, pretinde că i se ordonase să facă această deplasare, pentru o inspecţie de rutină, cu o lună mai devreme, la 5 iulie şi că ea ar fi avut loc la 8 iulie. Dar Stanton Friedman a consultat jurnalele de bord ale comandantului Air Materiei Command şi pilotului său, care precizează că Twining a zburat de la Wright Field la Alamogordo Army. Air Field la 7 iulie, rămânând în New Mexico până la 11 iulie, perioadă în care a ajuns şi la Kirtland Army Air Field, lângă Albuquerque. (6, p.65) Că n-a fost vorba despre o acţiune obişnuită, planificată cu mult timp în urmă, stau mărturie două întâmplări. Când s-au interesat unde se află generalul, reporterilor de la „Oregonian" şi „FHouston Chronicle" li s-a spus, de către cei de la Wright Field, că „s-ar putea să i se fi ordonat să meargă la Washington". (...) o minciună lipsită de sens, în cazul unei inspecţii de rutină. Pe de altă parte, Twining programase, pentru 10 iulie, o vizită la Uzinele Boeing din Wichita, Kansas. Faptul este confirmat de scrisoarea pe care i-a trimis-o vicepreşedintelui Companiei Boeing, J.E. Schaefer:

„17 iulie 1947

Dragă Earl.

Am primit scrisoarea dumitale prin care ne invitai să trecem prin Wichita, pentru o scurtă vizită. Cu cea mai sinceră părere de rău, a trebuit

să contramandăm călătoria noastră la Uzinele Boeing, din cauza unei probleme foarte importante şi neprevăzute care s-a ivit aici. Am fost toţi foarte dezamăgiţi, ştiind că dl. AHan plănuise pentru noi un foarte plăcut sejur; oricum, dorim să venim mai târziu. Ne vom aminti invitaţia dumitale şi vom veni cât de curând posibil, întrucât sunt foarte nerăbdător să văd avionul XL-15.

Am fost plecat câtva timp, în ultimele două săptămâni, aşa că n-am avut nicio posibilitate de a-ţi trimite informaţia cerută în scrisoarea dumitale. Ţi-o voi trimite foarte curând”. (7, p. 70)

„O problemă toarte importantă şi neprevăzută”, „Am fost plecat câtva timp, în ultimele două săptămâni”… Ştiind unde şi când fusese plecat Twining, suntem îndreptăţiţi să presupunem că *problema foarte importantă şi neprevăzută* era aceea indicată în *Directiva pentru genera/ul-locotenent Twining*:

„Vă veţi deplasa tară întârziere la Centrul de comandă al Terenului de testare de la White Sands, cu scopul de a efectua o apreciere a obiectelor neidentificate despre care s-a raportat că sunt deţinute acolo. O parte a misiunii dumneavoastră va consta în evaluarea situaţiilor militare, politice şi psihologice actuale şi în perspectivă. În cursul trecerii în revistă pe care o veţi întreprinde, veţi menţine legătura cu oficialităţile militare din zonă.

Se doreşte ca, efectuând aprecierea dumneavoastră, să procedaţi detaşându-vă de orice opinii sau impresii exprimate de personalul

implicat, care nu sunt conforme cu un raţionament solid privind posibilul rezultat. Prezentând constatările reieşite din misiunea dumneavoastră, trebuie să faceţi efortul de a formula, atât de concis pe cât e posibil, o estimare a caracterului, proporţiilor şi consecinţelor probabile, în eventualitatea că nu se intervine.

Când misiunea dumneavoastră în New Mexico va lua sfârşit, veţi face o scurtă deplasare la Baza Sandia, pentru a evalua situaţia de acolo, ca şi a persoanelor implicate de la Los Alamos. Înainte a a vă deplasa la White Sands, veţi lua legătura cu generalul Eisenhower, pentru a stabili dacă doreşte să mergeţi prin Kirtland AAF.

Veţi lua cu dumneavoastră experţii, tehnicienii, oamenii de ştiinţă şi asistenţii pe care i consideraţi necesari pentru a asigura eficienţa misiunii dumneavoastră”.

Directiva face parte dintr-un lot de trei documente primite, spre sfârşitul anului 1992, de ufologul calit ornian Timothy Cooper, de la un corespondent anonim. Cooper i-a furnizat copii ale documentelor lui Stanton Friedman, care a supus două dintre ele expertizei lui George Elsey, fost colaborator al preşedinţilor Roosevelt şi Truman, având acces la informaţii strict secrete, lată răspunsurile care ne interesează:

„(1) După cum arată fotocopiile, nu am niciun motiv să pun la îndoială autenticitatea directivei pentru generalul Twining, aprobată de preşedintele Truman şi datată 9 iulie 1947 şi a Memoriului pentru Preşedinte din 25 septembrie 1947, transmis de Carlisle Humelsine.

(2) Cât despre cine a redactat directiva pentru Twining, stilul exprimării mă convinge că ea a fost redactată în cadrul Departamentului de Război. În mod cert, ea nu este concepută în termeni pe care i-ar fi utilizat preşedintele Truman şi nimeni din stafful Casei Albe n-ar fi întrebuinţat o astfel de frazeologie militară specifică. N-am cum să ghicesc care serviciu anume din Departamentul de Război a fost implicat". (Cf. 5, pp. 157 – 158)

Cum generalul Twining era comandantul Air Materiei Command, din subordinea conducerii Forţei Aeriene a Armatei, presupun că directiva a fost redactată de cineva din această conducere. Şi cum generalul Carl Spaatz, comandantul Forţei Aeriene, se afla în concediu, ordinul a fost dat, probabil, de adjunctul său, generalul FHoyt S. Vandenberg. Aşa s-ar justifica şi indicaţia de a lua legătura cu generalul Eisenhower, şeful Statului. Major al Armatei, cu care Twining nu avea un raport direct de subordonare.

Ştiind că Twining se afla în New Mexico din 7 iulie, ne întrebăm, desigur, cum se explică faptul că aprobarea lui Truman datează din 9 iulie. Răspunsul cel mai la îndemână este dat de Friedman: „... am văzut adesea documente purtând date diferite pentru pregătire, primire, aprobate şi aşa mai departe". (Id., p. 150) Să ne imaginăm, însă, că misiunea de informare şi apreciere ordonată de superiorii lui Twining a căpătat alte dimensiuni, odată cu descoperirea epavei şi a cadavrelor echipajului. Provenienţa rămăşiţelor adunate de militari era incertă, putând fi stabilită numai după efectuarea unor

analize laborioase. Pe când OZN-ul şi extratereştrii constituiau o realitate a cărei importanţă manifestă şi imediată depăşea nivelul de decizie al celor mai înalte autorităţi militare.

A fost imperios necesar, deci, să se raporteze preşedintelui Truman, a cărui implicare a început cu aprobarea directivei…

„Un posibil motor atomic”.

Cum şi-a îndeplinit generalul Twining misiunea? în 1993, Leonard Stringfield, unul dintre cei mai proeminenţi utologi americani, decedat relativ de curând, a primit, de la un agent al serviciilor secrete, un document datat 16 iulie 1947 care ar putea constitui răspunsul la întrebarea de mai sus. Formularea prudentă se datorează faptului că documentul nu a fost declasiticat în mod oficial, ceea ce ar fi exclus posibilitatea unei dezinformări. Este vorba despre un raport al Air Materiei Command, semnat de Twining şi adresat Comandantului Forţei Aeriene a Armatei:

„1. Aşa cum s-a ordonat prin Directiva Prezidenţială datată 9 iulie 1947, a fost efectuată de către stafful acestui comandament o cercetare preliminară a unui „disc zburător” recuperat şi a rămăşiţelor unui posibil al doilea disc. Datele conţinute în acest raport au fost furnizate de personalul ingineresc al T-2 şi de Laboratorul Aeronautic, Divizia T-3. Date adiţionale au fost furnizate de personalul ştiinţific al Laboratorului pentru propulsie reactivă, C I T şi Crupul ştiinţific consultativ al Forţei Aeriene a Armatei, condus de dr. Theodore von Karman. Analize ulterioare au

fost efectuate de personalul Consiliului pentru Cercetare şi Dezvoltare.

2. Opinia colectivă a acestui grup de cercetare este că nava aeriană recuperată de unităţile armatei şi ale forţei aeriene (...) nu este construită de Statele Unite, din următoarele motive:

a. „Platforma" circulară, în formă de disc, nu seamănă cu niciun proiect aflat în curs de realizare de către acest comandament, sau de către Marină.

b. Absenţa oricărui sistem exterior de propulsie, a unei instalaţii energetice, a orificiilor de admisie şi de evacuare, a elicei sau a propulsiei reactive justifică acest punct de vedere.

e. Incapacitatea oamenilor de ştiinţă germani de la Fort Bliss şi de la Terenul de testare de la White Sands de a identifica aceste discuri drept arme secrete germane de tip V. Cu toate acestea, rămâne posibilitatea ca ruşii să fi reuşit să construiască o astfel de navă. Lipsa oricăror semne distinctive, numere de identificare sau instrucţii scrise cu chirilice; a făcut să se nască în minţile multora îndoieli serioase cu privire la provenienţa rusească a obiectelor recuperate.

d. Referitor la examinarea interiorului navei, a fost descoperit un compartiment care conţine un posibil motor atomic. Cel puţin aceasta este opinia dr. – ului Oppenheimer şi a dr. – ului von Karman. Există posibilitatea ca o parte a navei însăşi să constituie sistemul de propulsie, lăsând astfel reactorul să funcţioneze ca un schimbător de căldură şi permiţând stocarea energiei, spre deosebire de eliberarea energiei în cazul bombelor

noastre atomice. Urmează descrierea camerei de forţă:

1) o conductă circulară, având un diametru de circa treizeci şi cinci de picioare, făcută din ceea ce pare să fie un material plastic, înconjurând un miez central (vezi schiţa din Tabelul 1). Această conductă pare să fie umplută cu o substanţă limpede, poate apă grea. O bară de mari dimensiuni, înfăşurată într-o bobină din ceea ce pare să fie cupru, este situată în centrul conductei, pe întreaga ei circumferinţă. Ea poate constitui dispozitivul de control al reactorului, sau o baterie de stocare. În spaţiile examinate nu se află piese mobile.

2) Activarea unui potenţial electric ar putea furniza energia primară a reactorului, dar aceasta este, în prezent, doar o teorie. Nu se ştie cum funcţionează, în aceste condiţii, un reactor cu apă grea.

3) Sub instalaţia energetică, a fost descoperită o turelă cu un diametru de aproximativ zece picioare. Această turelă este înconjurată de o serie de mecanisme, a căror funcţie este necunoscută inginerilor noştrî. Pe partea inferioară a turelei erau patru cavităţi circulare, căptuşite cu un material lucios, ne identificat. Aceste cavităţi sunt simetrice şi par să fie mobile. Cum anume, nu se ştie. Mişcarea turelei coincide cu aceea a compartimentului de deasupra camerei de forţă. Se crede că sistemul principal de propulsie constă într-o turbină fără palete, fiind similar cu cel în curs de realizare la AMC (Air Materiei Command) şi de către Proiectul Mogul. O posibilă teorie a

fost elaborată de dr. August Steinhoff, dr. Wernher von Braun şi dr. Theodore von Karman: în timp ce nava se deplasează prin atmosferă, ea extrage hidrogenul din atmosferă şi, printr-un proces de inducţie, generează o reacţie atomică de fuziune (vezi Tabelul 2). Aerul din afara navei ar fi astfel ionizat, propulsând nava spre înainte. Acest sistem, cuplat cu suspensia dată de forma circulară, ar face ca nava să aibă, probabil, o rază de acţiune şi o viteză nelimitate. Asta poate explica absenţa raportată a oricărui zgomot.

e. Există o încăpere de comandă a zborului, situată în interiorul cupolei. Ea este rotundă şi boltită în partea superioară. Absenţa hublourilor, a ferestrelor, sau a oricărei proiecţii optice susţine opinia că această navă este dirijată prin urmărire vizuală de la distanţă, sau este controlată de la distanţă.

1) Un dispozitiv semicircular cu lămpi (posibilă televiziune).

2) Compartimentele echipajului erau ermetic închise, printr-un proces de sol idificare.

3) Nu există urme de sudură, nituri sau lipituri.

4) Componentele navei par turnate şi presate, într-o îmbinare perfectă". (Cf.77)

Republicând acest text, Hesemann şi Mantie ne asigură că raportul este intitulat „Air Accident Raport on Flying Disc Aircraft That Crashed Ne-ar White Sands Proving Ground, New Mexico", deci „Raport asupra accidentului aerian al aeronavei disc zburător care s-a prăbuşit lângă Terenul de testare White Sands, New Mexico" (8, p. 69). O

cercetare atentă a facsimilului, reprodus şi în cartea celor doi ut ologi, demonstrează însă, în mod cert, inexistenţa tripticului „that crashed near”; după „aircraft” sunt numai două cuvinte ilizibile, primul începând nu cu „t”, ci mai curând cu „r”, iar al doilea fiind acoperit cu tuşul presupusei cenzuri. În această situaţie, ne este îngăduit să nu acceptăm localizarea hotărâtă de Hesemann şi Mantie, mai ales că textul se referă şi la „rămăşiţele unui posibil al doilea disc”. Ori, potrivit mărturiei lui Robert E. Smith, trei avioane cu astfel de rămăşiţe au zburat de la Roswell la Los Alamos (12, p. 84) Fostul sergent din Prima Unitate de Transport Aerian de la RAAF precizează că „procedura cerea ca orice avion care zbura la Los Alamos să aterizeze mai întâi la Baza Aeriană a Armatei Kirtland (…) Ştiu doar că ele (cele trei avioane – I.H.) au plecat acolo şi au rămas mai mult de o zi”. (Id.) Iar noi ştim că Twining a trecut şi pe la Baza Kirtland, Directiva aprobată de Preşedinte cerându-i să facă „o scurtă deplasare la Baza Sandia, pentru a evalua situaţia de acolo, ca şi a persoanelor implicate de la Los Alamos”. Prea multe potriviri…

Veracitatea raportului semnat de Twining pare să fie susţinută de relatarea unui alt fost sergent care, în vara anului

1947, răspundea de tipografia Bazei Aeriene a Armatei de la Alamogordo. În toamna anului 1990, într-o discuţie cu Timothy Cooper, Bob (prenumele sergentului) i-a spus că, într-o zi de iulie, şi-a făcut apariţia colonelul Paul F. Helmlek, comandantul Bazei, însoţit de câţiva poliţişti militari. El i-a

îndepărtat pe cei prezenţi în tipografie, cu excepţia lui Bob, căruia i-a ordonat să imprime un teanc de pagini şi de fotografii alb-negru. „Nu e uşor, a spus sergentul, va dura câteva zile”. „Nu se poate! a strigat colonelul. Ai s-o faci acum, imediat! Şi fereşte-te să priveşti textul sau fotografiile. Totul este top secret!”

Bob a început să lucreze, dar nu s-a putut opri să citească textul pe care-l tipărea. Era vorba despre prăbuşirea unui „di St zburător” lângă Terenul de testare White Sands. Iar în fotografii se vedea un obiect în formă de farfurie, care se izbise de baza unui deal. Obiectul reflecta lumina soarelui şi pe suprafaţa lui nu se distingeau semne ale unui sistem exterior de propulsie.

Ce-ai văzut cu exactitate în fotografii? l-a întrebat Cooper.

fier! – îmi amintesc o duzină de fotografii lutioase, poate mai multe, înfăţişând nava lângă coasta unui deal. Părea uşor înclinată. Era un disc mare, cu o cupolă având aproape forma unui ou, cu partea de jos plată. Părea mai mare decât un B-29. Oamenii din prim plan îţi dădeau posibilitatea să faci o comparaţie. Avea un diametru de circa 100 de picioare şi o înălţime, la centru, de 1.5 – 20 de picioare. Într-o fotografie, am văzut un cerc, sau o muchie în unghi diedru, către partea inferioară a navei. N-am văzut dispozitive de aterizare, hublouri sau ferestre. Am văzut o deschizătură de acces, sau ceva ca o uşă, care părea să se deschidă spre exterior. Câteva imagini înfăţişează membri ai personalului tehnic al bazei, în jurul navei. Unii purtau costume speciale. Ei se

căţărau pe cupolă. Erau câteva prim-planuri ale structurii navei, dar nu-mi amintesc cu ce semăna.

p – Ce îţi aminteşti despre raportul tehnic?

— Era o descriere tehnică a navei. Fusese pregătită pentru

AMC ŞI ATIC. Nu analiza, ci menţiona caracteristicile dimensionale, structurale şi materiale. Raportul conţinea şi date radar. O secţiune includea posibila traiectorie a zborului, sistemele de dirijare şi de navigaţie, teoria propulsiei şi controlul zborului. O parte a raportului era redactată de Ernst (sic) Steinhoff şi Vemher von Braun. Câţiva ingineri de aviaţie zburaseră la Alamogordo de la ATIC. N-am citit raportul în întregime, dar îmi amintesc câteva dintre problemele pe care le aborda. Avea cam 50 de pagini şi o mulţime de fotografii. N-am prelucrat, atunci, niciun film". (Cf. 8, pp. 66 – 68)

Aşadar, o altă prăbuşire care s-ar fi produs lângă White Sands. Din păcate, nu există niciun document care să ne permită verificarea acestei informaţii. Şi cum unele detalii trimit la obiectul descris în raportul din 16 iulie, ne putem permite să punem şi de astă dată sub semnul întrebării localizarea accidentului în preajma terenului de testare a rachetelor.

Un raport top secret

O nouă incursiune a generalului Twining în zona crepusculară de la începuturile istoriei moderne a OZN-urilor a devenit cunoscută în 1969 – şi nu în 1978, cum afirmă Hesemann (7, p. 85) – odată cu publicarea *Studiului ştiinţific al obiectelor zburătoare ne identificate* (*sau* Raportul

Condon, după numele directorului Proiectului de cercetare încredinţat de Air Force Universităţii din Colorado). Este vorba despre un raport al Air Materiei Command, datat 23 septembrie 1947, care constată că „Fenomenul este ceva real şi nu vizionar sau fictiv" şi recomandă înfiinţarea unui proiect de cercetare (pentru amănunte, vezi capitolul *După furtună*). A doua zi, printr-un ordin executiv special secret al preşedintelui Truman, ar fi fost înfiinţat Grupul Majestic-12, din care făcea parte şi Twining (vezi capitolul *Dubiosul avatar al celor treisprezece*). Iar la 25 septembrie, potrivit unui alt document primit la sfârşitul anului 1992 de Timothy Cooper, Secretarul de Stat, generalul George Marshall, i-ar fi înaintat Preşedintelui un Memoriu, pe care l-a dictaţ, la telefonul secret, secretarului său, C.H. Humelsin e:

„Stimate Domnule Preşedinte.

Am aflat că generalul Twining vă va prezenta raportul său în cursul acestei zile.

Mi se pare obligatoriu să tratăm raportul lui Twining ca top secret şi nicio indicaţie despre cuprinsul lui să nu fie dată publicităţii. Asta ne va da răgazul necesar pentru a ne revizui atitudinea, în lumina raportului.

Dacă sunteţi de acord, sugerez ca Twining să fie informat, ca atare, de dumneavoastră.

Dacă veţi fi întrebat, puteţi declara că, deocamdată, urmează să apară un rezumat, până ce raportul va fi atent studiat de diferiţii şefi de state majore şi şefi de departamente ale guvernului interesaţi (de această problemă)".

Sub textul scrisorii se află rezoluţia „Sunt de

acord” şi iniţialele „HST” (Harry S. Truman). Să ne amintim că George Elsey nu avea „niciun motiv să pună la îndoială autenticitatea” Memoriului.

Despre ce raport era vorba? Poate că experţii de la Air Materiei Command definitivaseră cercetarea „discului zburător” şi a rămăşiţelor pomenite în documentul din 1.6 iulie. Poate că Twining urma să-i prezinte Preşedintelui şi o informare privind cadavrele găsite lângă epavă. Oricum, acceptarea propunerii Secretarului de Stat ca nicio indicaţie despre cuprinsul raportului să ajungă la cunoştinţa publicului a consfinţit politica inaugurată la 9 iulie 1947, care a făcut ca OZN-urile să devină „subiectul cu cel mai înalt grad de clasificare pentru guvernul Statelor Unite”.

6.3 IULIE SAU 14 IUNIE?

C

omunicatul RAAF din 8 iulie 1947 afirmă, categoric: „Obiectul zburător a aterizat pe teritoriul unei ferme de lângă Roswell, *cândva în cursul săptămânii trecute*”. Referindu-se la discuţia telefonică pe care a purtat-o cu şeriful din Roswell, Jesse Marcel citează cuvintele acestuia: „El (Brazel) spune că a găsit pe terenul fermei sale ceva care s-a prăbuşit *cu o zi în urmă*, *sau cu puţine zile în urmă* şi nu ştie despre ce este vorba”. (Sublinierile îmi aparţin – I.H.) Discuţia a avut loc la 6 iulie, confirmând datarea din comunicat: aterizarea sau prăbuşirea s-a petrecut în perioada 1 – 5 iulie. Şi totuşi, în articolul *Fermierul hărţuit care a localizat „farfuria” regretă că a făcut cunoscut acest lucru*, apărut în

„Roswell Daily Record” din 9 iulie, Brazel declară că a găsit rămăşiţele neidentificate la 14 iunie. O diferenţă de circa două săptămâni, a cărei semnificaţie voi încerca s-o desluşesc în cele ce urmează.

În capitolul consacrat succesiunii evenimentelor, am arătat că fermierul pare să-şi fi schimbat declaraţia privind descoperirea fragmentelor datorită presiunii exercitate asupra lui de militari. Ceea ce ştim cu certitudine este că a fost reţinut la Baza Aeriană a Armatei din Roswell, ca oaspete fără voie, timp de o săptămână. Vecinii săi, Lyman şi Marian Strickland, l-au auzit plângându-se de tratamentul la care fusese supus: i se refuzaze până şi permisiunea de a-i telefona soţiei sale, la Tularosa, pentru a-i spune unde se află.

Cât despre interviul dat de Brazel, la 8 iulie, postului de radio KGFL, mărturia lui Frank Joyce este edificatoare. Condus de militari, fermierul a intrat în localul postului singur şi, stând în picioare lângă perete, a recitat povestea pe care fusese pus să o înveţe. La 10 decembrie 1993, Joyce i-a descris astfel scena, lui Michael Hesemann: „El a venit la staţie şi eu stăteam acolo, în mica, înnegrită şi jerpelita cabină a crainicului, construită în întregime de mine şi el ne-a spus o poveste cu totul diferită de aceea pe care mi-o spusese cu două zile mai devreme (la telefon, din biroul şerifului – I.H.). După interviu, se pregătea să plece, dar eu i-am spus: «Un moment! Ştii cu cine ai stat de vorbă?» Şi el a răspuns: «Da». Şi eu l-am întrebat: «Şi ştii că

povestea pe care mi-ai spus-o astăzi n-are nimic de-a face cu ceea ce mi-ai spus la telefon?». Şi el a răspuns, după o pauză-şi ştii, tânărul era unul din tipii aceia din vechiul Vest Sălbatic, plini de praf până şi în pori, care pot fi întâlniţi la ferme şi pe care-i văzusem deseori în oraş, cu toate că eram încă aproape un copil – a răspuns, în cele din urmă: «Uite ce-i, fiule. Păstrează asta pentru tine. Ei mi-au cerut să vin aici şi să-ţi spun povestea asta, dacă nu vreau să dau de bucluc». «Şi cum e cu micii oameni verzi?», l-am mai întrebat eu. Şi el a replicat: «Doar că nu erau verzi», a pus mâna pe clanţă, a deschis uşa şi a ieşit afară, unde-l aşteptau cei doi soldaţi". (7, p. 36) Trebuie precizat că, în convorbirea telefonică din 6 iulie, nu fusese vorba despre prezenţa unor membri ai familiei la fermă, iar zona cu fragmente era descrisă ca având dimensiuni mult mai mari. (Cf. 13, p. 31)

Starea de spirit a lui Brazel reiese şi din titlul articolului din „Roswell Daily Record": *Fermierul hărţuit*... Hărţuit de cine? în orice caz, nu de reprezentanţii presei, devreme ce fusese adus la ziar de cei care-i dirijau mişcările. Adjectivul pare chiar să arate că ziariştii nu se lăsaseră înşelaţi de „iniţiativa" fermierului. De altfel, nu întâmplător relatarea impersonală din cuprinsul articolului este înlocuită, în final, de citatul revelator „Sunt sigur că ceea ce am găsit nu era un balon meteorologic". Opinia exprimă cred, implicit, punctul de vedere al redacţiei, ca şi editorialul pe care l-am reprodus in extenso.

Care să fi fost, însă, motivul schimbării datei

descoperirii fragmentelor? Numeroasele texte pe care le-am consultat constată dar nu comentează. Presupun că s-a dorit disocierea temporală a unui fapt recunoscut public, de secretul păstrat cu străşnicie al descoperirii epavei şi cadavrele echipajului, pentru a preveni o eventuală confirmare reciprocă.

Oricum, declaraţia lui Brazel păcătuieşte nu doar prin condiţiile suspecte în care a fost dată. Să ne amintim principalele ei repere cronologice. Fermierul ar fi descoperit zona cu fragmente la 14 iunie, dar, fiind grăbit, „n-a prea dat atenţie acestui fapt”, revenind abia la 4 iulie, împreună cu trei membri ai familiei, pentru a aduna „o mică parte din sfărâmături”. Aşadar, timp de trei săptămâni bucăţile de cauciuc, staniol, hârtie şi lemn ar fi zăcut pe câmp, fără ca nimeni să se intereseze de soarta lor... Dacă protagonistul acestei întâmplări ar fi fost un oarecare funcţionar din New York sau Washington, aflat într-o excursie de vacanţă, i-am fi putut înţelege lipsa de interes. Dar un fermier nu s-ar fi comportat astfel dintr-un motiv foarte simplu, foarte pragmatic: şeptelul ar fi ingerat fragmentele, riscând să se îmbolnăvească sau chiar să moară! Kevin Randle, care a efectuat o anchetă în zona Roswell, a aflat că „Veterinarii se duc în mod obişnuit pe la ferme pentru a extrage metalul şi alte rămăşiţe din stomacurile vitelor. A lăsa acele rămăşiţe risipite ar fi dus la neplăceri cu şeptelul”. (11, p.83)

Argumentul mi se pare hotărâtor. Brazel a descoperit, deci, fragmentele în prima săptămână din iulie, ziua cea mai probabilă fiind joi 3.

7. „N-AM VĂZUT NICIODATĂ CEVA ASEMĂNĂTOR”.

Dacă William „Mac” Brazel ar fi găsit pe câmp materialele pe care le-a descris în convorbirea consemnată în articolul din 9 iulie, cazul Roswell n-ar fi existat. Fermierul descoperise anterior două baloane meteorologice şi n-ar fi bătut lungul drum până la oraş pentru a duce rămăşiţele unui al treilea. Dacă totuşi ar fi tăcut-o, şeriful i-ar, fi râs în nas şi l-ar fi trimis la plimbare, el şi adjuncţii lui ştiind prea bine cum arată un astfel de instrument. Să ne amintim şi declaraţia categorică a lui Brazel: „Sunt sigur că ceea ce am găsit nu era un balon meteorologic”.

Cel care se află la originea Misterului Roswell a murit în: ” 1963, cu cincisprezece ani înainte ca interesul faţă de cele întâmplate în iulie 1947 să fi fost trezit de convorbirile cu

Jesse Marcel. El n-a putut fi, deci, interogat de cercetătrorii OZN şi n-a lăsat o relatare scrisă despre fragmentele găsite, cea din ziar fiind, evident, învăţată pe de rost, la cererea imperioasă a militarilor de la RAAF. Nu ne rămâne decât să $ apelăm la mărturiile celor care i-au fost, atunci, în preajmă.

Când a dat peste materialele ciudate, Brazel era însoţit; de micul Dee (şapte ani), fiul vecinilor săi cei mai apropiaţi, FIoyd şi Loretta Proctor. Lui Dee îi plăcea să călărească şi î „Mac” îi oferea această posibilitate. Spre seară, ducându-l pe băiat acasă, Brazel a stat de vorbă cu părinţii lui. Răspunzând întrebărilor lui William Moore, Floyd

a declarat, în iunie 1979, că fermierul era „foarte agitat în urma găsirii unui anumit fel de rămăşiţe pe teritoriul fermei. El dorea să mă duc cu el şi să mă uit la aceste rămăşiţe, descriindu-le drept «cel mai straniu material pe care l-a văzut vreodată». Eram obosit şi ocupat şi pur şi simplu n-aveam chef să merg atâta drum până acolo. (…) El a descris materialul ca fiind foarte ciudat. A spus că orice ar fi fost resturile acelea, aveau pe ele semne care îi aminteau semnele chinezeşti şi japoneze. Nu era hârtie, pentru că nu putea să le taie cu cuţitul lui, iar metalul era diferit de orice văzuse el vreodată”. (1, p. 83).

În ceea ce o priveşte pe Loretta Proctor, dispunem de un afidavit** din care citez: „În iulie 1947, vecinul meu William W. „Mac” Brazel a venit la ferma mea şi ne-a arătat, soţului meu şi mie, o bucată de material despre care spunea că provine dintr-o mare cantitate de rămăşiţe de pe proprietatea pe care o administra. Bucata pe care a adus-o era cafenie, semănând cu materialul plastic. El şi soţul meu au încercat să taie şi să ardă obiectul, dar n-au reuşit. Era extrem de uşor. N-am văzut niciodată aşa ceva mai înainte. „Mac” spunea că alt material de pe proprietate semăna cu foiţa de aluminiu. Era foarte flexibil şi nu putea fi turtit sau ars. Acolo mai era ceva descris de el ca o bandă cu semne pe ea. Culoarea semnelor era un fel de purpuriu. El spunea că nu era o scriere japoneză; din modul în care le descria, păreau să semene cu hieroglifele. (…) „Mac” Brazel era un bun vecin, în mod obişnuit destul de prietenos. Nu era tipul de om care ar fi spus o minciună sau ar fi

pus la cale o farsă. El ştia cum arată baloanele meteorologice, pentru că găsise câteva înainte. Bucata de material pe care am văzut-o nu semăna cu nimic aparţinând unui balon meteorologic. Văzusem baloane meteorologice înainte. N-am văzut niciodată ceva asemănător”. (10, p. 166)

* * Cu toate că a colaborat strâns cu Moore, Stanton Friedman afirmă, stupefiant, în cartea scrisă împreună cu Don Berliner, referindu-se la Loretta: „Şi întrucât Mac şi soţul ei muriseră cu mult înainte ca oricine să meargă pe urmele misterului prăbuşirii…” (6, p. 72)

** Declaraţie dată sub jurământ.

Lorraine Fergusson, sora mai vârstnică a lui Brazel, a declarat: „Orice ar fi găsit, erau numai fragmente şi pe unele dintre ele se afla un fel de scriere neobişnuită – Mac spunea că era ca semnele de pe cutiile cu artificii japoneze sau chinezeşti; nu chiar o scriere, doar semne. Desigur, el n-a putut s-o înţeleagă şi, după cum am auzit, nimeni n-a fost în stare… Toată lumea de la fermă ştia despre asta, dar, pe câte îmi amintesc, nimeni n-a aflat ce era sau ce scop ar fi putut avea. Mai întâi s-a spus că era un balon meteorologic, dar, desigur, nu era asta… (1, p. 85 – 86)

„Nu era niciun fel de balon”.

În sfârşit, Bill Brazel, fiul cel mare al lui „Mac”, a confirmat spusele celorlalţi şi a adăugat câteva elemente semnificative:

„Tata era în clădirea fermei, cu doi dintre copiii mai mici, într-o noapte, târziu, când s-a stârnit o teribilă furtună electrică. Spunea că era

cea mai grozavă furtună electrică pe care o văzuse vreodată – şi puteţi fi sigur că văzuse o mulţime, cu un prea multă ploaie, numai fulgere, unul după altul. Spunea că părea ciudat ca fulgerul să lovească aceleaşi locuri de nu ştiu câte ori, ca şi cum ceva l-ar fi atras spre acele locuri – el se gândea la nişte zăcăminte subterane de minereuri sau aşa ceva. Oricum, în toiul acestei furtuni s-a auzit o explozie ciudată, nu ca un tunet obişnuit, ci altfel. Spunea că nu s-a gândit atunci prea mult la asta, pentru că furtuna era atât de puternică, încât a crezut că era doar o descărcare electrică deosebită, dar mai târziu s-a întrebat ce putea fi. În orice caz, în dimineaţa următoare, în vreme ce călărea pe păşune în căutarea unei oi, a dat peste grămada aceea de rămăşiţe împrăştiate pe o suprafaţă de teren cu o lungime de circa un sfert de milă şi o lăţime de câteva sute de picioare. Mi-a spus odată că se părea că de oriunde ar fi venit ele, ceva explodase. Mai spunea că din felul în care arătau rămăşiţele, puteai să-ţi spui că acel ceva se deplasa „pe o rută aeriană spre Socorro”, care se află spre sud-vest de fermă.

Mai întâi, nu şi-a dat seama de importanţa descoperirii şi doar după ce s-a gândit la asta o zi sau aşa ceva a hotărât că ar fi mai bine să se întoarcă acolo şi să se uite mai de aproape. Atunci a luat câteva rămăşiţe şi le-a adus la clădirea fermei, în seara aceea, s-a dus la Proctor şi a vorbit cu el despre asta. Dar Proctor nu era interesat să meargă şi să vadă, iar tata era mai curios ca niciodată. În noaptea următoare s-a dus la Corona şi acolo, într-o discuţie cu unchiul meu,

Hollis Wilson şi o cunoştinţă din Alamogordo, a auzit prima oară despre observaţiile de farfurii zburătoare înregistrate atunci în zonă. Şi Hollis şi prietenul din Alamogordo credeau că există o şansă ca tata să fi dat peste rămăşiţele unuia dintre obiectele acelea şi l-au sfătuit să le predea autorităţilor. Tata nu era convins, dar ştia că materialele nu semănau cu nimic din ceea ce văzuse vreodată, aşa că a doua zi i-a luat pe cei doi copii şi a pornit spre Roswell prin Tularosa, unde s-a oprit şi i-a lăsat pe copii cu mama.

(…) tata spunea odată că pe unele dintre bucăţile pe care le-a găsit erau ceea ce numea el „figuri”. El se referea adesea la petroglit ele pe care vechii indieni le desenau pe stâncile din jur tot ca la „figuri” şi cred că le asemuia cu ele.

(…) Fără doar şi poate, nu era niciun fel de balon. Am dat peste baloane pretutindeni în ţara asta şi de fiecare dată când găseam unul îl predam, pentru că uneori primeam o recompensă. Acesta nu era un balon; l-am întrebat odată pe tata dacă a găsit ceva ca un pachet cu instrumente printre materiale. Mi-a răspuns că nu, acolo nu era un pachet cu instrumente.

(JÂncă un lucru ar putea să te intereseze. L-am întrebat cândva pe tata dacă era vreun loc ars pe terenul unde se aflau rămăşiţele. A spus că nu, dar că la al doilea drum acolo a observat că o parte a vegetaţiei din zonă părea să aibă vârfurile puţin pârlite – nu arse, numai pârlite. Nu-mi amintesc să fi văzut asta eu însumi, dar asta e ceea ce a spus. (Id., pp. 77 – 78 şi 80 – 82)

Tabloul care se încheagă din aceste frânturi

este altul decât cel schiţat în articolul din „Roswell Daily Record”, începând cu forma şi dimensiunile suprafeţei acoperite cu fragmente. „Un diametru de cam 200 de yarzi” (180 de metri) sugerează o zonă circulară; „o lungime de circa un sfert de milă (400 de metri – I.H.) şi o lăţime de câteva sute de picioare (de înmulţit cu O.33 metri – I.H.)” definesc, în mare, un dreptunghi orientat spre sud-vest, cum spunea şi Jesse Marcel. De altfel, potrivirile dintre constatările celor doi martori oculari nu se opresc aici. Din puţinele referiri directe ale lui Brazel şi din spusele celor apropiaţi lui reiese că materialele găsite erau foarte flexibile şi extrem de uşoare, având totodată o rezistenţă ieşită din comun la tăiere şi ardere. Neîndoielnică este şi prezenta semnelor indescifrabile, evocând petroglifele indiene sau hieroglifele Egiptului antic. Ca şi Marcel, Brazel era convins că prezenţa şi răspândirea rămăşiţelor se datora unei explozii, în sfârşit, amândoi contestă vehement explicaţia oficială, fermierul chiar în finalul convorbirii consemnate în „Roswell Daily Record”, menită să dea un suport faptic declaraţiei generalului Ramey. Foarte interesantă mi se pare observaţia singulară privind „vârfurile puţin pârlite” ale „vegetaţiei din zonă”, fenomen datorat, probabil, efectului termic al exploziei produse la oarecare înălţime. Cu atât mai inexplicabilă este trecerea ei cu vederea de către autorii cărţilor şi articşlelor pe care le-am consultat.

Întorcându-ne la Bill Brazel, constatăm că el este nu numai depozitarul frânturilor de relatări

ale tatălui său, ci şi un important martor direct al stranietăţii materialelor căzute din cer pe teritoriul fermei Foster. Cu toate că, i-a spus el lui William Moore, „Air Force trimisese o mulţime de oameni, care adunaseră fiecare bucată şi fărâmă pe care o putuseră găsi (...) de fiecare dată când călăream pe păşunea aceea mă opream ca să caut. Şi aproape de fiecare dată, după o ploaie bună, reuşeam să dau peste o bucată sau două pe care ei n-o observaseră. După un an şi jumătate sau doi, izbutisem să strâng o cantitate nu prea mare – destul ca, dacă le-aş fi pus pe masa asta, să acopere o suprafaţă egală cu aceea a mapei dumitale.

(...) Erau foarte multe feluri de materiale. Desigur, aveam doar mici starâmături şi bucăţi, dar ceea ce pot să spun despre ele cu siguranţă este că erau uşoare. Nu cântăreau aproape nimic. Erau nişte fragmente care semănau cu lemnul. Aveau greutatea lemnului de balsa, dar erau puţin mai închise la culoare şi mult mai tari. Ştii că lemnul cu cât e mai tare, cu atât e mai greu. Mahonul, de pildă, e foarte greu. Pe când materialul acela nu cântărea nimic, şi totuşi nu puteai să-l zgârii cu unghia, ca pe lemnul de balsa şi nu puteai nici să-l rupi. Era flexibil, dar nu se rupea. Evident, aveam doar câteva aşchii. N-am încercat niciodată să-l ard, aşa că nu ştiu dacă ar fi ars sau nu.

Erau de asemenea câteva fragmente dintr-o substanţă asemeni metalului, ceva în genul staniolului, exceptând faptul că acest material nu putea fi rupt şi eră puţin mai închis la culoare

decât staniolul – mai curând ca o foiţă de plumb, dar foarte subţire şi extrem de uşor. Lucrul ciudat cu foiţa-asta era că puteai s-o faci ghemotoc şi dacă o lăsai din mână, îşi recăpăta imediat forma iniţială. Era destul de flexibil, dar nu puteai să-l îndoi sau să-l cutezi, ca pe metalul obişnuit. Părea mai mult un fel de material plastic, numai că era sigur metalic. Nu ştiu ce era, dar tata a spus odată că Armata i-a spus că ei au stabilit că, fără doar şi poate, nu era ceva făcut de noi.

Apoi era un material ca un fir. Arăta ca mătasea şi erau mai multe astfel de bucăţi. Nu era destul de gros pentru a fi numit coardă, dar nici subţire ca aţa de cusut. Orice ar fi fost, era şi el un material foarte rezistent. Puteai să-l apuci cu

amândouă mâinile şi să încerci să-l rupi, dar nu se rupea deloc. f Nu avea nici fibre sau şuviţe, cum ar fi avut firul de mătase.

Era mai curând ca o sârmă, dintr-o singură bucată său; substanţă. De fapt, putea să fi fost un fel de sârmă; nu m-am gândit la asta până acum.

Materialele astea erau ceva ce nu văzusem niciodată înainte. Nimic nu avea un aspect cu totul natural, era mai curând sintetic, când mă gândesc acum la asta”. (Id., pp.78 – 79)

Din păcate, aceste mostre care, dacă ar fi fost păstrate până astăzi, ar fi lămurit definitiv Misterul Roswell, au luat calea celor descoperite de „Mac” Brazel. La întrebarea lui Moore: „Ce s-a întâmplat cu această colecţie a dumitale? O mai ai?”, Bill a răspuns: „Nu, nu o am. Într-o noapte, cam la doi ani după incidentul în care a fost implicat tata, m-am dus la Corona. În timp ce mă

aflam acolo, cred că am vorbit prea mult – mai mult decât ar fi trebuit. Ştiu că i-am spus cuiva despre colecţie. Oricum, a doua zi a venit la fermă o maşină de serviciu cu un căpitan şi trei soldaţi. Tata nu era acolo, dar nu de el aveau nevoie. Aveau nevoie de mine, Căpitanul – Armstrong, cred că acesta era numele lui, căpitanul Armstrong

— Se pare că auzise de colecţia mea şi voia s-o vadă. Desigur, i-am arătat-o şi el a spus că materialul ăsta e important pentru securitatea ţării şi că era foarte important ca eu să-l las să plece cu el. Părea mai interesat de materialul care semăna cu o sârmă decât de toate celelalte. Nu ştiam ce altceva să fac, aşa că am fost de acord. În al doilea rând, el voia să-i duc pe păşunea unde găsisem materialul acela. Am spus O.K. Şi i-am dus acolo. După ce s-au învârtit puţin pe acolo şi s-au convins că nu părea să mai fie alt material, căpitanul m-a întrebat din nou dacă mai am din materialul acela, sau dacă ştiu pe altcineva care are. Am spus nu, nu am; şi el a spus că dacă mai găsesc ceva, este cât se poate de important să-i telefonez la Roswell. Am spus, desigur, că o voi face, dar nu i-am telefonat, pentru că n-am mai găsit nimic”. (Id., p. 80) p în lipsa probelor fizice indubitabile, dispunem de suficiente dovezi testimoniale pentru a întocmi o clasificare întemeiată pe aspectul şi caracteristicile materialelor văzute şi testate de numeroşi civili şi militari.

„Un metal cu proprietăţi plastice”.

Uimirea lui Jesse Marcel faţă de rezistenţa

foiţei de metal care nu putea fi ruptă sau tăiată şi se împotrivea oricărei încercări de a o cuta sau însemna, indiferent de mijloacele folosite, a fost împărtăşită de soţii Proctor sau de Bill Brazel. Agentul CIC Lewis Rickett, care se afla la Roswell în iulie 1947 şi a fost pe păşunea cu fragmente, a declarat: „Un an după aceea, stăteam de vorbă cu Joe Wirth, un ofiţer CIC de la Baza Air Force Andrews din Washington D.C. L-am întrebat ce au descoperit în legătură cu materialul de la Roswell. Mi-au spus că ei nu ştiu încă ce este şi că experţii lor în metale încă nu pot să-l taie". (12, p. 160) După cinci ani, maiorul Ellis Boldra „a încercat să-l taie cu diferite unelte şi n-a reuşit. (...) Unul dintre prietenii lui Boldra a spus că nu era un metal pe care el să-l poată identifica". (13, p. 139)

În iulie 1947, locotenent-colonelul Arthur E. Exon era student la Institutul Tehnologic al Air Force de la Wright Field. La absolvire, a fost numit şef al secţiei Date privind întreţinerea la aceeaşi bază, pentru ca, după alte funcţii de conducere, să devină, în august 1964, comandant la Wright-Patterson. La 18 iunie 1990, generalul Exon îi declara lui Schmitt, printre altele:

„... cele mai multe dintre persoanele cu care stai de vorbă sunt întrucâtva ca mine. Destul de bine informate pentru a şti că s-a întâmplat ceva. N-au avut însă o responsabilitate directă în legătură cu toate acestea. Chestiunea era strict secretă. (Id., p. 142)

(...) Fragmentele găsite pe teritoriul fermei mai departe spre nord-vest, aceste fragmente erau îndeosebi metalice...

nu puteau fi tăiate sau modificate cu uşurinţă… puteai să le modifici. Puteai să le faci ghemotoc, puteai să le modifici forma, dar şi-o recăpătau şi… Erau acolo şi alte fragmente ale obiectului, care erau foarte subţiri, dar teribil de rezistente şi nu puteai să faci un semn pe suprafaţa lor nici cu ciocane grele şi alte materiale ca acesta… care, în vremea aceea, au constituit o preocupare pentru anumite persoane… voi spune iar că era o bucată de un anume fel pe care puteai s-o apuci de un capăt şi s-o îndoi, dar ea revenea la forma iniţială. Era, într-o oarecare măsură, flexibilă". (Id., p. 145)

Întrebat de Schmitt despre tipul de analize pe care le puteau efectua cei de la laboratoarele bazei, Exon a răspuns: „Cred că erau posibile toate tipurile de analize. Totul, de la analiza chimică şi rezistenţa la substanţe chimice, la experimente de presiune, compresiune, flexibilitate şi altele din astea. Ei ar fi fost, probabil, în stare să se descurce cu lucruri pe care le cunoşteau. Nu ştiu dacă atunci au avut de-a face cu titan sau cu un alt metal care… sau dacă era ceva cunoscut lor şi modul de prelucrare era diferit…" (Id., pp. 145146)

Lipsa de cursivitate a mărturiei verbale – am încercat să fluidizez textul, fără a-i altera nicio clipă sensurile – nu se datorează doar vârstei generalului, în momentul discuţiei cu Schmitt, ci şi dificultăţii de a reproduce, din memorie, informaţii obţinute de la alţii. Este remarcabilă, totuşi, consonanţa cu declaraţiile celor care au avut privilegiul de a vedea şi mânui fragmentele

misterioase. O menţiune specială se cuvine observaţiei privind capacitatea de a reveni la forma iniţială, descrisă de Jesse Marcel şi apoi, cu detalii suplimentare, de Bill Brazel, fiind confirmată de Sally Strickland Tadolini (10, p. 178), Robert E. Smith, care se afla în iulie 1947 la Roswell, ca membru al Primei Unităţi de Transport Aerian (Id., p. 1.76) şi maiorul Ellis Boldra (1.3, p. 175)

Jacques Vallée, care îşi mărturiseşte scepticismul în legătură cu cazul Roswell, crede că a găsit explicaţia acestei

„Generalul se referă la metale care, ca şi titanul, nu erau încă utilizate, de tehnologia terestră, în construcţia aero-spatială.

capacităţi: „Materialul recuperat în urma prăbuşirii, rămânând fascinant, nu era neapărat mai presus de tehnologia umană spre sfârşitul anilor patruzeci. Saranul aluminizat, cunoscut şi sub numele de saran argintat, provenea din tehnologia disponibilă la nivel de laborator în 1948. Era subţire ca hârtia, nu puteai să faci un semn pe suprafaţa lui cu o lovitură de ciocan şi redevenea neted după mototolire". (79, p. 83) Cum numeroşii autori pe care i-am consultat nu s-au referit la această „explicaţie" după 1991, când a fost sugerată în cartea lui Vallée, *Revelaţii. Contact extraterestru şi impostură umană*, m-am adresat lui Jean Sider, autor al unor foarte documentate intervenţii în chestiunea care ne interesează, latã răspunsul lui: „În ceea ce priveşte alegaţiile lui Jacques Vallée despre «saranul argintat», am discutat asta cu el când m-

a vizitat, în 1994. După ştiinţa mea, nimeni nu le ia în serios. De altfel, dacă saranul era (poate) utilizat în laboratoare în

1948, nu era utilizat în industrie în 1947, ceea ce este de la sine înţeles. Mai mult, saranul poate fi tăiat şi găurit, fiind deci departe de a fi inalterabil, cum erau materialele găsite la Roswell. Acesta este motivul pentru care ipoteza lui n-a reţinut atenţia americanilor interesaţi de prăbuşirea de la Roswell". (54)

Ipoteza, mai curând sugestia lui Vallée păcătuieşte nu numai prin inadvertenţele semnalate de Sider. Omul de ştiinţă franco-american, specializat în astrofizică şi informatică, nu s-a ostenit să caute o explicaţie a prezenţei materialului pe o păşune din New Mexico…

Metalul cu proprietăţi plastice avea şi alte însuşiri inexplicabile în anul în care a fost găsit. Maiorul Ellis Boldra a constatat că el „disipa căldura, într-un anume fel. Boldra l-a supus flăcării unui aparat de sudură oxiacetilenică, dar materialul nu s-a topit, devenind doar cald. Nu se înfierbânta când era încălzit şi, când flacăra era îndepărtată, putea fi ţinut în mână după câteva secunde". (13, p. 139) John Krom schroeder era prieten apropiat şi partener de afaceri al căpitanului Oliver W. Henderson, unul dintre piloţii implicaţi în transportul rămăşiţelor (şi al trupurilor, cum vom vedea curând). Acesta i-a arătat o bucată de metal, spunându-i că făcea parte din căptuşeala interioară a OZN-ului. Kromschroeder a declarat că metalul nu părea să aibă o structură cristalină, iar atunci când era

energizat la un anumit nivel producea o iluminare perfectă. El emitea o lumină dulce, fără umbre”. (Id.)

Fragmentele cu semne „hieroglifice”.

l’i Am văzut că numeroşi martori, începând cu „Mac”.

Brazel şi Jesse Marcel, au descris aceste grindeie (DEX: „Grindă mică… Bucată de lemn care intră în alcătuirea unor instrumente, mecanisme etc.”). Urmând sugestia formulată de fostul ofiţer de informaţii în discuţiile cu Moore şi Friedman, am apelat la afidavitul lui Jesse Marcel Jr., pentru a întregi imaginea fragmentelor de două ori misterioase:

„(5) într-o noapte, am fost trezit de tatăl meu în miezul nopţii. El era foarte surescitat în legătură cu nişte rămăşiţe pe care le găsise în deşert. Materialul umpluse Buickul său tip 11942. A adus o parte din el în casă şi l-a împrăştiat pe podeaua bucătăriei.

I (6) Erau trei categorii de rămăşiţe: o substanţă metalică densă, de culoare cenuşie, ca o folie; un material fragil, cafeniu: spre negru, semănând cu bachelita; şi mai erau fragmente din ceea ce păreau să fie grindeie în formă de I…

(7) Pe suprafaţa interioară a grindeiului în formă de I părea să se afle un fel de scriere. Această scriere avea o nuanţă Violet-purpurie şi părea să fi fost gravată prin ştanţare. Semnele erau alcătuite din forme geometrice curbate. Nu semăna cu /japoneza, rusa, sau orice altă limbă străină. Semăna cu hieroglifele, dar nu avea semne animaliere.

ştă & *—

Îl din textul care urmează şi din desenul realizat de Marcel jr, reiese că grindeiele aveau forma unei sine de cale ferată.

9.5

(8) Tatăl meu spunea că rămăşiţele fuseseră recuperate de la locul unei prăbuşiri, la nord-vest de Roswell. El credea că sunt foarte neobişnuite şi e posibil să fi rostit cuvintele «farfurie zburătoare» în legătură cu materialul. Era sigur că nu provine de la un balon meteorologic". (10, p. 162)

Într-o scrisoare adresată unui anumit domn Solomon, Marcel jr, include schiţa reprodusă mai jos, însoţind-o cu aceste comentarii:

„Evident, simbolurile de mai sus nu constituie o reproducere exactă, dar asta este, mai mult sau mai puţin, cu ce semănau, după cum pot să-mi amintesc după peste patruzeci de ani.

P.S. I-am arătat desenul de mai sus mamei mele, care era de asemenea prezentă (atunci) şi ea este de acord cu interpretarea de mai sus". (Id., p. 1.63)

Despre fragmentele cu semne a depus mărturie sub jurământ, la 30 aprilie 1991 şi Robert Shirkey, care în iulie 1947 se afla la RAAF, având gradul de prim locotenent şi îndeplinind funcţia de asistent al ofiţerului însărcinat cu securitatea zborurilor:

„Am văzut, de asemenea, ceea ce a fost descris de un alt martor ca un fragment în formă de I şi semne". (Id., p. 171) în iulie 1993, Shirkey a precizat: „Am putut să văd bine hieroglifele,

semnele erau în relief şi se distingeau cu claritate”. (8, p. 32)

Glenn Dennis a descris un altfel de obiect purtător de semne: „Am condus ambulanţa până în spatele infirmeriei Bazei şi am parcat-o lângă o altă ambulanţă. Uşa (din spate) era deschisă şi am văzut înăuntru câteva rămăşiţe. Erau mai multe piese care semănau cu dosul unei canoe, având o lungime de cam trei picioare. Păreau să fie din oţel inoxidabil, cu o nuanţă purpurie, ca şi cum ar fi fost expus la o temperatură înaltă. Pe material era o scriere ciudată, semănând cu hieroglifele egiptene”. (10, p. 149)

Aţi remarcat, desigur, frecvenţa cu care revine, în descrierile martorilor, comparaţia semnelor de pe fragmente cu hieroglifele, chiar dacă Marcel jr. Ţine să sublinieze absenţa figurilor stilizate de animale. Dând crezare memoriei vizuale a martorilor – sub hipnoză, fiul şi-a amintit că Viaud Marcel a fost aceea care le-a atras atenţia lui şi tatălui său asupra „scrierii” de pe fragmentele în formă de I (12, p. 174) – nu putem să nu constatăm că semnele evocă mai curând ideogramele de la Mohenjo Daro şi din Insula Paştelui. Ceea ce nu înseamnă, evident, că ipoteticii vizitatori din Cosmos ar fi avut vreo legătură cu străvechea civilizaţie de pe malurile Indusului sau cu Urechile Lungi. Mă întreb, de altfel, dacă fiinţe capabile să construiască nave interstelare ar fi putut să rămână, în ceea ce priveşte comunicarea, la stadiul incipient al ideograt iei.

Nu ştiu dacă această întrebare şi-a pus-o şi

matematicianul Lytle, căruia, potrivit mărturiei fiului său, i s-a încredinţat un fragment în formă de I, pentru a încerca să descifreze semnel e. O sarcină foarte dificilă, devreme ce obiectul acestei tentative era nu un cod, care poate fi „spart”, ci o prezumtivă limbă străină – străină în cel mai deplin sens al cuvântului. „Lytle putea să efectueze o analiză statistică a ei – apreciază Randle şi Schmitt – dar n-avea cum s-o descifreze, dacă nu i se furniza mare cantitate de informaţii suplimentare”. (13, p. 65) Or, extrema compartimentare impusă de clasificarea mai presus de Top Secret a problemei OZN n-ar fi îngăduit concentrarea informaţiilor în mâna unei persoane din afara Olimpului militar-ştiinţific, chiar dacă era vorba de un colaborator al lui Robert Oppenheimer.

Ciudat este că acum, când dispunem de o reconstituire a şirului de semne, nimeni nu se încumetă să purceadă la interpretarea lor. Poate că acest gest necesar va fi stimulat de meritoria iniţiativă a lui Mii Iar Johnson, care a creat o replică a unui fragment în formă de I. (38) Am văzut-o şi noi, în emisiunea din 23 octombrie 1995 a canalului de televiziune TF 1, prezentată de Jesse Marceljr., posesor al unuia dintre cele patru exemplare confecţionate din aluminiu.

„Lemnul” care nu era lemn

Referindu-se la acelaşi tip de fragmente, Jesse Marcel spune că „Acestea arătau cam ca lemnul de balsa şi aveau aproximativ aceeaşi greutate, numai că nu erau în niciun caz din lemn. Erau foarte rezistente, cu toate că flexibile şi nu luau

foc”. (1, p. 65) Comparaţia poate fi întâlnită şi în interviul luat de Bob Pratt: „… nu păreau să fie din metal. Păreau să fie mai curând din lemn. (…) Nu puteai nici măcar să spui că ţii ceva în mâini – ca şi cum ar fi fost din lemn de balsa”. Într-o emisiune a postului de radio KPFA, din 15 noiembrie 1994, Marcel Jr. Întăreşte aprecierea tatălui său, respingând noua explicaţie a Air Force, potrivit căreia rămăşiţele ar fi aparţinut unui ansamblu de baloane lansat în cadrul ultra secretului Proiect Mogul (vom vorbi despre asta la momentul cuvenit): „După cum spun ei, fragmentele erau din lemn de balsa. Ei bine, eu ştiu cum arată lemnul de balsa, pentru că, în copilărie, făceam tot timpul modele din acest material. Şi cu siguranţă fragmentele nu arătau ca lemnul de balsa…” Bill Brazel confirmă: „Erau nişte fragmente care semănau cu lemnul. Aveau greutatea lemnului de balsa, dar erau puţin mai închise la culoare şi mult mai tari. Ştii că lemnul cu cât e mai tare, cu atât e mai greu. Mahonul, de pildă, e foarte greu. Pe când

I materialul acela nu cântărea nimic şi totuşi nu puteai să-l rupi. f Era flexibil, dar nu se rupea”.

Uşurinţa şi soliditatea neobişnuite ale materialului sunt evocate şi în scrisoarea din 29 noiembrie 1983 a dr-lui Robert Sarbacher, adresată lui William Steinman, scrisoare la care m-am mai referit: „Cam singurul lucru pe care mi-l amintesc; acum este că anumite materiale despre care s-a raportat că provin din prăbuşirile unor farfurii zburătoare erau extrem de uşoare şi foarte rezistente”.

„Pergamentul” incombustibi!

Nu numai materialul cu aspect lemnos se împotrivea cu succes tentativei de a-l face să ardă. Jesse Marcel a dat peste „o mare cantitate dintr-o substanţă neobişnuită, asemeni pergamentului, care era de culoare maro şi extrem de rezistentă (…) Am scos bricheta şi am încercat să aprind materialul găsit de noi care semăna cu pergamentul şi cu lemnul de balsa, dar nu s-a aprins – nici măcar n-a fumegat”. (1, p. 65 – 66)

Fir sau sârmă?

Vorbind despre materialul pe care, în 1979, nu ştia dacă să-l numească fir sau sârmă, Bill Brazel adăuga, în 1989: „… asta era înainte ca firul de undiţă monofilar să devină un articol la îndemâna oricui şi ăsta-i lucrul cu care semăna cel mai mult. Acum există plasticul, fibrele optice. Putea să fi fost (aşa ceva). Dar era cam ca firul de nailon gros pentru pescuit. Asta-i cea mai la îndemână comparaţie pe care v-o pot oferi”. (11, p. 131)

Să nu pierdem din vedere faptul că aceste diverse tipuri de fragmente erau împrăştiate pe o suprafaţă de dimensiuni considerabile, chiar dacă am accepta versiunea din articolul întemeiat pe declaraţiile lui Brazel. Cred însă că adevărul este de partea lui Jesse Marcel – trei sferturi de milă lungime şi câteva sute de picioare lăţime – nu numai pentru că fermierul a recitat lecţia învăţată în timpul sechestrării sale/dar şi ţinând seama de calificarea maiorului, care făcuse studii de cartografie şi de interpretare a fotografiilor aeriene.

Care să fi fost proveniența acestei importante

cantităţi de materiale? Brazel declara, în articolul din „Roswell Daily Record”, că „Nu era nicio urmă de metal în zonă, care să fi putut fi utilizată pentru un motor şi nicio urmă de vreo elice oarecare”. Iar Jesse Marcel se referea la o altă absenţă semnificativă: „Mă interesa electronica şi am căutat ceva care să semene cu instrumentele sau echipamentul electronic, dar n-am găsit nimic”. (1, p. 65) Rămăşiţele par, deci, să nu fi aparţinut unui sistem de propulsie sau de comandă. Într-un studiu care încearcă să elucideze această chestiune, Robert A. Galganski, inginer specializat în cercetarea şi dezvoltarea sistemelor de siguranţă în transporturi, conchide că „Rămăşiţele proveneau de la o structură care înconjura sau era conexată la o navă cu echipaj relativ mică şi acţionată de o energie oarecare. Finalitatea acestei structuri nu ne este cunoscută. Din perspectiva tehnologiei ultimilor ani ai deceniului cinci (şi a zilelor noastre), dacă ea ar fi trebuit să ofere o protecţie sporită echipajului navei, în cazul unei prăbuşiri, şi-a îndeplinit rolul în mod mizerabil”. (28)

Galganski nu se referă la constatările lui Brazel şi Marcel, concluzia lui întemeindu-se pe alte premise, aparţinând domeniului în care activează. Jocul analogiilor este însă riscant, mai ales atunci când operează cu o realitate neştiută. Brazel nu concepea un alt mod de propulsie în afara celui înzestrat cu un motor şi o elice. Marcel era intrigat de lipsa echipamentului electronic. Iar lui Galganski nu-i dă prin minte că structura exterioară ar fi putut sluji chiar la captarea sursei

I se energie – să zicem, hidrogenul din atmosferă, care P „printr-un proces de inducţie, generează o reacţie atomică de fuziune” (vezi capitolul *Misiunea generalului Twining*).

„Fragmentul extraterestru” era, de fapt, o bijuterie

Până în primăvara anului trecut, discuţia despre fragmentele găsite în cele două zone de pe teritoriul fermei Foster s-a întemeiat doar pe mărturiile directe şi indirecte citate

în acest capitol. Lucrurile s-au schimbat odată cu ziua în care un bărbat, dornic să-şi păstreze anonimatul, a intrat în Muzeul OZN din Roswell şi a înmânat unuia dintre administratori o piesă de metal numărându-se, spunea el, printre cele recuperate în vara anului 1947. Popularizat de Associated Press, evenimentul a provocat o avalanşă de apeluri telefonice, la care Muzeul a reacţionat printr-un comunicat oficial:

„Duminică, 24 martie 1996, acest domn ne-a adus obiectul, într-o ramă cu geam, aşa încât era protejat. Ne-a spus că l-a primit de la o persoană la care ne vom referi ca i No. 2. No. 1 era un militar staţionat la Baza Aeriană a Armatei Roswell în 1947, care ajutase la recuperarea rămăşiţelor. Este evident că pentru a reuşi să-şi procure piesa în cauză, ea trebuia să fie destul de mică pentru a fi ascunsă într-un buzunar; ca să evite detectarea. No. 1 a i-a dat piesa No, 2, care a pus-o în ramă. Apoi No. 2 a dat obiectul No. 3, care l-a adus la acest muzeu la 24 martie 1996. No. 3 a dăruit obiectul f muzeului şi el va rămâne permanent în posesia noastră.

Vineri, 29 martie, şeful poliţiei din Roswell şi un colaborator voluntar al muzeuliâi au dus obiectul la Institutul Tehnologic din Socorro, New Mexico, pentru o analiză programată la cererea noastră. Rezultatele oficiale vor fi disponibile peste câteva zile, dar s-a stabilit că metalul este cupru cu argint, pe fiecare suprafaţă. Toate metalele sunt foarte subţiri şi dacă toate trei (?) sunt aşa cum am indicat, grosimea lor este mai mică decât aceea a unei monede de 10 centi. Când vom obţine rezultatele oficiale (şi vom solicita de asemenea opinia unui nespecialist) experimentele şi cercetarea pot şi trebuie să continue în orice direcţie care ar putea să înmulţească informaţiile. Pe de altă parte, nu vom dezvălui NIMĂNUI numele celor indicaţi mai sus ca No. 1,2 şi 3, ştiind că presa ar crucifica pe oricine pentru a publica o «bombă»…" (Cf. 8, pp. 249 – 250)

„Roswell Daily Record" din 5 aprilie 1996 adaugă detalii suplimentare:

„Analiza metalului nu contrazice declaraţiile despre prăbuşire. De oriunde ar veni, undeva de-a lungul drumului a căzut şi a explodat. Analiza piesei de metal despre care se spune că ar avea o legătură cu presupusa prăbuşire a unui OZN, în 1947, lângă Roswell, dezvăluie faptul că mostra făcea parte dintr-o piesă mai mare care a suferit, într-adevăr, un fel de dezastru. «Provine, evident, dintr-o piesă mai mare şi modul în care a provenit este un eveniment catastrofal», spune analistul Chris McKee. «N-am nicio idee despre ce înseamnă asta cu adevărat. Ar putea fi de la o explozie, ar putea fi de la o prăbuşire». Piesa, care

a fost dăruită de un anonim, la 24 martie, Muzeului International OZN şi Centrului de Cercetare, a fost analizată săptămâna trecută de McKee la Institutul de Minerit şi Tehnologie din Socorro. Rezultatele iniţiale au arătat că mostra este alcătuită din argint şi cupru, dar un raport scris înregistrează urme de sodiu, aluminiu, siliciu, fier, crom, sulf şi clor, prezente şi ele în piesă.

Conform lui McKee, originea acestor elemente este necunoscută. «Ar putea proveni din manipulare sau din sol, n-am curăţat mostra, aşa că nu ştim ce era pe suprafaţa ei», spune McKee. Întrucât componentele piesei sunt toate elemente naturale şi pot fi găsite în întregul univers, compoziţia metalului nu constituie în niciun fel o dovadă despre ce s-a prăbuşit în 1947. «Nu ne ajută cu adevărat să decidem dacă este de origine extraterestră sau nu», spune McKee. Totuşi, un lucru este sigur: nu provine direct de la experimentele cu

baloane meteorologice cunoscute ca Proiectul MOGUL; despre care Forţele Aeriene ale Statelor Unite declară că este responsabil pentru prăbuşire. Potrivit lui Max Littel; de la Muzeul OZN, Charles Moore, un membru al echipei; care a conceput şi operat Proiectul MOGUL, a fost prezent; la testul de la Socorro. «El spune că obiectul nu era o parte

I a balonului, şi el a lucrat la proiect înainte chiar ca el să fi; fost cunoscut ca MOGUL, spune Littel. S-ar putea să fi fost o parte a instrumentului suplimentar ataşat de balon, dar

nu o parte a balonului şi nici a elementelor interioare.» Cu toate că rezultatele sunt promiţătoare, Littel a subliniat că nu există o dovadă decisivă că obiectul care s-a prăbuşit în deşert cu atâţia ani în urmă a fost un OZN. „Sunt încă o în mulţime de «s-ar putea» şi «ar fi posibil», dar deocamdată

I nimic sigur”, spune Littel. Următorul pas în verificarea originii piesei îl constituie descoperirea proprietarului iniţial. Littel spune că muzeul se preocupă actualmente de acest lucru”. (id., p. 250)

Rezervele exprimate mai ales de Max Littel erau îndreptăţite. În numărul său din 6 septembrie 1996, „Albuquerque Journal” arăta că obiectul misterios fusese realizat de Randy Fullbright, care fabrică bijuterii din argint y şi cupru, după o veche metodă japoneză. El i l-a dat unui anume Blake Larsen, chiar înainte ca acesta să se mute la Roswell şi să dăruiască „fragmentul extraterestru” Muzeului International OZN… Fullbright declară că a informat muzeul despre natura obiectului, îndată ce a văzut fotografia lui într-un ziar, dar nimeni n-a fost dispus să dea curs acestei

— Informaţii.

O atitudine lesne de înţeles, dacă vom şti că muzeul la câştigat peste 1500 de dolari vânzând imagini ale «„fragmentului Roswell”…

PBS isrj”.

„Extract de aluminiu pur”.

La 18 aprilie 1996, Art Bell, realizatorul unui toarte ascultat show radiofonic, a primit această scrisoare, însoţită de mai multe piese de metal:

„10 aprilie 1996

Dragă d-le Bell.

Am urmărit emisiunile dumneavoastră de-a lungul anului trecut şi am reflectat dacă să vă împărtăşesc sau nu dumneavoastră şi ascultătorilor dumneavoastră unele informaţii în legătură cu prăbuşirea OZN de la Roswell.

Bunicul meu a făcut parte din Echipa de Recuperare trimisă la locul prăbuşirii imediat după raportarea incidentului. El a murit în 1974, nu înainte de a se întâlni cu câţiva dintre membrii familiei şi a vorbi despre incident.

Eu fac parte din forţele armate, având acces la secrete militare şi NU doresc să-mi fac cunoscută identitatea, riscând să-mi primejduiesc cariera şi brevetul.

Cu toate acestea, sunt dispus să vă spun, pe scurt, ce mi-a spus bunicul despre Roswell. De asemenea, pun în plic «mostre» care s-au aflat în posesia bunicului meu până ce a murit şi care mi-au revenit după reglementarea succesiunii. Am înţeles că ele provin din rămăşiţele OZN-ului şi se numărau printre cele trimise din New Mexico la Baza Air Force Wright-Patterson, în Ohio. Bunicul meu a avut posibilitatea de a şi le «însuşi» şi a afirmat că mostrele metalice sunt din «extract de aluminiu pur». Veţi constata că par vechi şi călite şi că au fost înfăşurate ţin hârtie satinată şi puse în pungi, pentru posteritate. Le am din 1974 şi, după multă gândire şi reflecţie, vi le dau dumneavoastră. Sunteţi liber să le împărţiţi cu oricare dintre prietenii dumneavoastră din Comunitatea Cercetătorilor OZN. I-am auzit pe mulţi oameni, de-a lungul anilor, discutând; despre

Roswell şi despre evenimentele legate de prăbuşire, aşa cum au fost relatate de mulţi care fie că au fost acolo, fie \ că au aflat de la martori oculari. Recentul film Roswell este asemănător cu descrierea bunicului meu, dar a fost omis un element important şi aş vrea să-l fac cunoscut.

I

Bunicul a declarat că Echipa a sosit la locul prăbuşirii imediat după ce Forţa Aeriană a Armatei l-a identificat. Ea a găsit doi ocupanţi morţi, care fuseseră proiectaţi în afara discului. Înăuntrul discului a fost găsit un singur supravieţuitor, cu piciorul stâng rupt. Exista o minimă contaminare radioactivă şi ea a fost repede înlăturată prin spălarea cu un solvent lichid; curând, ocupantul a fost transportat într-un loc sigur, pentru

— Îngrijire medicală. Cadavrele au fost trimise la Baza Wright Patterson. Rămăşiţele au fost încărcate în trei camioane, încărcarea fiind terminată chiar înainte de apusul soarelui”.

Până aici, lucrurile consună cu ceea ce ştiam din v literatura consacrată cazului Roswell. Urmează o pagină desprinsă, parcă, dintr-un roman SF de duzină. Bunicul corespondentului anonim ar fi făcut parte din echipa care l-a însoţit pe supravieţuitor. Acesta comunica telepatic, vorbind perfect englezeşte. Şi iată ce s-a aflat de la el:

„Discul era o «navă de cercetare» trimisă de pe o «navă lansatoare» care staţiona la poarta dimensională către Sistemul? Solar Terran, la 32 de ani-lumină de Terra. Extratereştrii, desfăşurau

operaţiuni pe Terra de peste 100 de ani. Un alt grup explora planeta Marte (şi satelitul lui Jupiter) Io. Fiecare; «navă de cercetare» avea un echipaj format din trei membri.

i O «navă lansatoare» avea un echipaj de 100 de membri.

Discul care s-a prăbuşit se ciocnise cu un meteor pe

5 orbita terestră şi încercase să-şi echilibreze vectorul zborului, dar, din cauza coliziunii, sistemul de propulsie interatmosferică nu mai funcţiona corect şi ocupanţii au trimis un SOS

companionilor de pe Marte. Comandantul «navei lansatoare» a luat hotărârea de a autoriza o tentativă de aterizare în deşertul din New Mexico. În acelaşi timp, s-a produs un puternic incendiu la sistemul de propulsie interatmosterică şi, curând, discul nu a mai putut fi manevrat.

Ocupanţii mai dispuneau de o opţiune, dar ea implica activarea instalaţiei energetice dimensionale pentru navigaţia cosmică. Asta ar fi creat, însă, un vârtej de energie, în jurul discului, pe o rază de 1500 de mile. Activarea instalaţiei energetice dimensionale ar fi dus la distrugerea totală a statelor New Mexico, Arizona, California şi a unor părţi din Mexic. Era posibilă şi afectarea unor state mai îndepărtate.

În acearsă situaţie, ocupanţii au hotărât să îndrepte nava spre sol, sperând că se vor salva. Ei şi-au sacrificat vieţile, pentru a nu nimici populaţiile din vecinătate. Instalaţia energetică dimensională s-a autodistrus, iar sistemul de propulsie interatmosferică a fost dezactivat,

pentru a preveni căderea tehnologiei în mâinile terrienilor. Aceasta s-a făcut potrivit procedurii standard de evitare a oricărui compromis în experienţele de contact.

Bunicul a făcut parte 26 de săptămâni din echipa care a examinat şi a anchetat singurul supravieţuitor al prăbuşirii de la Roswell. Afilierea lui la acest proiect a luat sfârşit când ocupantul urma să fie instalat într-o reşedinţă de lungă durată. El a fost îmbarcat pe o aeronavă de transport a Air Force, care a decolat cu destinaţia Washington, D.C. Aeronava şi toţi cei aflaţi la bordul ei au dispărut, în circumstanţe misterioase şi neliniştitoare, în drum spre Washington, D.C. Poate că vă interesează faptul că trei avioane de vânătoare, trimise să investigheze un SOS al aeronavei, au raportat numeroase întreruperi ale funcţionării sistemelor electrice, când au pătruns în spaţiul aerian în care ea fusese semnalată ultima oară. Nu au fost găsite niciodată epava sau rămăşiţe ale aeronavei. Echipa a fost desfiinţată”.

Difuzarea acestui text a dat naştere unor comentarii nefavorabile din partea ascultătorilor, ceea ce l-a determinat pe autorul ei să recidiveze, într-o scrisoare datată 22 aprilie:

„Noi informaţii despre prăbuşirea de la Roswell şi afilierea bunicului meu (la investigarea ei – I.H.) ar putea, probabil, să vă ajute în eforturile dumneavoastră de corelare şi verificare.

În această privinţă, întemeindu-mă pe convorbirile cu bunicul meu, pot să spun doar că echipa de recuperare avea trei componente: echipa de teren, echipa de laborator şi echipa de

securitate. Acreditările membrilor echipei nu erau doar militare. Unele persoane proveneau de la Universitatea din Colorado, Consiliul pentru Cercetare Navală, Air Force şi Armată, Universitatea din California, Comisia pentru Energie Atomică, Comitetul Naţional Consultativ pentru Aeronautică, Consiliul pentru Cercetare Ştiinţifică şi Dezvoltare. Se adăugau consultanţi din Anglia, Franţa şi Rusia.

Bunicul afirma că analiza mostrelor a arătat că ele sunt din extract de aluminiu pur, ca un conductor pentru câmpurile electromagnetice create în sistemele de propulsie. Elementele esenţiale fuseseră însă «eliminate» prin autodistrugerea mecanismelor discului însuşi. Pe deasupra, supravieţuitorul prăbuşirii a refuzat să divulge informaţii tehnice, în pofida încercărilor de a obţine de la el date tehnologice. Nu au fost găsite mijloace de a intra în posesia informaţiei necesare.

La fiecare întâlnire cu supravieţuitorul erau de faţă doi membri ai echipei de securitate. Supravieţuitorul avea capacitatea de a cunoaşte gândurile şi întrebările interlocutorilor, înainte de a fi exprimate în cuvinte. Lucrul acesta devenea uneori greu de suportat.

Discul a fost literalmente disecat şi s-a descoperit că sistemul de propulsie se topise împreună cu numeroasele componente interioare. Erau dispozitive de control turnate în forma mâinii extraterestre, presupuse a fi suprafeţe de control şi de activare. Tehnologia fibrelor optice de astăzi făcea parte integrantă din tehnologia

extraterestră, în interiorul panourilor de control, cu toate că fuseseră întrepătrunse şi topite odată cu activarea mecanismului de autodistrugere. Din echipă făceau parte persoane aparţinând Companiei Westinghouse şi bunicul era convins că ele s-au întors la ocupaţiile lor cu cunoştinţe pe care le-au folosit în dezvoltarea sistemelor de telefonie.

Desigur, militarii erau îngrijoraţi de capacitatea extratereştrilor de a pătrunde în atmosfera noastră după plac, nedetectaţi, aşa că au recomandat Preşedintelui să fie iniţiat un program spaţial şi un sistem de sateliţi să fie plasat pe orbită prin 1.957 şi acest sistem să fie inclus în sistemul de avertizare timpurie DEW Line… care a devenit, ulterior, NORAD[14]. Opinia bunicului meu era că NORAD a fost înfiinţat nu numai pentru a urmări posibilele ICBM[15] lansate de naţiuni ostile, dar şi ca un sistem de detecţie a OZN-urilor. Iată de ce NASA a fost «încorporată», în general, în forţele armate şi sunt atât de multe misiuni spaţiale secrete. Aceasta este părerea mea, dar bunicul a prevăzut faptul încă din 1971

La 12 mai 1996, Art Bell a avut o discuţie telefonică radiodifuzată cu Linda Howe, cunoscută cercetătoare a fenomenului OZN, care înmânase mostrele trimise de corespondentul anonim unui om de ştiinţă de la o universitate din vestul mijlociu al Statelor Unite. Printre ele se aflau cinci

14 North American Air Defense Command = Comandamentul nord-american pentru apărare aeriană.

15 Intercontinental Ballistics Missiles = Rachete balistice intercontinentale.

mici pătrate perfecte, cu latura de şase milimetri şi o grosime de mai puţin de un milimetru. Analizate cu microscopul electronic şi cu un generator de raze X, ele s-au dovedit a fi alcătuite din „mai mult de nouăzeci şi nouă la sută aluminiu, fără să se poată detecta vreun alt element”. Un rezultat care adevereşte declaraţia misteriosului bunic: „extract de aluminiu pur”, fără a furniza nicio indicaţie în legătură cu funcţia şi originea pieselor respective. Sau cum sublinia Linda Howe, „… nu putem spune nimic care ar putea să confirme sau să infirme faptul că ele ar fi extraterestre, sau ar proveni din altă dimensiune, dintr-o călătorie în timp etc. Este aluminiu, aluminiu, aluminiu. În forme care dau impresia, în mod cert dau impresia că au fost fabricate. Ar fi putut ele îi fabricate pe Pământ? în această zi şi în această epocă, s-ar fi putut. În 1947, nu ştim şi, în acest moment, singurele referiri de care dispunem sunt cele două scrisori”.

La 28 mai, Bell a primit o a treia scrisoare:

„Am ascultat cu interes rapoartele preliminare asupra mostrelor pe care vi le-am trimis. Am remarcat că, în esenţă, sunt alcătuite numai din aluminiu. Uşoare variaţii în cursul analizei, dar nu poate fi deosebit de aluminiul «normal». Este exact rezultatul obţinut de echipa din care a făcut parte bunicul.

Am neglijat, totuşi, să includ mostre metalice din exteriorul discului prăbuşit la Roswell. Le includ acum şi pot să spun doar că aceste fragmente provin din partea inferioară a discului. Era literalmente ca un blindaj în formă de

carapace al discului. Sunt fragile şi stratificate, alcătuirea şi dispunerea lor fiind ca de elemente prefabricate.

Reţineţi, d-le Bell, că acestea sunt ultimele mostre rămase de la bunicul. Au stat ani de zile într-un dulap, împreună cu efectele lui personale”.

La 25 mai, anonimul i-a scris şi Lindei Howe:

„În primul rând, observ că scopul eforturilor dumneavoastră de examinare a «artefactelor» este de a confirma un fel de sursă extraterestră a metalelor. Acesta a fost aspectul iniţial al primelor investigaţii. Dar ceea ce a ieşit la iveală a fost faptul că metalul nu putea fi deosebit de metalele terestre. Potrivit însemnărilor bunicului, «asta era pentru a se asigura că în eventualitatea unei prăbuşiri sau a unei capturi nu va putea fi dovedită apartenenţa la reţeaua extraterestră sau la confederaţia lumilor de origine şi nu se va afla care sunt directivele extraterestre». În aparenţă, «navele de cercetare erau construite din metale de bază, care să nu poate fi \ deosebite de metalele terestre, ca o măsură de protecţie şi de insecuritate». Existaşi un inconvenient: «Oconsecinţă negativă era că navele de cercetare puteau fi vulnerabile la interferenţa cu undele radarului. Remediul extratereştrilor era ca navele de cercetare să menţină traiectorii de mare viteză şi să activeze aceste viteze la intrarea în atmosfera terestră».

Analizele preliminare, comunicate la 4 iunie 1996, confirmă faptul că fragmentele pătrate sunt din aluminiu pur. Celelalte fragmente primite la 18 aprilie sunt constituite şi ele, în esenţă, din

aluminiu, cu mici adausuri de fier, mangan, calciu şi siliciu. Cât despre mostrele care, potrivit corespondentului anonim, făceau parte din suprafaţa exterioară a discului, ele au, fiecare, o latură lucioasă, «argintie», cu un aspect zgrunţuros, granular şi o latură negricios-cenuşie. Privind muchiile lor, pot fi văzute numeroase straturi. Latura lucioasă conţine peste 95% magneziu şi 2 – 3% zinc, iar latura negricioasă – o cantitate semnificativă de bismut. Analiza secţiunii transversale a unei mostre a arătat că ea constă din straturi alcătuite mai ales din magneziu, cu un mic adaus de zinc, separate prin straturi subţiri cu un conţinut masiv de bismut.

Într-o intervenţie ulterioară, Linda Moulton Howe a declarat că, după ce aceste din urmă mostre au fost analizate şi ele prin scanare cu microscopul electronic şi prin spectroscopie cu dispersie de energie, „n-am fost în stare să găsesc pe nimeni din cercetarea universitară, de la laboratoarele din Sandia şi Los Alamos, printre fabricanţii de metale exotice şi mulţi alţi oameni cunoscători în ale metalurgiei care să-mi poată spune cine asamblează straturi subţiri de bismut pur cu straturi de magneziu-zinc… (…) Nimeni nu poate să-mi indice o întreprindere care să lucreze astăzi cu aceste elemente, în acest mod de stratificare şi să fie în stare să spună la ce foloseşte. Numeroşii metalurgişti şi oameni de ştiinţă, incluzându-l pe dr. Paul Chu, care a descoperit superconductorul 1,2,3 la Universitatea din Houston, au propus următoarele ipoteze:

1) Un electrotermo material producător de

electricitate.

2) Blindaj magnetic.

3) o sursă de energie asemănătoare unei baterii.

4) Un posibil superconductor cu autorăcire.

E interesant de notat că, atunci când dr. Paul Chu şi Robert Hazen de la Carnegie Institute din Washington au descoperit superconductorul 1,2,3 în 1988 – 89, el a fost considerat o realizare majoră, pentru că amestecul de ytriu, bariu şi cupru a făcut ca temperatura la care superconductorul să fie eficient a crescut până la un punct de lucru mai fierbinte decât oricând înainte – şi că, la puţin timp după ce descoperirea lor a fost anunţată, cercetătorii europeni în domeniul superconductorilor au anunţat că au obţinut realizări şi mai mari în privinţa temperaturii de funcţionare, adăugând BISMUT amestecului de elemente... (aşa că mostrele par a fi) foarte incitante".

Cu toate că textele din care am citat au fost difuzate prin Internet, Corrado Malanga scrie, în prestigioasa revistă italiană „Notiziario UFO", că despre „bismutul extrem de pur (...) se spune că nu poate fi obţinut pe Pământ cu mijloacele actuale", continuând: „Nu e clar cum s-a putut stabili puritatea bismutului cu ajutorul spectroscopiei (al cărei tip nu este specificat) şi al microscopiei (poate electronice)". (43) Aceste afirmaţii se datorează, probabil, unor informaţii eronate, devreme ce Linda Moulton Howe n-a susţinut că bismutul pur nu poate fi obţinut astăzi pe Pământ, ci doar că nu se cunoaşte vreo

întreprindere care să asambleze straturi subţiri de bismut pur cu straturi de magneziu-zinc, iar tipurile de spectroscopie şi microscopie sunt exact specificate. În aşteptarea rezultatelor definitive ale analizelor de laborator, cred că putem conchide, împreună cu Linda: mostrele trimise de corespondentul anonim par a fi foarte incitante.

Mai dur ca titanul

La al 4-lea Simpozion International OZN de la San Marino, desfăşurat în perioada 10 – 12 mai 1996, ufologul american Derrel Sims a prezentat participanţilor un alt fragment, lată ce i-a relatat el lui Philip Mantle, în cadrul unui interviu ad hoc:

„Sims: A intrat şi mi-a spus că are un astfel de obiect (specimen de rămăşiţe) şi dorea să ştie dacă aş fi interesat să-l analizez, şi a spus că dorea să mi-l dea în acest scop, şi eu am spus de ce aş dori să fac asta, şi el a spus că obiectul făcea parte din – el se gândea la prăbuşirea Roswell. A fost de acord să-mi dea obiectul şi mi-a permis să-l supun analizei... Atunci l-am întrebat despre datele lui personale şi el a spus «Ei bine, acestea sunt regulile privind obiectul», a spus, «obiectul este al dumneavoastră», a spus, «ştiu că aveţi o pregătire de investigator şi ştiu că sunteţi un investigator privat şi un apărător al oamenilor care au nevoie de protecţie. Ştiu că sunteţi ofiţer al poliţiei militare şi ştiu că aţi făcut parte din Agenţia Centrală de Informaţii», a spus, «toate acestea vă califică să aflaţi totul despre mine.» A spus «veţi afla ce vă interesează». A spus «nu doresc ca informaţiile să devină publice». A spus «nu doresc să fiu implicat în povestea asta în niciun fel.»

Mantie: Dar ştii cine este această persoană?

Sims: O da, da, ştiu. Am spus «trebuie să merg pe firul acesta cât de departe sunt în stare, până la cel care vi l-a dat». El a spus «E-n regulă, vreau doar ca numele meu să nu fie implicat în nimic». A continuat «Sunt gata să vă ofer tot ce aveţi nevoie pentru a mă cerceta pe mine şi situaţia dată». A spus «Ceea ce aveţi în mână… este dovada de care aveţi nevoie».

Mantie: Te întrerup o clipă: când spui că a venit la dumneata, asta s-a întâmplat acasă, la birou?

Sims: Ne-am întâlnit în California. Pornisem de la o universitate din Oregon, într-un turneu de cinci conferinţe şi l-am întâlnit la o reuniune, în timpul acestui turneu de cinci conferinţe, din Oregon în California. Era a doua oară când ne întâlneam şi atunci mi-a dat, în sfârşit, obiectul (specimenul); am telefonat şi am verificat materialul, conţinutul şi aşa mai departe.

Mantie: Spuneai că încerci să analizezi materialul într-un laborator.

Sims: în acest moment, şi am să-ţi comunic rezultatele îndată ce-mi vor parveni, două laboratoare şi o universitate au mostre (din specimen)… Ne vor da rapoarte independente…” (8, pp. 255 – 256)

Fragmentul, de formă neregulată, cu dimensiuni de 38 x 32 x 12 mm, are o suprafaţă lucioasă, reflectantă şi partea inferioară mată, cu muchii ascuţite; suprafaţa de culoarea oţelului inoxidabil are urme de decolorare al băstri i-violete, datorate, probabil, căldurii. Este extrem

de uşor, cântărind mai puţin de 20 de grame şi extrem de dur: taie sticla mai uşor decât diamantul şi a zgâriat adânc carcasa de titan a ceasului ufologului austriac Johannes von Butlar, aflat şi el la Simpozion. Aţi remarcat, desigur, că aceste caracteristici par desprinse din declaraţiile martorilor implicaţi în cazul Roswell.

Derrel Sims şi-a respectat promisiunea: la 24 septembrie 1996, el l-a informat pe Mantie că analiza efectuată într-un laborator din New Mexico a revelat prezenţa în mostra primită a unei configuraţii de izotopi nonterestră, asemănătoare celei găsite în meteoriţi. Se pare că fragmentul conţine şi hidruri de bor, ceea ce ar trimite la afirmaţia unui fost militar, participant la recuperarea şi investigarea epavei, privind compoziţia metalului din care era construită aceasta.

Să aşteptăm rezultatele ultimelor teste la care au fost supuse fragmentul lui Derrel Sims şi cele ale corespondentului anonim, pentru a şti dacă avem de-a face, într-adevăr, cu dovezi ale prezenţei unei tehnologii extraterestre.

8. EPAVA

Î

ntrebat de Moore şi Friedman dacă a văzut un OZN prăbuşit, Jesse Marcel a răspuns: „Am văzut o mulţime de rămăşiţe, dar nu un aparat întreg”. (1, p. 63) Iar în legătură cu zvonurile privind prăbuşirea unei farfurii lângă Socorro, cam în aceeaşi perioadă, el a precizat: „Am auz în despre asta: dar n-am putut să verific personal dacă s-a petrecut o astfel de întâmplare. Desigur, dacă un

alt grup militar a avut de-ar face cu o piesă mai mare, n-ar fi existat niciun motiv ca eu să fiu informat oficial”. (Id., p. 69) Este o referire implicită la legea *ţ* de fier care condiţionează accesul la informaţii secrete de e existenţa „necesităţii de a cunoaşte” („need to know”). Maiorul *ţ* Marcel se izbise de acest zid când îi ceruse căpitanului Cavitt

I să-i arate raportul despre cele întâmplate în zona Roswell.

Dar, cum vom vedea mai târziu, legea se aplică şi unor \ persoane situate mult mai sus în ierarhia militaro-civilă a f Statelor Unite.

Mărturii mai puţine şi cu precădere indirecte susţin că, nu departe de păşunea presărată cu fragmente, au fost descoperite de personalul RAAF nava extraterestră şi trupurile membrilor echipajului acesteia. Consecvent cu principiul enunţat la începutul acestei incursiuni în Misterul Roswell, – voi da la o parte relatările foarte ispititoare, dar şi foarte îndoielnice, care stau la baza scenariului propus de Randle şi

Schmitt în a doua lor carte, *Adevărul despre prăbuşirea unui OZN la Roswell* (1994). Unul dintre martorii lor principali, Jim Ragsdale, şi-a modificat „amintirile”, acordând exclusivitatea publicării noii versiuni unui magazin, în schimbul unei retribuţii. Iar înainte de a muri, în 1995, a declarat că ar fi găsit 15 căşti din aur, aparţinând extratereştrilor, pe care le-ar fi îngropat undeva, în deşert. (Cf. 46) Un alt stâlp al acestui scenariu, Frank J. Kaufmann, are o imaginaţie atât de luxuriantă, asociată cu o imprecizie atât de

oportună pentru alegaţiile lui inverificabile, încât Karl Pflock şi-a intitulat capitolul în care relatează convorbirea cu el *Povestirile lui Kaufmann*-aluzie evidentă la *Povestirile lui Hoffmann*, opera fantastică a lui Offenbach. Un singur exemplu: Kaufmann pretinde că a fost trimis la White Sands, pentru a urmări evoluţia OZN-ului deasupra statului New Mexico; şi cum primise ordinul de a nu scăpa din ochi ecranul radar, a instalat un sistem de ogl inzi, ca să-l poată observa şi când se ducea la W.C… Cu ce rămânem, atunci?

O formă neconvenţională

Inventarul mărturiilor directe este destul de sărac. John McBoyle a mărturisit, pe patul morţii, că a fost la locul impactului. Obiectul avea 25 – 30 de picioare lungime şi semăna cu o „tigaie turtită", fiind înfipt într-un povârniş. (13, p. 141) Un ofiţer a declarat, la adăpostul anonimatului, că nava avea o lungime nu mai mare de 30 de picioare, un fuselaj gros şi izbise pământul cu mare putere. Aripa era „în formă de solz". (Id.) Sergentul Thomas Gonzales, din Escadrila T a Grupului de Bombardament 509, s-a numărat printre cei care au păzit nava şi cadavrele echipajului: în viziunea lui, OZN-ul semăna mai curând cu o „aripă zburătoare". (11, p. 39)

Mai aproape de descrierile-tip este aceea a unei profesoare de chimie din Florida, descoperită de cercetătoarea OZN Sheila Franklin. Informat de Sheila, Leonard Stringfield i-a cerut să ia un interviu profesoarei, pe care a botezat-o cu pseudonimul Edith Simpson.

În vara anului 1947, Edith era studentă şi a

fost aleasă, după o selecţie severă, drept asistentă a lui Albert Einstein, pe perioada dintre cele două semestre. Printre atribuţiile sale se număra şi participarea la reuniunile la care era invitat cel mai mare savant al secolului 20. Aşa se explică faptul că l-a însoţit şi la o întâlnire a unor oameni de ştiinţă şi militari de rang înalt, desfăşurată la o bază a Forţei Aeriene a Armatei din sud-vestul Statelor Unite.

Einstein şi Edith au zburat de la Princeton la Chicago cu o cursă regulată, îmbarcându-se apoi pe un alt avion şi aterizând pe un mic aeroport civil. De acolo, au călătorit, cu o maşină militară, zeci de mile prin deşert, până la bază, unde au fost conduşi la un vechi hangar. Epava depozitată acolo „avea forma unui disc, oarecum concav (...) ocupa cam un sfert din podeaua hangarului". Edith n-a putut s-o examineze de aproape: pretutindeni se aflau gărzi înarmate, iar epava era înconjurată de specialişti. A văzut doar că era foarte deteriorată într-o parte.

Întrebată dacă epava fusese adusă de la Roswell, Edith a răspuns: „Nimeni nu a afirmat că se prăbuşise la Roswell, dar am auzit acest nume rostit în timpul călătoriei mele. Aşa cum ţi-am spus, n-am aflat nimic important, secrete, detalii. Şeful meu, care avea autorizaţia necesară, a redactat un raport, pe care nu l-am văzut – mi s-a spus doar să-mi ţin gura". (Cf. 8, p. 71)

Forma neconvenţională a obiectului – în definitiv, un disc „oarecum concav" intră şi el în această categorie – este confirmată şi de unele mărturii indirecte. În iulie 1995, călătorind de la

Roswell la Lincoln, Michael Hesemann a stat de vorbă cu şoferul taxiului, Charles D., care i-a relatat o întâmplare din 1972 – 1974, când avea 16 – 18 ani. Într-o zi, un vecin, prieten cu părinţii săi, locotenent-colonel la Baza Air Force Walker, fostă RAAF, l-a întrebat ce planuri de viitor are. Băiatul i-a răspuns că, deocamdată, niciunul. Ofiţerul l-a îndemnat să intre în armată, unde „poţi avea experienţe extrem de interesante”, spunându-i că „ei au capturat până şi o farfurie zburătoare”. Charles i-a reprodus lui Hesemann spusele locotenent-colonelului, aşa cum şi le amintea: „Totul trebuia rezolvat foarte repede. Baza a fost închisă traficului civil. Cam la treizeci de mile spre nord de Roswell fusese descoperit ceva care se prăbuşise acolo. Am căutat în zonă şi, până la urmă, am găsit locul unde căzuse un obiect alungit, aproape oval, lat cam de 20 de picioare. Am găsit acolo şi patru cadavre, întreaga zonă a fost blocată de 1.50 – 200 de soldaţi. Au fost adunate rămăşiţele de pe fiecare ţol pătrat. Le-am încărcat în camioane şi le-am dus la bază, în hangarul 84. Lângă epavă erau o mulţime de rămăşiţe dintr-un metal suprarezistent. Am încercat, fără succes, să-l tăiem, sau să-l găurim. În mod sigur, nu era ceva de pe Pământ”. (7, p. 268)

Cum băiatului nu-i venea să creadă, ofiţerul i-a arătat cinci fotografii alb-negru. Una înfăţişa obiectul mai degrabă turtit, oval, pe platforma unui camion. Cam şase picioare din el ieşeau în afara platformei, de fiecare parte a camionului. Celelalte imagini arătau obiectul cu vârful înfipt

între stânci, sub o creastă. Locotenent-colonelul a murit în urmă cu câţiva ani, iar văduva şi cei doi fii ai lor s-au mutat într-un alt oraş. Să sperăm că ufologii americani, înştiinţaţi de Hesemann, vor da de urma lor şi, poate, de aceea a fotografiilor revelatoare.

Alte relatări sunt mai succinte, dar nu mai puţin semnificative. Agentul CIC Lewis Rickett a ajuns la locul impactului după ce epava fusese ridicată, dar i s-a spus că avea partea din faţă rotunjită şi o aripă „ca de liliac". Obiectul se izbise de o latură a dealului, înfigându-se în el sub un unghi de treizeci sau patruzeci de grade. În partea stângă avea o ruptură sau o gaură, iar în jur erau împrăştiate rămăşiţe. (13, p. 9) Iar Joseph Montoya, locţiitor al guvernatorului statului, New Mexico, ar fi povestit vechiului său prieten Ruben Anaya şi însoţitorilor săi, Pete Anaya şi Moses Burrola, teribila experienţă pe care o trăise într-un hangar din incinta Bazei § Aeriene a Armatei din Roswell. Mă rezum, deocamdată, la §; acea parte a monologului său care se referă la epavă: „N-o să vă vină să credeţi ceea ce am văzut. Dacă veţi spune cuiva, f am să vă numesc mincinoşi blestemaţi. Nu ştim ce este... Ei J; spun că se deplasează ca o farfurie. E un avion fără aripi... Nu pe un elicopter... Nu ştiu de unde vine... Poate fi din Lună... Nu

ştim ce este". (Id., p. 19) De altfel, nici obiectele observate de v Kenneth Arnold nu erau discoidale, iar în cartea pe care I businessmanul din Idaho a scris-o împreună cu Ray Palmer I (57) este publicat un desen înfăţişând un obiect ca o

semilună, cu un mic cerc punctat la mijloc. Această „aripă zburătoare” «seamănă, într-adevăr, cu o aripă de liliac…

O ultimă mărturie, reprodusă doar de Berlitz şi Moore, ne-a parvenit pe o cale destul de ocolită pentru a ne obliga la prudenţă. Răposatul Meade Layne, fost director al Borderland

Sciences Research Foundation[16] din Vista, California, a redactat, probabil în 1949, câteva memoriale privind rapoartele unora dintre presupuşii participanţi la analiza probelor materiale ale cazului Roswell. Reilly Crabb, director al Fundaţiei în 1980, a ckat la iveală un memorial în care Layne declară că „pe baza informaţiei existente” este convins de realitatea faptelor şi că informatorii săi sunt doi distinşi oameni de ştiinţă şi un important om de afaceri, continuând:

„Unul dintre oamenii de ştiinţă, dr. Weisberg, profesor de fizică la o universitate din California, a văzutei însuşi discul şi a luat parte la examinarea lui. El spune că forma discului era ca aceea a carapacei unei broaşte ţestoase, cu o cabină având un diametru de cam cincisprezece picioare. Trupurile celor şase ocupanţi erau arse… şi interiorul discului fusese foarte deteriorat de o temperatură ridicată. Un hublou era distrus…

Autopsia unui cadavru a arătat că el semăna cu un trup omenesc normal, cu excepţia mărimii. Un cadavru era aşezat la ceea ce părea să fie un pupitru de comandă, în faţa lui se aflau puţine

16 Fundaţia-pentru cercetarea ştiinţelor de frontieră.

dispozitive şi pe pereţi sau panouri erau semnele unei scrieri, într-un limbaj necunoscut investigatorilor. Ei spun că nu semăna cu nimic din ceea ce ştiu şi că, în mod cert, nu era rusă. Nu exista elice, nici motor şi ei n-au înţeles cum era condus sau controlat. S-a considerat posibil ca discul să fi fost distrus de temperatura foarte ridicată a frecării cu atmosfera…” (1, pp. 92 – 93)

„Discul” este un termen generic, folosit, cum am văzut, în vara anului 1947 şi mai târziu, pentru a desemna OZN-urile. Altfel, carapacea broaştei ţestoase nu este discoidală, ci mai curând dreptunghiular-elipsoidală, fără a omite faptul că partea superioară este neregulat bombată. Forma obiectului se apropie, deci, de „tigaia turtită” descrisă de John McBoyle.

Dr. Wesiberg pare să cunoască şi traseul epavei, până la punctul terminus: Baza Aeriană a Armatei Edwards, în California. Transportată cu camionul la Magdalena, în comitatul Guadalupe, a fost instalată acolo pe o platformă specială de cale ferată şi dusă prin Belen, Grants şi Gallup în New Mexico, Flagstaff în Arizona, Needles şi Cádiz în California, ajungând, în sfârşit, la Muroc, unde se află Baza Edwards. Nu ştiu dacă această versiune este cea adevărată, dar ea răspunde, implicit nedumeririi celor care atrag atenţia asupra faptului că niciunul dintre avioanele existente în 1947 n-ar fi fost în stare să transporte OZN-ul căzut nu prea departe de Roswell.

O copie a unei copii după o copie…

Prin Internet a fost difuzată o fotografie neclară, reprodusă în această pagină, însoţită de

textul unei scrisori:

„Stimate d-le Mercieca.

Am avut şansa unică de a face foto-grafii ale acestei imagini originale alb-negru, în septembrie 1994, după un şir de întâlniri cu un fost militar american. Americanul, care doreşte să fie cunoscut doar prin iniţialele D.S., se afla în 1947 la Baza Forţei Aeriene a Armatei Muroc, din California. El susţine că rămăşiţele navei au fost transportate pe calea aerului în trei instituţii militare americane separate, în zilele care au urmat prăbuşirii. El spune că acestea erau Laboratoarele Sandia din New Mexico, Wright Field din Ohio şi Baza Forţei Aeriene a Armatei Carswell. El declară că fotografia i-a fost dată în 1952 de un om cu care ulterior s-a împrietenit şi care fusese la locul prăbuşirii.

Când am intrat în posesia fotografiei, intenţia mea a fost de a dovedi că este autentică, dar cei cu care am vorbit au ajuns toţi la aceeaşi concluzie: întrucât fotografia este din a doua generaţie, iar negativele originale nu sunt disponibile, este practic imposibil să confirmi sau să conteşti autenticitatea ei. Americanul refuză categoric să încredinţeze cuiva originalul, temându-se că nu-i va fi înapoiat. Cât despre ce cred eu, dacă fotografia este autentică sau nu, pot să spun doar că pare să înfăţişeze un eveniment real, adică o navă adevărată, oameni adevăraţi, un teren adevărat etc. Cred că ceea ce se vede reprezintă un eveniment care s-a petrecut atunci când a fost făcută fotografia. În septembrie 1994 am avut în mână originalul şi părea să fie vechi de

mulţi ani, nu ştiu exact cât de vechi. Dispun doar de cuvântul de onoare al americanului cum că ar fi vorba despre prăbuşirea Roswell; el are 73 de ani şi pare sincer”.

Din păcate, argumentele sentimentale nu pot ţine locul dovezilor de care avem atâta nevoie. Iar ceea ce se vede… Că nu se distinge mare lucru, nu e de mirare, devreme ce n-am putut să vă ofer decât o copie a unei copii după o copie a unei fotografii realizate, zice-se, în urmă cu jumătate de veac. În ceea ce mă priveşte, înclin să cred că doar terenul e adevărat, dar m-aş bucura să aflu că mă înşel.

9. ECHIPAJUL

A

m văzut că dr. Weisberg se referea, în treacăt şi la cadavrele membrilor echipajului. Din păcate şi în această privinţă mărturiile directe nu sunt mai multe decât degetele unei mâini. Un anume F.B. i-a declarat lui Stanton Friedman că, în 1947, era fotograf în cadrul Forţei Aeriene a Armatei, staţionat la Anacostia Naval Air Station, Washington, D.C. Atunci, în a doua săptămână a lui iulie, el şi un alt fotograf, A.K., au tot îmbarcaţi în mare grabă într-un B-25 şi duşi la Roswell. De acolo, după „un drum cu maşina de circa o oră şi jumătate, au ajuns într-un loc unde se afla un cort de mari dimensiuni. În interiorul lui, patru cadavre întinse pe o prelată: „Ne mişcăm în cerc în jurul lor, făcând fotografii. Mi s-a părut că toate erau identice (…) îmi amintesc că erau mici şi că aveau capetele prea mari”. (6, p.104) Numeroasele detalii veridice şi limbajul colorat

pledează pentru autenticitatea relatării, dar anonimatul o pune sub un inevitabil semn de întrebare. Thomas Gonzales a descris şi el „micii oameni de pe Marte” ca fiind, în esenţă, asemeni nouă, dar având capetele şi ochii relativ mult mai mari. (11, p. 52) Profesorul William Curry Holden şi-a amintit doar că trupurile erau mici. (Id., p. 34)

Mult mai cuprinzătoare, cu detalii uneori şocante, este mărturia fostei asistente a lui Einstein. În hangarul în care se afla epava navei, ea i-a văzut pentru prima oară pe extratereştri: „Mi s-au părut foarte asemănători, toţi cinci. Erau înalţi cam de cinci picioare, fără păr, cu capete mari şi ochi negri, enormi şi, da, pielea lor era cenuşie, cu o uşoară tentă verzuie, dar, în cea mai mare măsură, trupurile nu erau vizibile, fiind îmbrăcate în costume strânse pe corp. Am auzit că nu aveau burice şi organe genitale. Unul dintre extratereştri se distingea de ceilalţi. Un lichid bilios, verde, i se scurgea din nări. Dar se întâmpla un lucru ciudat: la contactul cu aerul, fluidul devenea treptat albăstrui, ceea ce sugera prezenţa cuprului sau a cobaltului. Presupun că putea să se fi scurs dintr-un organ asemănător cu vezica biliară. De fapt, mă întrebam dacă mai trăieşte, dar nu mă aflam destul de aproape ca să văd vreo mişcare a corpului sau să aud comentariile medicilor.”.

În perioada acestei misiuni, Einstein şi Edith au călătorit cam cincizeci de mile prin deşert cu un transportor militar, escortat de jeepuri. Ajungând la o clădire izolată, păzită de gărzi înarmate, au fost întâmpinaţi de un ofiţer şi

conduşi într-o încăpere unde medici şi oameni în uniformă erau strânşi în jurul unei mese pe care zăcea o creatură, zbătându-se în chinuri. Uneori stătea cu faţa în jos şi apoi se ridica în capul oaselor, încercând să se elibereze, scoţând gemete ciudate, dar fără să vorbească. Cu toate că fusese oprită la distanţă, Edith şi-a dat seama imediat că era vorba despre un extraterestru biped, arătând mai uman decât cei cinci pe care-i văzuse anterior. Într-un anumit moment, întregul lui tors s-a extins incredibil, grotesc, tacându-i pe cei de faţă să aştepte cu încordare revenirea la dimensiunea iniţială. „Trebuie să fi fost un caz recent, dar nu ni s-a spus nimic şi, nu după multă vreme, toţi cei prezenţi au fost îndepărtaţi din încăpere”. Mai târziu, Edith a aflat că extraterestrul rănit a rămas în viaţă. (Cf. 8, pp. 71 – 72)

Destul de numeroase sunt mărturiile indirecte. Căpitanul Darwin E. Rasmussen, ofiţer însărcinat cu operaţiile, a mărturisit membrilor familiei sale că la nord de Roswell au fost găsite patru cadavre. Elaine Vegh, verişoara căpitanului, a declarat că l-a auzit pe acesta spunându-i tatălui ei că este I convins de existenţa farfuriilor zburătoare, întrucât a ajutat el I: – însuşi la recuperarea trupurilor membrilor echipajului uneia dintre ele. (12, p. 91) Barbara Dugger, nepoata şerifului George Wilcox, a relatat discuţia purtată, la mulţi ani după evenimente, cu bunica sa, Inez Wilcox: „Ea mi-a spus că cineva a venit la I Roswell şi l-a informat (pe şerif) despre acest incident. Bunicul s-a dus la locul acela; era seară. Acolo era o mare suprafaţă arsă şi el a văzut rămăşiţe. A văzut de

asemenea patru „fiinţe f spaţiale”. Unul dintre omuleţi era viu. Capetele lor erau mari.

Purtau costume ca de mătase”. (11, p. 177) Sergentul Melvin I.E. Brown şi un camarad au transportat cadavrele de pe teritoriul fermei la RAAF. Cu toate că li se ordonase să nu se uite sub prelata cu care erau acoperite, Brown a ridicat un colţ şi a văzut trupuri scunde, cu pielea galben-portocalie; culoarea s-ar fi putut datora iluminării sau alterării ţesuturilor. În iulie 1969, când astronauţii americani au aselenizat, s-a destăinuit soţiei şi celor două fiice ale sale, cerându-le să păstreze 1 secreturi, pentru ca el să nu aibă neplăceri. În 1986, nemaiavând mult de trăit, a repetat cele spuse, infirmând totodată, categoric, explicaţia Air Force: „N-a fost un blestemat? de balon meteorologic”. Beverly Bean, fiica mai mică a fostului I sergent, a considerat că opinia publică trebuie să cunoască aceste fapte. (12, pp. 90 – 91,96)

Infirmiera şi extratereştrii

Odată ajunse la RAAF, cadavrele au fost duse la infirmeria Bazei. Mary Bush, secretara administratorului infirmeriei, se afla împreună cu şeful ei când a văzut unul dintre ele. S-a întors acasă şocată şi le-a spus alor săi că era o l creatură dintr-o altă lume. (13, p. 18) Roy Musser, un antreprenor civil, fusese angajat să zugrăvească o parte a infirmeriei. El a asistat, uluit, la apariţia unei fiinţe de statura unui copil, foarte subţire, care a intrat în infirmerie părând în putere. (Id.) Dar mărturia cea mai amplă şi mai coerentă îi aparţine lui Glenn Dennis. Citez din

declaraţia lui dată sub jurământ:

„În iulie 1947, eram antreprenor de pompe funebre, lucrând pentru Ballard Funeral Home din Roswell, care avea un contract pentru a efectua servicii mortuare pentru Baza Aeriană a Armatei. Într-o după amiază, pe la 13.1.5 sau 1.3.30, am primit un telefon de la ofiţerul mortuar al Bazei, care m-a întrebat care sunt cele mai mici sicrie ermetic închise din stocul nostru. El a spus: «Vrem să ştim asta în caz că s-ar întâmpla ceva în viitor». M-a întrebat cât ar dura până să obţină unul şi l-am asigurat că pot să i-l procur a doua zi. A spus că va suna din nou dacă vor avea nevoie de unul.

(5) Cam după 45 de minute sau o oră, a sunat din nou şi mi-a cerut să-i spun cum trebuie procedat cu cadavrele care au zăcut un timp în deşert. Înainte să-i pot răspunde, a spus că dorea să ştie anume ce efect ar avea procedeele respective asupra compuşilor chimici, a sângelui şi ţesuturilor cadavrului, l-am explicat că chimica lele noastre erau alcătuite din soluţii concentrate de formaldehidă şi apă, şi că procedeele ar altera, probabil, compoziţia chimică a cadavrului. M-am oferit să merg la Bază şi să-l ajut în orice problemă ar fi putut să aibă, dar el a repetat că informaţia era pentru o utilizare viitoare, l-am sugerat că, dacă avea de-a face cu o astfel de situaţie, ar trebui să încerce să îngheţe cadavrul cu gheaţă uscată, pentru stocare şi transport.

(6) Cam după o oră şi 1.5 minute, am primit un telefon i; care mă solicita să transport un aviator care avea o rană la

I cap şi, poate, nasul fracturat, l-am dat primul

ajutor şi l-am dus la Bază. Am ajuns acolo pe la orele 17.

(7) Cu toate că eram civil, aveam în mod obişnuit liber I acces în Bază, pentru că mă cunoşteau. Am dus ambulanţa

I până în spatele infirmeriei şi am parcat-o lângă o altă

I ambulanţă. (...)

(8) L-am predat pe aviator şi m-am îndreptat spre bufetul H personalului, ca să iau o sticlă de Coca Cola. Intenţionam să dau de o infirmieră, locotenent 2, care fusese confirmată cam; cu trei luni în urmă, chiar la terminarea colegiului. Avea atunci g 23 de ani (eu aveam 22). Am văzut-o ieşind dintr-o cameră e „de examinare, cu o batistă la gură. A spus: «Dumnezeule, f pleacă de aici sau ai să ai mari încurcături.) Ea a intrat pe o altă uşă, în pragul căreia stătea un căpitan. Acesta m-a întrebat „cine sunt şi ce caut acolo, l-am spus şi mi-a cerut să rămân pe loc. Am spus: «S-ar părea că aveţi un accident; doriţi să fiu pregătit?» Mi-a spus doar să stau acolo. Apoi au venit doi poliţişti militari şi m-au însoţit până în afara infirmeriei. Ei au spus că au primit ordin să mă escorteze până la întreprinderea

I se pompe funebre.

(10) A doua zi, am încercat să-i telefonez infirmierei, pentru a afla ce se întâmplă. Pe la orele 11, ea m-a sunat să se întreprindere şi mi-a spus: «Am nevoie să vorbesc cu tine».

Am convenit să ne întâlnim la clubul ofiţerilor. Era foarte răvăşită. Mi-a spus: «înainte să vorbesc cu tine, trebuie să juri H că nu vei pomeni

niciodată numele meu, pentru că pot avea mari necazuri.» Am fost de acord.

(11) Mi-a spus că se dusese să ia medicamente dintr-o cameră în care doi doctori efectuau o autopsie preliminară.

l'Doctorii i-au spus că au nevoie de ea ca să ia note în timpul l autopsiei. Ea mi-a spus că nu simţise niciodată în viaţă un Şfrniros atât de oribil şi că priveliştea era cea mai sinistră pe § care o văzuse vreodată. Mi-a spus: «Era un lucru pe care § nimeni nu-l văzuse vreodată». În vreme ce vorbea, mi-am dat «seama că e pe cale să sufere un şoc.

(12) A desenat pentru mine o schiţă a cadavrelor, incluzând un braţ cu o mână care avea doar patru degete; doctorii au observat că la capătul degetelor erau mici perniţe, semănând cu nişte ventuze. Capul era disproporţionat de mare faţă de trup; ochii erau adânciţi în orbite; craniile erau flexibile; nasul era concav cu două opriţicii; gura era o tăietură subţire şi doctorii spuneau că în interior se află un cartilagiu solid, în loc de dinţi. Urechile erau doar mici opriţicii cu clape. Nu aveau păr şi pielea era neagră – poate din cauza expunerii la soare. Mi-a dat desenele.

(13) Erau trei cadavre; două erau foarte sfâşiate şi ciopârţite, ca şi cum ar fi fost victimele animalelor de pradă; unul era întreg. Aveau o talie de trei picioare şi jumătate până la patru picioare. Ea mi-a spus că doctorii spuneau: «N-am văzut aşa ceva niciodată; nimic de felul acesta nu există în manuale.) Mi-a spus că ea şi doctorii s-au simţit rău. Au fost nevoiţi să oprească aerul condiţionat,

fiindu-le teamă că mirosul avea să se răspândească în infirmerie. Au trebuit să mute operaţia într-un hangar aviatic.

(14) Am dus-o cu maşina la barăcile ofiţerilor. A doua zi am telefonat la spital ca să aflu cum se simte şi mi-au spus că este ocupată. Am încercat să dau de ea mai multe zile şi până la urmă am găsit o infirmieră care mi-a spus că locotenentul a fost transferat împreună cu alt personal. După circa 10 zile până la două săptămâni, am primit o scrisoare de la ea, cu un număr APO[17]. Scria că am putea discuta despre incident în viitor, prin corespondenţă, l-am răspuns şi cam după săptămâni scrisoarea mea a venit înapoi cu o ştampilă: «Se înapoiază expeditorului – DECEDATA.» Mai târziu una dintre infirmierele de la Bază mi-a spus că exista un zvon potrivit căruia ea şi alte cinci infirmiere se aflau într-o misiune de antrenament şi muriseră într-un accident de avion.

(16) Am pus de-o parte schiţele pe care mi le dăduse infirmiera în ziua aceea. Recent, la rugămintea unui cercetător, am încercat să-mi găsesc dosarele personale la întreprinderea de pompe funebre, dar toate fuseseră distruse”. (10, pp. 149 – 152)

Discuţia telefonică a lui Dennis cu ofiţerul mortuar a fost confirmată într-o declaraţie sub jurământ. Consilier orăşenesc, fost şef al Departamentului de poliţie din Roswell timp de 14 ani şi jumătate, L.M. Hali obişnuia să ia gustarea de dimineaţă în micul bufet de la Ballard Funeral

17 Army Post Office: poşta militară utilizată pentru corespondenta cu ba/ele americane din străinătate.

Home, unde lucra şi Glenn Dennis. Iată ce a declarat el:

„(6) într-o zi din iulie 1947, mă aflam la Ballard, după gustare; Glenn şi cu mine îndrugam verzi şi uscate, în faţa clădirii. Eu stăteam pe motocicletă, iar Glenn în picioare, lângă mine. Mi-a spus: «Am primit un telefon ciudat, de la Bază. Voiau să ştie dacă avem mai multe sicrie mici. > Apoi a început să râdă şi a continuat: «l-am întrebat în ce scop şi mi-au răspuns că doreau să-i îngroape (sau să-i expedieze) pe extratereştrii ăia», ceva în felul ăsta. Am luat-o ca pe o glumă, aşa că n-am ripostat. N-a mai spus niciodată nimic despre asta şi eu la fel.

(7) Cred că discuţia noastră a avut loc la două zile după ce relatările despre o farfurie zburătoare prăbuşită apăruseră în ziarele din Roswell". (Id., p. 1.55)

Protagonista dispărută

Girul dat de un martor credibil secvenţei iniţiale a întâmplărilor istorisite de Glenn Dennis proiectează o aură de veridicitate asupra a tot ceea ce urmează. Ieşirea din scenă precipitată a infirmierei a trezit, însă, destule suspiciuni, Philip j. Klass şi James W. Moseley, printre alţii, punând la îndoială însăşi existenţa protagonistei dispărute fără urmă. (39 şi 46) E adevărat că toate încercările de a descoperi certificatul ei de naştere, documentele şcolare, actele privind serviciul militar şi prezenţa ei la Roswell în 1947, au dat greş. În legătură cu cele din urmă, Pflock crede că „nu e de neconceput ca dosarul ei să fi fost distrus în incendiul din 1973 de la Arhiva

Naţională…” (10, p. 105). De acord, dar astfel de supoziţii sunt de prisos, câtă vreme însuşi numele infirmierei rămâne învăluit în mister. Semnificativ, în acest sens, este răspunsul dat de Dennis unei întrebări puse de acelaşi Pflock, în cadrul unui interviu realizat pentru magazinul „OMNI”, în toamna lui 1995:

„OMNI: Mai mulţi cercetători încearcă să o găsească pe infirmieră sub numele de Naomi Maria Selff, divulgat de scepticul OZN Philip J. Klass. Este acesta numele ei adevărat?

Dennis: l-am promis că nu-i voi dezvălui niciodată adevăratul nume, aşa că nu pot nici să confirm, nici să neg. Dacă trăieşte, nu vreau să-i creez alte neplăceri. Nu vreau nici ca ea sau familia ei să fie supuse unor insistente nedorite.

OMNI: Toţi cei care ar putea să vă confirme relatarea par să fi murit. Evident, atât timp cât refuzaţi să dezvăluiţi numele infirmierei, aşa încât să poată fi verificat tară oprelişti şi până la capăt, oamenii vor continua să considere suspectă povestea dumneavoastră. Lucrul acesta nu vă afectează?

Dennis: N-are niciun pic de importanţă pentru mine. Pot să creadă sau nu.

OMNI: Aţi accepta să comunicaţi magazinului adevăratul nume al infirmierei, pentru ca OMNI să încerce să o găsească?

Dennis: Răspunsul la prima întrebare este: categoric nu. Dacă voi avea vreodată dovada că a murit, probabil că voi face cunoscut sau voi

confirma numele ei”. (49)

În aşteptarea acestei posibile dezlegări, obstinaţia de astă dată lăudabilă a cercetătorilor cazului Roswell a fost încununată de succes: Stanton Friedman a descoperit pe cineva care a cunoscut-o pe infirmieră şi i-a dezvăluit numele.

David N. Wagnon a sosit la Roswell în aprilie 1946, fiind repartizat la Departamentul «M „unitatea medicală, ca tehnician în laboratorul infirmeriei RAAF. În iulie 1947, avea 19 ani şi era soldat clasa întâi. El a declarat sub jurământ:

„(5) Nu-mi amintesc nimic despre vreun incident cu o farfurie zburătoare prăbuşită, în perioada în care m-am aflat la RAAF, dar îmi amintesc despre o infirmieră militară numită... care fusese repartizată la spitalul Bazei. Era mică de statură, atrăgătoare, avea cam douăzeci de ani şi era, cred, brunetă.

Parcă mi-amintesc că... a fost transferată de la RAAF în timp ce mă aflam acolo, dar nu sunt deloc sigur de asta.

(6) Numele domnişoarei... mi-a rămas în minte pentru că este oarecum neobişnuit...” (10, p. 181)

Publicând declaraţia în cartea sa *Roswell în perspectivă*, Pflock precizează că „Numele infirmierei a fost şters pentru a uşura efortul continuu şi destul de gingaş de a o găsi, sau de a afla care i-a fost destinul”. (Id., p. 95) El adaugă: „Wagnon mi-a spus că un alt motiv pentru care şi-o amintea pe domnişoara X atât de bine este că ea era foarte atrăgătoare şi, din nefericire pentru soldatul clasa întâi Wagnon, ofiţer”. (Id.)

Declaraţiile scrise şi verbale ale lui David N.

Wagnon confirmă, aşadar, nu numai existenţa infirmierei, ci şi vârsta şi apartenenţa ei la corpul ofiţeresc, fără să excludă posibilitatea transferării ei de la RAAF, după incidentul din iulie 1947. De altfel, această modalitate de a-i răzleţi pe actorii şi figuranţii dramei a fost utilizată pe scară largă. Citez din declaraţia sub jurământ a lui Robert Shirkey:

„(7) După câteva zile, un B-25 a fost programat să ducă ceva la Fort Worth. A fost al doilea zbor din acea perioadă; al treilea a fost un B-29, pilotat de Ol iverW. «Pappy» Henderson direct spre Wright Patterson.

(8) Am aflat mai târziu că un sergent şi câţiva aviatori s-au dus la locul prăbuşirii şi au strâns totul, inclusiv cadavre. Cadavrele au fost depuse în hangarul 84. Avionul lui Henderson conţinea toate aceste lucruri.

(9) Toţi cei implicaţi – sergentul din dispozitivul de gardă, aviatorii şi eu însumi1 au fost trimişi la diferite alte baze, într-un răstimp de două săptămâni". (Id., p. 171)

Consemnând această nouă mărturie indirectă despre recuperarea trupurilor echipajului extraterestru şi rezervându-mi dreptul de a reveni la zborul Henderson, nu pot rezista tentaţiei de a dezamorsa un nou proiectil aţintit de Jacques Vallée asupra cazului Roswell. În aceleaşi *Revelaţii*, traduse la noi cu titlul *Contacte cu extratereştrii*, cercetătorul franco-american se arată contrariat de faptul că „niciunul dintre presupuşii martori ai prăbuşirii de la Roswell nu a menţionat vreodată mirosul – în legătură cu micile

cadavre”. (80, p. 246) Or, infirmiera i-a spus lui Glenn Dennis că „nu simţise niciodată în viaţă un miros atât de oribil” şi că „ea şi doctorii s-au simţit rău. Au trebuit să oprească aerul condiţionat, fiindu-le teamă că mirosul avea să se răspândească în spital”. E adevărat că *Revelaţiile* au apărut în 1991, ca şi *Prăbuşirea OZN la Roswell* unde, după ştiinţa mea, se vorbeşte pentru prima oară despre „duhoarea” pe care o degajau cadavrele. (42, p. 93)

Dacă sergentul Melvin Brown s-a destăinuit familiei după ce astronauţii americani au pus piciorul pe Lună, căpitanul Oliver Wendell Henderson, poreclit Pappy pentru că era mai în vârstă decât ceilalţi piloţi şi avea părul cărunt, a tăcut-o graţie lecturii unui articol, lată cum descrie momentul soţia sa, Sappho, într-o declaraţie sub jurământ:

„(7) în 1980 sau 1981, el a cumpărat un ziar dintr-un magazin alimentar din San Diego, unde locuiam atunci. Un articol descria prăbuşirea unui OZN nu departe de Roswell şi descoperirea cadavrelor extratereştrilor lângă navă. Mi-a arătat articolul şi a spus: «Doresc să citesc acest articol, pentru că este o istorie adevărată. Eu sunt pilotul care a transportat rămăşiţele OZN-ului la Dayton. Ohio. Cred că acum, când a: apărut în ziar, pot să-ţi vorbesc despre asta. Am dorit să o fac de mulţi ani.» Pappy nu discuta niciodată chestiuni de serviciu, având acces la informaţii Top Secret.

(8) El a descris fiinţele ca fiind scunde, cu capete mari faţă de talia lor. Spunea că materialul din care erau făcute costumele lor era diferit de

orice văzuse el vreodată. Spunea că aveau o înfăţişare stranie. Cred că a menţionat că trupurile fuseseră puse în gheată uscată, pentru a fi conservate. Când mi-a spus toate acestea, nu cunoştea cartea despre acest eveniment care fusese publicată în acea vreme[18]”. (10, p. 1.57)

Într-o declaraţie proprie, fata căpitanului, Mary Kathryn

Goode, a adăugat câteva detalii revelatoare:

„(4) Tatăl meu a fost Oliver W. Henderson. Când m-am i făcut mare, el şi cu mine ne petreceam deseori serile privind la stele. Cu un prilej, l-am întrebat după ce se uită. Mi-a răspuns: «Mă uit după farfurii zburătoare. Ştii, ele există.)

(5) în 1981, în timpul unei vizite la casa părintească, tatăl meu mi-a arătat un articol de ziar care descria prăbuşirea unui OZN şi recuperarea cadavrelor extraterestre nu departe de Roswell, New Mexico. Mi-a spus că a văzut nava prăbuşită şi cadavrele extraterestre descrise în articol şi că a transportat rămăşiţele în Ohio. A descris fiinţele extraterestre ca fiind mici şi palide, cu ochi alungiţi şi capete mari. Spunea că erau umanoide, dar diferite de noi. Cred că a spus că erau trei cadavre.

(6) El spunea că problema fusese clasificată Top Secret şi că el ar fi trebuit să nu discute cu nimeni despre ea, dar considera că putea să-mi spună, pentru că apăruse în ziar” (Id., p. 154)

---

18 In 19(iO sau 1 981, nu putea fi vorba decât despre Incic/cntul Roswell,

| lucrarea lui Charles Berlitz si William L. Moore.

După apariţia articolului, Henderson le-a povestit cele întâmplate fiului şi vărului său. Dar primul om cu care a vorbit despre rolul său în Misterul Roswell a fost, în 1977, John Kromschroeder, cu care ne-am întâlnit în capitolul anterior. Henderson i-a spus doar că „pasagerii erau morţi” şi că trupurile lor erau „scunde”. (1, pp. 125 – 126)

Dacă dăm crezare mărturiilor fraţilor Anaya, viceguvernatorul Joseph Montoya a văzut şi el trei cadavre şi un extraterestru viu. Fiinţele erau „scunde… parcă descărnate, cu ochi mari… gura era categoric mică, asemeni unei tăieturi de-a curmezişul unei bucăţi de lemn”. Nu aveau păr pe cap şi pe corp, pielea lor era albă şi erau îmbrăcaţi cu costume etanşe dintr-o bucată, similare celor ale scafandrilor autonomi ai Marinei. Mâinile lor aveau patru degete lungi, subţiri. Cei patru se aflau într-un hangar, aşezaţi pe mese aduse de la popotă. Montoya şi-a dat seama că unul era viu, pentru că l-a auzit gemând. Genunchii lui ridicaţi se mişcau încet. (13, p. 19)

Aţi observat, desigur, că multe detalii din declaraţii sau mărturii coincid, de la aspectul şi îmbrăcămintea membrilor echipajului, până la depunerea lor temporară într-un hangar al RAAF. Dacă autorii volumelor din care am desprins pasajele citate n-au manipulat oamenii şi informaţiile, acest fapt pledează pentru autenticitatea evenimentelor relatate. Voi încheia, totuşi, capitolul cu povestea pe care i-a spus-o Bill Brazel lui Moore, în 1979, răspunzând întrebării:

S-a referit Vreodată tatăl dumneavoastră la

creaturile legate de aceste rămăşiţe?

— Nu, tata nu\s-a referit niciodată la aşa ceva, dar e ciudat că mă întrebaţi. Un individ care a lucrat cu mine o perioadă în Alaska prea să ştie ceva despre asta. Într-o seară vorbeam despre una şi alta şi am ajuns la farfuria zburătoare care ar fi aterizat în tundra alaskană. Am pomenit cazul în care fusese implicat tata şi, spre surprinderea mea, în – a întrebat dacă doream să aflu mai mult. Apoi a spus că ei descoperiseră ce mai rămăsese din lucrul acela după ce căzuse într-o zonă pustie şi că acolo erau şi câteva creaturi. Mi-a spus că, atunci când au pătruns în interiorul farfuriei naufragiate, două dintre aceste creaturi – el spunea că erau înalte de trei picioare şi jumătate sau patru picioare şi n-aveau păr – erau încă vii, dar gâtlejurile lor fuseseră rău arse de inhalarea unor gaze fierbinţi, sau aburi, sau altceva şi că ele nu puteau comunica. El spunea că fuseseră duse în California şi ţinute în viaţă un timp cu ajutorul respiratoarelor, dar că muriseră amândouă înainte de a se găsi o soluţie de a comunica efectiv cu ele. Numele acestui individ era Lamme şi el mi-a spus numele altor doi oameni implicaţi în acest incident, dar nu mi le pot aminti acum. Asta-i într-adevăr tot ceea ce pot să vă spun despre această chestiune, în afară de faptul că am fost desigur surprins auzind o astfel de istorie”. (1, p. 82 – 83)

Înţeleg surprinderea lui Bill Brazel, dar, cum spunea tânărul Herbert George Wells, „Nimic nu e mai de necrezut decât ceea ce este absolut posibil” (în *Vizita miraculoasă*, 1895).

Compendiul lui Leonard Stringfield încheierea

cea mai potrivită pentru acest capitol mi se pare a fi reproducerea compendiului realizat de Leonard Stringfield, pe baza informaţiilor obţinure din surse variate, incluzând un medic care efectuase autopsia unui extraterestru. Vom regăsi destule trăsături desprinse, parcă, din mărturiile citate mai sus, cu toate că Stringfield1 nu cunoştea aceste mărturii la data apariţiei compendiului:

„– Talia aproximativă a umanoidului extraterestru este de 3,5 – 4,5 picioare. O sursă s-a referit la 5 picioare. Greutatea este de circa 20 kg.

Doi ochi rotunzi, fără pupile. Sub arcadele proeminente ale sprâncenelor, ochi descrişi în chip diferit ca mari, migdalaţi, alungiţi, adânciţi în orbite, depărtaţi unul de altul, codaţi, având un aspect «oriental» sau «mongoloid».

Potrivit normelor umane, capul este mare, în raport cu torsul şi cu membrele. Mi s-a spus: «Priveşte la un fetus de cinci luni».

Lipsesc lobii urechilor, sau alte protuberante cărnoase, în faţa deschizăturilor aflate de fiecare parte a capului.

Nasul este abia schiţat. Nările apar doar ca două mici protuberanţe.

Gura este o mică «fantă» lipsită de buze, dincolo de care se află o cavitate de mici dimensiuni. Ea nu pare să funcţioneze ca mijloc de comunicare, sau ca orificiu pentru ingerarea hranei.

Gâtul este descris ca fiind subţire; în unele cazuri, nu e vizibil, din cauza îmbrăcăminţii care acoperă această parte a corpului.

Cei mai mulţi observatori descriu capul umanoizilor ca fiind lipsit de păr. Unul dintre ei spune că în creştet se afla un puf uşor. Trupurile sunt descrise ca fiind lipsite de păr.

Torsul este descris, în general, ca mic şi subţire. În majoritatea cazurilor, s-a observat că trupul era acoperit cu un veşmânt metalic, dar flexibil.

Braţele sunt descrise ca fiind lungi şi subţiri, ajungând până la genunchi.

Un tip de mâini are patru degete, fără degetul mare. Două degete sunt mai lungi decât celelalte. Unii observatori au văzut unghii; alţii nu. Trei observatori calificaţi au notat prezenţa unei membrane subţiri între degete. Alte rapoarte indică mai mult sau mai puţin de patru degete.

Picioare scurte şi subţiri. Un tip de picioare a fost descris ca fiind lipsite de degetul mare. Majoritatea observatorilor descriu picioarele ca fiind acoperite. O sursă spune că piciorul semăna cu cel al unui orangutan.

Pielea NU este verde. Câţiva o descriu ca fiind bej, gălbuie, maro, sau gri-cafenie, sau gri-roz şi unul spune că părea aproape «gri-albăstrie», sub luminile reci. În două cazuri, trupurile erau de un maro negricios. Textura este descrisă ca fiind solzoasă sau reptiliană şi întinsă, elastică sau mobilă, deasupra muşchilor netezi şi a ţesutului osos. Absenta muşchilor striaţi. Absenţa transpiraţiei, absenţa mirosului corporal.[19]

---

19 In noiembrie 1979, am primii o informatic' suplimentară de la autoritătile medicale, privind natura pielii extraterestre. Mi s-a spus că, privită prin microscop, structura tesutului apare ca o plasă, sau ca o

Absenţa dinţilor.

Absenţa organelor reproducătoare vizibile. Poate că au fost atrofiate de o degenerare evolutivă. Absenţa organelor genitale. Opinia mea de nespecialist este că absenta organelor sexuale sugerează că unii extratereştri, poate toţi, nu se reproduc ca homo sapiens, sau că unele dintre cadavrele studiate sunt produse printr-un sistem de donare, sau prin alte mijloace necunoscute.

Pentru majoritatea observatorilor, umanoizii par croiţi după acelaşi tipar, sau au caracteristici faciale identice.

Creierul şi capacităţile lui sunt necunoscute.

Corpul conţine un lichid incolor, fără globule roşii. Absenţa limfocitelor. Absenta unui sistem de transport al pxigenului. Nu se cunoaşte un sistem de absorbţie a hranei şi a apei. Nu s-a găsit hrană la bordul navelor recuperate. Absenţa sistemului digestiv. Absenţa unui canal intestinal, sau alimentar, sau a unei zone rectale.

Mai multe tipuri de umanoizi. Durata vieţii necunoscută. Variaţiile anatomice descrise nu par să fie mai mari decât cele cunoscute la homo sapiens terestru. Alte tipuri de extratereştri recuperaţi, având o alcătuire umană sau ciudată, îmi sunt necunoscute. Origine necunoscută”. (74, pp. 10 – 11)

Pornind de la caracteristicile anatomice

---

reţea de linii orizontale si verticale. Clarificând o referire anterioară, care descrie pielea entităţii ca «reptiliană;», această nouă informaţie sugerează că structura granulară a pielii unor sopârle, ca iguana si cameleonul, poate fi similară cu aceea a măcar unui tip de umanoid extraterestru.

exterioare, Stringfield a realizat acest portret-robot, retuşat de mai multe ori, după indicaţiile medicului care a efectuat autopsia.

10. COMUNICATUL

I

mportanţa comunicatului RAAF nu poate fi subestimată. Pentru prima şi ultima oară, o unitate a Forţei Aeriene – şi nu una oarecare, ci singura capabilă să transporte şi să lanseze bombe atomice! – înştiinţa America şi lumea întreagă nu numai că discurile zburătoare sunt o realitate, dar şi că a intrat în posesia unuia dintre ele. Înainte de a încerca să desluşim resorturile acestui gest fără egal, se cuvine să clarificăm câteva neconcordante care, ciudat, nu par să-i preocupe pe analiştii cazului Roswell.

„Obiectul zburător a aterizat…”, spune comunicatul, transformând, dintr-o trăsătură de condei, o grămadă de resturi într-un obiect şi o cădere/prăbuşire într-o aterizare… Să fie de vină doar neglijenţa celui care a redactat textul, locotenentul Walter Haut?

O explicaţie posibilă a confundării părţilor cu întregul trebuie căutată în interviul dat de Jesse Marcel lui Leonard Stringfield, la 7 aprilie 1978. Fostul şef al Serviciului de Informaţii al RAAF declară că, în seara zile de 6 iulie 1947, Brazel le-a arătat, lui şi lui Cavitt, cea mai mare piesă pe care o găsise, având un diametru de circa zece picioare. O piesă adusă de pe câmp cu vechea sa camionetă. (Cf. 12, p. 49) Sau, în termenii comunicatului, „… fermierul a depozitat discul…”

Dacă nu cumva confuzia era deliberată…

ROSWELL 8TATEMENT

Her* U the unquţluled it-teme ut Uaued bje the Roswell Armjr Bas* public rttatlont, officer:

„The many rţmon r-o» rdmi th* flylnf disc brrami a rralltjr JOterday «hen lâie inteUQ) ence oftic* of the 5091 h Bomb Qroup of th* Eghih Air Force. RoeweU Army Air rield. u fortunat* enough to f un poisessliţii of disc through the ce-op<rttlon şi one of the local rajichere and the 8 heiiff «office of Chavral county.

„The flyme obiect landed on nnch n-ar Roswell apmeiime Uit wrrib Not havtns phone factlltle, th* rancher atored the duc untll kitsch Ume al he» u able to contacti the 8 herif (» oftice, who în tumi notifled Major Jtue A. Marcel, of th* S09th Bomb Group Inulugeac* oftic.

Acuon vii lmm-diat*! y taken and th* disc vu pickrd up at the rarveber a hooie. It wa* în «pect-o al th* Roaweli Army Air rield and uba-qu-ntly k>aned by Major Mar* e-l to hifhfr headquarten”.

Cât despre circumstanţele apariţiei acestui comunicat incendiar, opiniile sunt contradictorii, uneori în cuprinsul aceleiaşi lucrări. De pildă, Berlitz şi Moore scriu că „... locotenentul Walter Haut, ofiţer pentru informarea publicului la Baza Aeriană a Armatei din Roswell, acţionând în temeiul informaţiilor care începuseră să circule în interiorul Bazei, a sărit peste cal, într-un puseu de surescitare nervoasă şi a remis presei comunicatul de mai jos, fără să-i dea prin cap că trebuie să obţină, mai întâi, aprobarea comandantului său şi al Bazei, colonelul William Blanchard...” (1, p. 22) – pentru ca, în legenda la fotografia colonelului, să

afirme contrariul: „Unul dintre ultimele acte ale lui Blanchard, înainte de a «intra în concediu», a fost de a aproba publicarea unui comunicat de presă privind faptul că militari de la Baza Aeriană din Roswell au recuperat rămăşiţele unui disc zburător”. (Id., p. 43) Ca şi cum o frază ar fi fost scrisă de Berlitz, iar cealaltă de Moore, fără ca ei să recitească textul semnat de amândoi, înainte de a-l trimite la tipar!

Gest necugetat, sau acţiune desfăşurată potrivit canoanelor militare?... Nimeni nu se mai îndoieşte, astăzi, că Haut a îndeplinit un ordin, mai ales după ce a declarat, în iunie 1993: „M-am întors în biroul meu şi am bătut la maşină comunicatul de presă. Respecta, mai mult sau mai puţin, frazeologia lui Blanchard. El îmi spusese foarte clar că totul trebuie să sune exact aşa cum îmi dictase”. (8, p. 23) în legătură cu motivaţia acestui ordin există, însă, opinii foarte diferite.

În prima lor carte, Randle şi Schmitt propun o explicaţie complexă şi complicată:

„Principala temere, atunci, era ca nu cumva o persoană din afara armatei să pună mâna pe o parte din rămăşiţe. Blanchard a hotărât, deci, că mijlocul cel mai col. *William Blanchard* rapid de a-i ţine pe oameni departe de zona în cauză era de a le spune că totul fusese luat de acolo. Acţionând conform ordinelor primite de la Washington, D.C., Blanchard i-a ordonat lui Walter Haut, ofiţerul pentru informarea publicului, să difuzeze un comunicat de presă privind recuperarea unui «disc zburător».

Ordinele date de Blanchard lui Haut urmăreau

trei scopuri. Mai întâi, să-i înştiinţeze pe cei din oraş că militarii de la bază se aflau în posesia unei farfurii zburătoare.

Lămuririle aveau să urmeze. În al doilea rând, el avea rolul de a pune capăt zvonurillor care circulau prin Roswell. Acolo nu mai era nimic de văzut. De fapt, primul comunicat nu menţiona numele lui Brazel, ferma Foster, unde lucra acesta, sau oraşul Corona. El spunea doar că obiectul fusese Un *Walter Haut* recuperat la şaptezeci şi cinci de mile nord-vest de Roswell.”[20] (12, pp. 57 – 58)

Ciudat mod de a stinge interesul localnicilor pentru „discul zburător”! Presupunând că aceasta ar fi fost intenţia colonelului, stratagema a dat greş. Comunicatul a trezit curiozitatea fermierilor şi a ziariştilor, care au încercat să ajungă la zona cu fragmente, fiind opriţi de cordoanele militare. În definitiv, interzicerea accesului şi nu îndoielnica subtilitate a celor de la Washington a constituit factorul de descurajare eficient, potrivit unei lecţii demult şi temeinic învăţate. Dacă jesse Marcel şi, apoi, mulţi alţii, care au venit în contact cu fragmentele misterioase, în virtutea unor îndatoriri de serviciu sau pur şi simplu din întâmplare, nu s-ar fi hotărât să vorbească, n-am fi ştiut nimic, astăzi, despre ceea ce pare să reprezinte un moment crucial în istoria civilizaţiei umane.

Această din urmă observaţie ne oferă, prin ricoşeu, un alt argument împotriva pretinsului

20 Comunicatul nu spunea nimic despre distanta exactă fată de Roswell a locului de unde fusese recuperat obiectul!

machiavelism al comant damentului Air Force. E foarte greu de crezut că oamenii care aveau experienţa războiului secret cu puterile Axei n-ar fi luat în calcul posibilitatea unei defecţiuni. Or, într-o astfel de situaţie, comunicatul ar fi reprezentat un veritabil călcâi al lui Achile – aşa cum sau şi petrecut lucrurile. În absenta lui, afirmaţiile lui jesse Marcel n-ar fi avut niciun suport material şi cercetătorii n-ar fi dispus de un solid punct de plecare în căutarea celorlalţi martori. În absenţa lui, n-ar fi fost nevoie de înscenarea de la Fort Worth şi de articolul din „Roswell Daily Record”, al cărui final contrazice flagrant „identificarea” lui Ramey. În absenta lui, accidentul din iulie 1947 s-ar fi adăugat listei de cazuri neverificabile prezentată de Leonard Stringfield în cadrul Simpozionului MUFON din 29 – 30 iulie 1978…

Foarte puţin credibilă mi se pare şi opinia lui Karl Pflock, potrivit căreia, în condiţiile în care subiectul nu era încă Top Secret şi dând frâu liber temperamentului său impulsiv.

Blanchard i-a dictat lui Haut comunicatul (10, p. 9), fără să-şi informeze superiorii (Id., p. 67). Impulsivitatea constituie însă un factor de risc incompatibil cu funcţia de comandant al singurului grup de bombardament atomic din Statele Unite şi de pe întregul mapamond. Pe de altă parte, colonelul n-ar fi ajuns general cu patru stele şi adjunct al şefului Statului Major al Air Force, înainte de moartea sa prematură în 1965, dacă ar fi fost autorul unei gafe atât de monumentale.

Atunci?

O luptă surdă în sferele înalte ale Air Force

Pentru a răspunde, trebuie să ne întoarcem la acea vară fierbinte a anului 1947, la atmosfera tensionată în care a explodat cazul Roswell. După cum am văzut, autorităţile militare erau profund intrigate de prezenţa „discurilor zburătoare" în spaţiul aerian al Statelor Unite. Nu numai căpitanul Tom Brown, dar şi generali de talia lui Nathan Twining şi Curtis LeMay declaraseră agenţiilor de presă că ele nu aveau nimic de-a face cu aparatele din dotarea Air Force şi cu proiectele în curs de realizare. De remarcat faptul că, deocamdată, nicio persoană responsabilă nu punea la îndoială existenţa obiectelor neidentificate. Întrebarea era doar dacă sunt trimise de ruşi, sau vin de pe o altă planetă. Să-l ascultăm din nou pe Edward Ruppelt:

„Fiecare raport al serviciilor de informaţii privind cercetările aeronautice ale germanilor în timpul celui de-al doilea război mondial a fost studiat, pentru a se afla dacă ruşii ar fi putut să construiască farfurii zburătoare dezvoltând \ vreunul dintre proiectele nemţeşti târzii. Specialiştii în aerodinamică de la ATIC şi de la Wright Field's Aircraft

I Laboratory[21] au evaluat performanţele maxime care ar fi putut ti obţinute prin proiectele nemţeşti. Au fost contactaţi înşişi proiectanţii de avioane: «Ar fi putut ruşii să construiască o farfurie zburătoare dezvoltând acele proiecte»? Răspunsul a fost: «Nu, nu există nicio cale posibilă

21 Laboratorul Aviaţiei de la Wright Pield.

pentru ca vreun avion să realizeze performanţe care să rivalizeze cu manevrele raportate ale OZN-urilor.» Air Force’s Aeromedical Laboratory a fost de acord. Dacă un astfel de avion ar putea fi construit, corpul omenesc n-ar putea suporta manevrele violente care au fost raportate. Specialiştii în structurile avioanelor au adăugat că niciun material cunoscut n-ar putea rezista la suprasarcinile pricinuite de manevrele raportate şi la temperatura datorată vitezelor mari.

Rămânând convinşi că OZN-urile erau obiecte reale, specialiştii de la ATIC au început să-şi schimbe modul de a gândi... Cei care fuseseră convinşi că OZN-urile erau de origine sovietică au început să privească spre spaţiul extraterestru, nu pentru că ar fi avut vreo dovadă că OZN-urile vin din spaţiul extraterestru, ci fiindcă erau convinşi că OZN-urile există şi doar o rasă necunoscută, cu un înalt stadiu de dezvoltare a tehnologiei, ar putea să construiască astfel de vehicule. Cât despre efectul asupra corpului omenesc, de ce n-ar putea aceste fiinţe, oricare ar fi ele, să reziste la teribilele forţe datorate manevrelor? De ce să le judecăm potrivit standardelor terestre?” (69, pp. 41 – 42)

Potrivit lui Ruppelt, această schimbare a modului de a gândi s-ar fi produs spre sfârşitul anului 1947. Dar tot el afirmă că „La câteva săptămâni după ce primul OZN a fost văzut la 24 iunie 1947, Air Force a iniţiat un proiect pentru investigarea şi analizarea tuturor rapoartelor OZN”. (Id., p. 1.3). Din discuţia generalului Schulgen cu agentul special F.B.I. Reynolds, ştim

că un astfel de proiect era în plină activitate la 9 iulie, antrenându-i pe toţi oamenii de ştiinţă de care dispunea Air Force. Nu încape deci îndoială că el luase fiinţă înainte de această dată. Să ne amintim că luni, 7 iulie, căpitanul Tom Brown vorbea despre verificări efectuate de aviaţia militară „timp de 10 zile" şi că personalul Air Force raportase observaţii OZN încă din primii ani ai deceniului al cincilea. Şi cum performanţele obiectelor neidentificate le depăşeau cu mult pe cele ale oricărui aparat terestru, nu e cu putinţă ca ideea originii lor nepământene să nu-şi fi croit drum în mintea celor din sferele înalte ale armatei Statelor Unite.

Semnificativă pentru schimbarea modului de a gândi este evoluţia colonelului Blanchard. Prima lui soţie, Ethel Simms, i-a declarat lui William Moore că fostul ei soţ a crezut, mai întâi, că fragmentele „pot fi ruseşti, din pricina simbolurilor ciudate de pe ele. Mai târziu şi-a dat seama că nu erau ruseşti". (44) o dezvăluire întărită de mărturisirile făcute de doi foşti buni prieteni ai colonelului, în discuţiile lor cu Karl Pflock. Arthur R. McQuiddy, redactorul şef al lui „Roswell Morning Dispatch" în iulie 1947, a evocat o convorbire purtată la trei sau patru luni după eveniment, în cursul căreia, recunoscând că autorizase comunicatul de presă, Blanchard adăugase: „Am să-ţi spun atât şi nimic mai mult. Materialele pe care le-am văzut, nu le-am văzut nicăieri altundeva în viaţa mea". (10, p. 1.60) Iar generalul Woodrow P. Swancutt, asistent al ofiţerului însărcinat cu operaţiile la RAAF în iulie

1947, care participase împreună cu Blanchard la misiuni de luptă în timpul celui de-al doilea război mondial, a relatat că acesta „era convins că avusese de-a face cu ceva foarte important”. (id., p. 67) Dacă ne gândim la caracteristicile fragmentelor pe care colonelul le examinase încă din după amiaza de duminică 6 iulie, aceste afirmaţii sunt pe deplin justificate. Să nu uităm însă că fragmentele ajunseseră la Washington în seara aceleiaşi zile, iar luni 7 iulie fuseseră descoperite epava OZN-ului şi cadavrele membrilor echipajului, descoperire raportată fără îndoială, imediat, vârfurilor ierarhiei Air Force.

Toate acestea mă îndreptăţesc să formulez o ipoteză pe care n-am întâlnit-o în vreuna dintre lucrările citate în bibliografie: partida din comandamentul Air Force convinsă că „discurile zburătoare” sunt extraterestre a crezut că poate impune acest punct de vedere făcând publică ştirea „recuperării” unui astfel de disc. (Aşa s-ar explica şi „confundarea” părţilor cu întregul.) Blanchard a primit, deci, aprobarea, dacă nu chiar îndemnul, de a difuza comunicatul, fapt pe care l-a păstrat sub tăcere. („Am să-ţi spun atât şi nimic mai mult”.) Apoi, faţă de reacţiile cu totul neaşteptate ale mass-media din Statele Unite şi din întreaga lume, partida a dat înapoi, sau fost silită să o facă de către autorităţile militare superioare ei, recurgându-se la stratagema cu balonul.

N-au fost luate măsuri punitive, dată fiind ponderea persoanelor implicate – în opinia mea generalii Twining, Le May, poate şi Schulgen,

pentru a pomeni doar, nume cunoscute din paginile anterioare – şi inexistenţa vreunei interdicţii de a se vorbi despre discurile zburătoare. Această din urmă „lacună” a fost rapid înlăturată. „Spre sfârşitul lui iulie 1947 – scria Ruppelt în 1956 – capacul secretului acoperea perfect problema OZN. Puţinii reprezentanţi ai presei care întrebau ce face Air Force aveau parte de acelaşi tratament de care ai avea parte dumneata astăzi, dacă ai întreba de numărul de arme termonucleare stocate în arsenalul atomic al Statelor Unite. Nimeni, în afara câtorva ofiţeri de rang înalt din Pentagon, nu ştia ce gândeau sau făceau specialiştii din barăcile împrejmuite cu sârmă ghimpată care adăposteau Centrul de Informaţii Tehnice al Aviaţiei”. (Op. cit., p. 34)

Spre cinstea lor, specialiştii şi-au continuat, netulburaţi, investigaţiile. Ajungând, cum am văzut, la concluzia că OZN-urile nu pot fi terestre, după un an de la întâmplările de la Roswell ei au început să redacteze o estimate a situaţiei. „Situaţia erau OZN-urile – spune Ruppelt; estimarea era că ele erau nave interplanetare! Era un document destul de voluminos, cu o copertă neagră, tipărit pe hârtie de format oficial. De-a curmezişul copertei erau înscrise cuvintele TOP SECRET. (…) Când estimarea a fost completată, tipărită şi aprobată, ea a pornit pe canalele obişnuite spre comandamentele superioare. Ea a stârnit numeroase comentarii, dar nimeni nu a oprit-o din drumul ei ascendent”. (Id., pp. 58 – 59) în octombrie, documentul a ajuns pe cea mai înaltă treaptă a ierarhiei Air Force. Din păcate,

istoria s-a repetat. Generalul Hoyt S. Vandenberg, şeful Statului Major, „nu voia să cumpere vehicule interplanetare. Raportul era lipsit de dovezi. Un grup de la ATIC s-a dus la Pentagon pentru a-şi argumenta poziţia, dar n-a avut noroc, setul Statului Major chiar nu putea fi convins”. (Id., p. 64)

Relatarea susţine cred, implicit, ipoteza mea, chiar dacă, în 1948, totul s-a desfăşurat sub pecetea tainei, estimarea fiind distrusă, cu excepţia câtorva exemplare (Ruppelt a răsfoit unul dintre ele). Iar Vandenberg ştia unde se află dovezile lipsă, devreme ce, asigurând conducerea Air Force în prima decadă a lunii iulie 1947, fusese inevitabil implicat în evenimentele de la Roswell.

11. ANATOMIA UNEI ÎNSCENĂRI

E

probabil ca, punând în scenă farsa cu balonul meteorologic, autorităţile Air Force să se fi inspirat dintr-un eveniment care se petrecuse cu puţin timp în urmă, bucurându-se de atenţia presei. Sherman Campbell din Circleville, Ohio, se dusese la biroul şerifului, declarând că a descoperit soluţia misterului farfuriilor zburătoare. La 6 iulie 1947, fotografia fiicei lui, Jean, ţinând în mâini o bucată dintr-un balon, apăruse în ziarele din multe state. Numai că, în acest caz, toţi cei implicaţi identificaseră obiectul în clipa în care îl văzuseră. (Cf. 13, p.45)

Trebuie să insist asupra faptului că era imposibil ca maiorul Jesse Marcel, şeful Serviciului de Informaţii al Bazei Aeriene a

Armatei de la Roswell, colonelul William Blanchard, comandantul Bazei şi toţi ceilalţi ofiţeri care au examinat fragmentele aduse de pe câmp să nu-şi fi dat seama că sunt rămăşiţele unui instrument meteorologic.

Am reprodus, de altfel, numeroase declaraţii din care reiese limpede că era vorba despre cu totul altceva. Şi totuşi, pe podeaua biroului generalului Roger Ramey se aflau, în după-amiaza zilei de 8 iulie, resturile unei „ţinte Rawin", constând dintr-o foiţă metalică – ţinta radar – prinsă într-un cadru subţire din lemn de balsa şi purtată de câteva baloane de neopren. Explicaţia acestui hocus-pocus a fost dată de

Marcel într-o discuţie cu fostul său tovarăş de arme, Walter Haut, care a relatat-o lui Randle şi Schmitt. Maiorul îi înmânase fragmentele veritabile lui Ramey. Acesta le-a examinat şi a vrut să cunoască locul exact în care fuseseră găsite. S-au dus amândoi în sala hărţilor şi, când s-au întors, substituirea fusese efectuată. (Cf. 12, pp. 75 – 76)

Nu se ştie, nu se va şti niciodată, dacă înaltele oficialităţi americane nu se vor hotărî să dea în vileag întreaga istorie, cine a conceput înscenarea. Generalul Thomas Dubose, care în iulie 1947 era şeful statului major al celei de-a Opta Forţe Aeriene, declară, într-un interviu acordat, în ianuarie 1991, lui Jaime Shandera: „Primisem ordinul de a ne descotorosi de presă. Începusem să pierdem evenimentele de sub control. Nu-mi amintesc cine a avut ideea de a născoci povestea cu materialul meteo". (53) Cert

este că totul a fost pregătit cu minuţiozitate, chiar dacă unele detalii, trecute atunci cu vederea, dobândesc astăzi o anumită semnificaţie.

James Bond Johnson, autorul celor mai răspândite fotografii realizate în biroul lui Ramey şi întaţisându-l pe general împreună cu Dubose şi pe Marcel, toţi trei ţinând în mâini bucăţi din „ţinta Rawin”, a purtat, în octombrienoiembrie 1996, o discuţie cu Joshua Shapiro, difuzată pe Internet. Observaţiile lui merită să fie reproduse aici: „Îmi amintesc că m-am întrebat atunci de ce a fost etalat acest material urât mirositor în biroul Generalului Comandant, pe frumosul lui covor şi nu într-un hangar, unde erau şi sunt depuse, în mod obişnuit, avioanele prăbuşite, pentru investigaţii”. Mai departe: „Mi se pare ciudat, după 49 de ani, că (…) el (Ramey) îşi pusese uniforma de categorie „A” completă, cu veston şi chipiu, pentru fotografiile realizate în biroul său, în vreme ce colonelul Dubose, maiorul Marcel şi subofiţerul Newton au fost toţi fotografiaţi în uniformele lor de categorie „B” – fără chipiu, cravată sau veston. Cred şi acum că generalul se gândea, în timpul realizării fotografiilor, că trăieşte o zi importantă pentru istorie”. Pertinentă este şi o remarcă privind schimbarea de mentalitate: „Un semn al timpului îl reprezintă, cu siguranţă, faptul că mijloacele de informare au acceptat, în 1947, neaşteptata poveste-paravan a generalului Ramey, fără să pună nicio întrebare. Închipuiţi-vă care ar fi reacţia mijloacelor de informare, astăzi, la o astfel de explicaţie neaşteptată din partea Air Force!”

Cu toate că era surprins de prezenta „materialului urât mirositor” pe covorul din biroul Comandantului şi de uniforma de categorie „A”, Johnson l-a crezut şi el pe Ramey, când i-a spus că „nu ştie ce este gunoiul ăsta”. Momentul a avut loc înainte de sosirea ziariştilor şi a lui Irving Newton. Priviţi însă cu atenţie fotografia în care generalul apare alături de Dubose şi veţi vedea, în mâna lui stângă, declaraţia pregătită pentru presă. De altfel, când Newton a ajuns la destinaţie, un colonel l-a instruit, spunându-i că un maior de la Roswell găsise un obiect şi că *generalul hotărâse că era, de fapt, un balon meteorologic* şi dorea ca el (Newton) să-l identifice ca atare. Dorinţele generalilor sunt ordine pentru subordonaţi, dar Newton n-a trebuit să se conformeze împotriva evidentei: pe podea se aflau, într-adevăr, rămăşiţele unui instrument meteorologic. În 1979, răspunzând întrebării lui Moore dacă ofiţerii de la Roswell ar fi fost capabili să identifice singuri balonul, Newton a declarat: „În mod cert, ar fi trebuit să fie. Era o sondă Rawin obişnuită. Ei trebuiau să fi văzut sute dintre ele”. (1, p. 34)

După identificare, a urmat o lovitură de teatru, atent regizată: în faţa celor cinci sau şase reporteri aflaţi în încăpere, Ramey i-a ordonat adjutantului său, căpitanul Roy Showalter, să anuleze zborul special care ar fi trebuit să ducă rămăşiţele la Baza Wright. Un mesaj transmis prin teletip, în acea după-amiază, de biroul FBI din Dallas către Biroul FBI din Cincinnati demonstrează că zborul a avut loc:

„FBI Dallas 8 – 7 – 47.6,17PM
Directorului şi SAC, Cincinnati Urgent
Informaţii privind discul zburător. Maiorul Curtam, de la Cartierul General al celei de-a Opta Forte Aeriene, a a nun la t telefonic Biroul nostru că un obiect presupus a fi un disc zburător a fost recuperat lângă Roswell, New Mexico, la această dată. Discul este de formă hexagonală şi era suspendat de un balon cu un cablu, balon care avea un diametru de aproximativ douăzeci de picioare. Maiorul Curtan ne-a mai anunţat că obiectul găsit seamănă cu un balon meteorologic de mare înălţime cu o ţintă radar, dar că discuţia telefonică dintre oficiul lor şi Wright Field nu s-a referit la această opinie.

Discul şi balonul fiind transportate la Baza Wright cu un avion special, pentru examinare (sublinierea mea – I.H.), informaţia a fost furnizată Biroului nostru datorită interesului naţional trezit de acest caz şi faptului că Naţional Broadcasting Company, Associated Press şi altele încearcă să difuzeze astăzi ştiri despre locul unde se află discul. Maiorul Curtan ne-a anunţat că se va cere Bazei Wright să comunice Biroului din Cincinnati rezultatele examinării, nefiind efectuată o investigaţie ulterioară”.

Că a fost vorba despre o comunicare telefonică o dovedeşte şi alterarea numelui maiorului, pe care îl chema Edwin Kirton. Cum să ne explicăm, însă, informaţia falsă furnizată Biroului FBI? Poate că maiorul, cu toate că aparţinea Serviciului de Informaţii, nu era acreditat cu „necesitatea de a cunoaşte” adevărul.

Sau poate că acţiunea se înscria în politica Air Force de a obţine sprijinul FBI în investigarea unor cazuri OZN, fără a oferi nimic substanţial în schimb. Ne amintim că generalul Schulgen solicitase acest sprijin prin agentul special Reynolds. Clyde Tolson, din conducerea FBI, scrisese pe raportul lui Reynolds: „Cred că ar trebui să o facem”. Dar directorul J. Edgar Hoover pusese această rezoluţie: „Aş face-o, dar înainte de a fi de acord, trebuie să insistăm asupra accesului nostru total la discurile recuperate. De exemplu, în cazul la armata a pus mâna pe el şi n-a vrut să ni-l lase pentru o examinare fugară”. Continuarea acestor practici l-a determinat pe Hoover să decidă încetarea colaborării cu Air Force în problema OZN, crezând că asta îl îndreptăţeşte să afirme, mai târziu: „Nici acum, nici în trecut, nu a căzut în sarcina FBI să investigheze observaţiile OZN”. (Cf. 27) Numai că, în virtutea FOIA, au fost obţinute peste două mii de documente care atestă implicarea activă în investigaţii a celebrului Birou Federal.

O ultimă observaţie: faptul că întâlnirea cu presa din biroul lui Ramey a avut loc în doi timpi – întâi Johnson, apoi ceilalţi-nu mi se pare întâmplător. Reporterul-fotograf al ziarului „Fort Worth Star-Telegram” trebuia să aibă răgazul necesar pentru a se întoarce la sediu, a developa filmul şi a face fotocopiile solicitate de pretutindeni, aşa încât declaraţiile ulterioare ale generalului să poată fi însoţite de imagini convingătoare. Şi opinia publică a fost, în foarte mare măsură, convinsă, înscenarea atingându-şi

scopul.

Au existat, firește, excepţii. Am văzut că editorialul din 9 iulie al ziarului „Roswell Daily Record” lăsa o poartă deschisă către alte explicaţii decât cea furnizată de Air Force. Iar unii martori oculari au reacţionat vehement – e adevărat, doar în sânul familiei lor. Iată un exemplu elocvent, ieşit la iveală în ultimii ani. În decembrie 1995, Michael Hesemann a stat de vorbă cu fiica fizicianului Friedrich August Kiippers, care a lucrat pentru compania de construcţii aviatice Glenn L. Martin Co. (mai târziu Martin Marietta) şi apoi pentru proiecte militare americane secrete. El îi cunoştea pe Wernher von Braun, John von Neumann şi pe ceilalţi oameni de ştiinţă germani stabiliţi în Statele Unite după sfârşitul războiului. Helga Kuppers-Morrow şi-a amintit că, într-o zi din vara anului 1947, când avea doisprezece ani şi stătea, împreună cu mama ei, în bucătărie, „Tata a telefonat, ca de obicei dintr-un loc pe care nu putea să-l divulge. Era entuziasmat şi spunea: «în sfârşit, avem dovada că extratereştrii există.» Am sărit în sus de bucurie. Mama încerca să prevadă ce urmări ar putea să aibă acest fapt asupra bisericii şi a credinţei noastre. A doua zi, tata a telefonat din nou. Era ziua în care militarii au dezminţit ştirea (8 iulie 1947 – I.H.). «Mincinoşi, mincinoşi blestemaţi – spunea el, furios – noi ştim mai bine. Să nu-i credeţi. Ei există!» Tata a lipsit multă vreme, dar telefona mereu. Când a venit de Crăciun, mi-a luat mâinile într-ale lui, apoi m-a cuprins pe după umeri. Mi-a spus: «Tot ce aţi auzit este fals – toate sunt numai minciuni!» L-am

întrebat: «Unde ai fost, tati, la locul prăbuşirii?» Mi-a răspuns că deocamdată nu poate să-mi spună, doar când va fi pe moarte. Dar noi ştim că fusese în New Mexico, pentru că doamna de la centrala telefonică spunea asta în mod automat, de fiecare dată când el ne suna”. (7. p, 83)

12. ORDINE, JURĂMINTE, AMENINŢĂRI

Dacă ziariştilor li s-au arătat rămăşiţele unei „ţinte Rawin”, cu martorii s-au folosit alte metode pentru a asigura păstrarea secretului prăbuşirii de la ferma Foster. Militarilor li s-a ordonat să nu vorbească despre cele întâmplate. Când Marcel a ajuns la Baza Forţei Aeriene a Armatei de la Fort Worth, reporterii înarmaţi cu microfoane ar fi vrut să stea de vorbă cu el, dar generalul Ramey a hotărât ca maiorul să nu le spună nimic. În rest, aparţinând Serviciului de Informaţii, Marcel nu trebuia să fie instruit în mod expres pentru a păstra tăcerea. Citez din interviul reprodus anterior: „Pratt: Vi s-a spus vreodată să nu vorbiţi despre asta? Marcel: Nu era nevoie să ţi se spună, ştiai că nu trebuie. Nu puteam să-mi primejduiesc slujba şi să fiu criticat pentru ceea ce am spus”.

Un ordin categoric a primit, în schimb, colonelul Thomas J. Dubose, şeful statului major al celei de-a Opta Forţe Aeriene, de la generalul Clements McMullen, comandantul adjunct al Aviaţiei Strategice. După ce a cerut să-i fie trimise imediat fragmentele obţinute de la Brazel, generalul a precizat că nimeni nu avea să discute despre asta cu altcineva, incluzând membrii familiei, iar Dubose nici măcar cu superiorul său

direct, generalul Ramey.

Lui Robert E. Smith şi celorlalţi membri ai echipei care a încărcat lăzi cu materiale adunate de militari de pe câmp în trei sau patru avioane C-54 li s-a spus: „Acesta e un transport fierbinte; nu vorbiţi despre el”. (10, p. 177) Altora li s-a cerut pur şi simplu să uite ce au văzut. Agentul CIC Lewis Rickett s-a dus cu şeful său, căpitanul Cavitt, la locul prăbuşirii, unde „în vreme ce umblam încoace şi încolo, şeful mi-a zis: «Tu şi cu mine n-am fost niciodată aici. Tu şi cu mine n-am văzut niciodată toate astea. N-ai văzut niciun soldat pe aici. > Şi eu am zis «Da, aşa-i. N-am ieşit niciodată din birou» „(12, p. 163) La întoarcerea lor la Anacostia Naval Air Station, F.B. Şi A.K., care fotografiaseră fragmente şi cadavre într-o zonă din nordul Roswell-ului, au fost chemaţi de un locotenent comandor care le-a spus că „orice credeau că au văzut în New Mexico, nu văzuseră nimic”. (6, p. 105) Tatăl lui John G. Tiffany a făcut parte din echipajul unui avion care a transportat o parte dintre rămăşiţe şi un container conţinând, probabil, cadavre, la Wright Field. Odată ajunşi la Bază, un ofiţer de rang înalt a cerut echipajului să nu pomenească nimănui despre zborul efectuat, subliniind că „El n-a avut loc”. (12, pp. 103 – 104)

Cu civilii s-a procedat altfel, chiar dacă Lydia Sleppy a primit şi ea ordin – nu de la Armată, ci de la FBI – să înceteze transmisia textului dictat de McBoyle. Cel mai mult a avut de suferit fermierul, după cum reiese şi din mărturia lui Bill Brazel: „Părea foarte dezgustat de toată povestea asta şi n-avea chef să vorbească despre ea. «Ai văzut

ziarul, spunea el. Ce ai citit acolo e tot ce trebuie să ştii. În felul ăsta, nimeni n-o să te sâcâie în legătură cu asta.» Mai târziu, spunea că «a găsit lucrul ăla şi l-a dus la Roswell» şi ei l-au închis cam o săptămână din pricina asta. Parcă-l aud: «Am încercat să fac o treabă bună şi ei m-au băgat la închisoare pentru asta.» Apoi spunea că dacă am citit povestea din ziar atunci ştiam tot ceea ce era de spus. Spunea că ei i-au cerut să-şi ţină gura pentru că era un lucru important pentru ţara noastră şi era o dovadă de patriotism să procedeze aşa şi asta intenţiona să facă. Spunea că l-au închis într-o cameră şi nu l-au lăsat să iasă de acolo. Era foarte descurajat şi tulburat de modul în care fusese tratat". (1, p. 75) Vecinii fermierului au confirmat sechestrarea la care a fost supus. Intervievat de Moore în iunie 1979, Floyd Proctor a declarat, printre altele: „L-au ţinut acolo cam o săptămână, sub pază. (...) Nu ştiu ce i-au făcut acolo, la Roswell, dar ştiu că L.D. Sparks (un fost vecin) şi cu mine l-am văzut acolo, la Roswell, când ne aflam o dată în oraş, şi el era înconjurat de militari, cel puţin o jumătate de duzină, şi a trecut chiar pe lângă noi, ca şi cum nici nu ne-ar fi cunoscut". (Id., pp. 83 – 84) Marian Strickland a mers şi mai departe: „Fără doar şi poate, el s-a simţit insultat şi maltratat şi privit fără respect. Era mai mult decât supărat! Se afla fără doar şi poate sub tensiune şi se simţea lezat. Fusese ameninţat că, dacă deschide gura, poate fi aruncat în străfundul temniţei. Dădea fără doar şi poate această impresie". (6, p. 86)

Vom vedea că autorităţile nu s-au oprit la

ameninţarea cu temniţa, dar repertoriul lor de acţiuni obstrucţioniste a fost foarte variat, în raport cu profesia, poziţia socială şi caracterul fiecărui martor. Relatarea profesoarei de chimie din Florida ne dezvăluie modalităţi ascunse şi sofisticate de atingere a ţelului propus: „Desigur, ni se amintea zilnic despre îndatoririle noastre, dar n-am semnat niciun angajament. Am fost în orice caz surprinsă văzând că fotografii erau liberi să facă fotografii, chiar şi filme, cu tot ceea ce se vedea în jur. Datorită unui membru de încredere al grupului nostru, am reuşit să obţin un set de fotografii. Le-am ţinut ascunse ani de zile, până ce am făcut greşeala de a arăta una unui student”. După o vacanţă, când Edith se afla la facultate de câtva timp, decanul a chemat-o, într-o zi, din sala de curs. El a prezentat-o unei „psihologe” care „dorea să-i pună câteva întrebări”. Au luat loc şi „psihologa” a întrebat-o doar atât: „În copilărie, ai mers sau ai vorbit mai întâi?”. Următorul lucru de care îşi aminteşte Edith este că se uita la ceasul ei de mână şi constata că trecuse o oră şi jumătate. Nu ştia ce se petrecuse în acest răstimp, dar avea impresia că fusese hipnotizată şi interogată în această stare. Mai târziu, când devenise profesoară, funcţionari federali se interesaseră în legătură cu ea la cei care îi erau în preajmă. Fusese victima a şase „furturi” în şapte ani şi toate fotografiile dispăruseră. (Cf. 8, p. 72)

Alegerea acestor căi ocolite s-a datorat, probabil, faptului că Edith fusese asistenta vremelnică a lui Einstein. În cele mai multe cazuri, s-a recurs la intervenţii directe, deseori brutale.

După ce a difuzat comunicatul adus de locotenentul Haut, Frank Joyce a fost admonestat telefonic de colonelul Johnson, de la Pentagon. Joyce replicându-i că e civil şi că Johnson nu poate să-i facă nimic, colonelul a exclamat: „Am să-ţi arăt eu ce pot să-ţi fac!” (12, p. 136) Când şeful lui Joyce, Walter Whitmore, se pregătea să transmită interviul înregistrat cu Brazel, a primit şi el un telefon de la D.C. Slowie, secretarul Comisiei Federale pentru Comunicaţii, care i-a spus că dacă vrea să menţină licenţa staţiei sale de radio trebuie să renunţe la interviu şi să uite că a stat de vorbă cu fermierul, întrucât problema ţine de securitatea naţională. Cum Whitmore nu părea întru totul convins, i-a telefonat şi Dennis Chavez, senator al SUA din partea statului New Mexico, care l-a sfătuit să dea curs cererii lui Slowie. (1, p. 88) Cineva din stafful lui Chavez, sau al lui Clinton Anderson, secretar pentru Agricultură şi fost membru al Congresului SUA din partea statului New Mexico, i-a telefonat şi lui George „Jud” Roberts, managerul staţiei, spunându-i: „Am aflat că deţii anumite informaţii şi dorim să te asigurăm că dacă le difuzezi, e foarte posibil ca licenţa staţiei dumitale să fie primejduită, aşa că îţi sugerăm să n-o faci”. Persoana respectivă a afirmat că licenţa poate fi anulată în cel mult trei zile. Şi interviul n-a mai fost difuzat. (10, p. 168)

În joc putea fi însă şi mult mai mult decât pierderea licenţei de funcţionare a unui post local de radio. Soţia şerifului George Wilcox, Inez, i-a relatat, după mulţi ani, nepoatei sale, Barbara Dugger: „Când s-a petrecut incidentul, poliţia

militară a venit la închisoare (aflată, cum ştim din filme, în aceeaşi clădire cu biroul şerifului – I.H.) şi ne-a spus, lui George şi mie, că dacă vorbim vreodată ceva despre acest incident, dacă vorbim despre el în orice fel, nu numai că vom fi omorâţi, dar va avea de suferit şi restul familiei". Barbara a întrebat-o: „l-ai auzit spunând asta, mamă mare?" şi Inez a răspuns: „Da, i-am auzit". (13, p. 35) Frankie Rowe, atunci un copil, văzuse un fragment găsit pe câmp de un poliţist. Ea a declarat, în 1993: „Câteva zile după aceea, mai mulţi militari au venit la noi acasă, cerându-le fraţilor şi surorilor mele mai mici să aştepte afară. Mamei mele şi mie ni s-a spus să ne aşezăm la masa din sufragerie, unde am fost interogată despre piesa de metal pe care o văzusem. Mi s-a spus că dacă voi vorbi vreodată despre asta, pot fi dusă în deşert, de unde nu mă voi întoarce niciodată, sau că mama şi tata pot fi duşi la «Orchard Park „un fost lagăr de prizonieri de război". (11, p. 182) Glenn Dennis a trăit o experienţă asemănătoare. În localul infirmeriei RAAF, un căpitan i-a spus: „N-ai văzut nimic, n-a fost nicio prăbuşire aici şi dacă spui ceva, ai să dai de un mare bucluc". Dennis a replicat: „Ascultati, domnule, eu sunt civil şi nu puteţi să-mi faceţi nimic". Căpitanul s-a înfuriat: „Ba da, putem; cineva o să-ţi culeagă oasele de pe nisip". Iar un sergent a adăugat: „Ar fi o hrană bună pentru câinii noştri". A doua zi, foarte devreme, şeriful l-a vizitat pe tatăl lui Dennis, cu care era bun prieten şi i-a spus: „Nu ştiu în ce încurcătură a intrat Glenn, dar spune-i fiului tău că nu ştie nimic şi n-a văzut nimic la

Bază”. El a adăugat: „Ei vor să cunoască numele tău şi al soţiei tale şi ei vor să cunoască adresele copiilor tăi”. Tatăl s-a dus imediat la întreprinderea de pompe funebre şi i-a relatat lui Glenn discuţia cu şeriful. (10, pp. 1.50,1.52) Zugravul Roy Musser care a văzut un membru al echipajului navei extraterestre intrând în clădirea infirmeriei RAAF, a fost avertizat că, dacă nu-şi ţine gura, el şi familia lui vor avea de suferit. (1.3, p. 18)

Toate acestea au ieşit la iveală după multe decenii, când martorii au avut curajul să vorbească. E adevărat că, între timp, America trecuse prin experienţa amară a cazului Watergate, iar Congresul votase Legea pentru libertatea informaţiei, în virtutea căreia numeroase documente OZN, până atunci inaccesibile, ajunseseră să fie cunoscute nu numai de ufologi, ci şi de opinia publică. Un rol decisiv i-a revenit, fără îndoială, lui Jesse Marcel, care a făcut să renască, prin declaraţiile sale, interesul pentru Misterul Roswell, oferind, totodată, un alibi celor legaţi de angajamentele asumate în 1947. Să ne amintim că pilotul Oliver „Pappy” Henderson s-a hotărât să vorbească după ce a citit un articol despre prăbuşirea de lângă Roswell, articol a cărui apariţie n-ar fi fost posibilă în lipsa revelaţiei iniţiale a fostului şef al Serviciului de Informaţii al RAAF.

Nu toate personajele implicate în evenimente s-au eliberat, însă, de inhibiţiile devenite o a doua natură, după cum o demonstrează transcrierea unui pasaj din discuţia dintre Kevin D. Randle şi

Edwin D. Easley, fostul şef al poliţiei militare a Bazei:

„KDR: Ştiţi despre incidentul care a avut loc acolo în iulie 1947? Pretinsa prăbuşire a unei farfurii zburătoare.

E DE: (după o lungă pauză) Am auzit despre el.

KDR: Aveţi cunoştinţă în mod direct?

E DE: Nu pot să vorbesc despre asta.

KDR: Deci aveţi cunoştinţă în mod direct?

E DE: Nu pot să vorbesc despre asta.

KDR: Aşa?

E DE: Aşa.

KDR: Am primit informaţii de la două persoane că aţi fost la locul prăbuşirii, în calitate de şef al poliţiei militare. Acesta este faptul pe care încercăm să-l confirmăm. Dar dumneavoastră nu puteţi să vorbiţi despre el.

E DE: Exact.

KDR: Există vreun lucru pe care aţi putea să mi-l spuneţi şi care m-ar ajuta?

E DE: Să vă ajute la ce?

KDR: Să mă ajute să aflu ce s-a petrecut cu adevărat acolo, în iulie 1947.

E DE: Păi ar trebui să începeţi cu fostul comandant, colonelul Blanchard, dar cred că a decedat.

KDR: Da, a murit în... de un infarct, la Pentagon.

E DE: Ah.

KDR: Am vorbit cu colonelul Briley, care era ofiţerul însărcinat cu operaţiile şi cu Patrick Saunders, care era adjutantul Bazei şi am luat

legătura cu…

E DE: Aţi vorbit cu ofiţerul de la Informaţii?

KDR: Jesse Marcel a vorbit… ne-a spus, a spus şi altora ce s-a întâmplat. Avem câteva interviuri înregistrate cu el, în care spune ce a văzut în zilele în care se afla acolo. Şi am stat de vorbă cu câteva alte persoane, care au fost implicate în activităţi de Contra-lnformaţii.

E DE: Aş crede că ei puteau să vă spună tot ceea ce doriţi să aflaţi.

KDR: Puteţi să-mi spuneţi dacă aţi fost la locul prăbuşirii?

E DE: Nu pot să vorbesc despre asta. V-am mai spus.

KDR: Da, domnule, înţeleg.

E DE: Am fost pus să jur că voi păstra secretul. Nu pot să vă spun nimic”. (11, pp. 1.57 – 158)

Adevărul este că, prin răspunsurile sale, Easley a confirmat, implicit, faptul că a fost la locul prăbuşirii, chiar dacă nu putea să vorbească despre asta. Iar pe patul morţii, el s-a considerat, în sfârşit, dezlegat de jurământ şi a declarat că nava nu venea de pe Pământ şi că echipajul ei nu era uman.

Lucrul cel mai greu de crezut, în tot acest vârtej de măsuri luate de autorităţi, este, fără îndoială, gravitatea ameninţărilor proferate la adresa unor martori incomozi. Randle şi Schmitt consideră chiar că „Este o împrejurare unică în istoria Americii. Este singura dată când bărbaţi, femei şi copii au fost ameninţaţi cu violenţă fizică de reprezentanţi ai guvernului american. Este

singura dată când unor slujitori ai legii li s-a spus că membrii familiei lor s-ar afla în primejdie dacă ei ar vorbi despre evenimente”. (1.3, p. 76) o întâmplare relatată de Stanton Friedman pare să demonstreze că, în situaţii excepţionale, drepturile prevăzute în Constituţie pot fi suspendate, pentru un timp: „Un avion Stealth ultra secret, despre a cărui existenţă publicul nu aflase încă, s-a prăbuşit lângă Bakersfield, California, în urmă cu câţiva ani. Echipe de securitate au sosit foarte repede, ţinând oamenii departe de locul prăbuşirii. Ele au fost urmate de echipe de colectare (a resturilor), împachetare şi curăţare (a terenului). Aceste grupuri s-au asigurat că toate rămăşiţele au fost recuperate şi că solul a fost astfel tratat încât nimeni să nu-şi poată însuşi un fragment din învelişul de înaltă tehnologie al vehiculului. Civilii destul de ghinionişti pentru a fi prinşi în plasa serviciului de securitate au fost puşi să semneze angajamente că vor păstra tăcerea, încheindu-se cu fraza «sub pedeapsa cu moartea», potrivit unui martor care mi-a vorbit foarte calm despre asta, după ce am ţinut o conferinţă”. (5, p. 166) Pot să nu fiu de acord cu Friedman în privinţa unora dintre opiniile sale, dar nu-l bănuiesc de incorectitudine.

Randle şi Schmitt pretind că ameninţările continuă şi astăzi: „... unul dintre oamenii care participase, la 9 iulie, la un zbor spre Fort Worth, a relatat că a primit, recent (cartea a apărut în 1994I.H.), un telefon îngrijorător. Întrucât se mutase şi îşi schimbase numărul de telefon, a fost surprins când a auzit vocea necunoscută a cuiva

care cunoştea porecla lui din timpul militării, unitatea din care făcuse parte şi apoi i-a spus că toţi poliţiştii militari implicaţi se sinuciseseră. Poliţiştii militari nu se sinuciseseră, dar tâlcul era limpede. Cei care cunoşteau evenimentele şi au vorbit despre ele cui nu trebuia, au murit repede. Asta l-a înfricoşat pe om destul pentru ca el să decidă să nu mai spună nimic”. (Op. cit., id.) Anonimatul sursei nu mi îngăduie să atribui acestei mărturii un coeficient de credibilitate măcar satisfăcător, dar declaraţiile sub jurământ (Dugger, Rowe, Dennis) certifică existenţa unor ameninţări nevoalate. Cum să ne imaginăm, aşadar, că s-ar fi recurs la astfel de măsuri extreme dacă Brazel, Marcel şi ceilalţi ar fi găsit şi colectat pe teritoriul fermei Foster rămăşiţele unui balon meteorologic?…

13. O ALTĂ PRĂBUŞIRE?

În interviul acordat lui Bob Pratt, la 8 decembrie 1979, Jesse Marcel se referea la informaţia pe care o primise după ce propria lui aventură luase sfârşit, informaţie potrivit căreia, citez, „mai departe spre vest, spre Carrizozo, au găsit ceva asemănător cu asta. Ceva despre care nu ştiu nimic. Era în aceeaşi perioadă de timp, la şaizeci-optzeci de mile spre vest. (…) Cred că a fost descoperit de un topograf”. (10, p. 1.24) Karl T. Pflock consideră că Marcel avea în vedere povestea lui Barney Barnett, aflată de la interlocutorii săi dinainte de Pratt. (id.) E adevărat că Marcel stătuse de vorbă cu William Moore şi

Stanton Friedman, în februarie şi mai 1979, dar chestiunea nu a fost elucidată. Oricum, iată o declaraţie complementară, apărută în 1980, după articolul din „National Enquirer”:

„Fiind întrebat dacă ştia că rămăşiţele de la ferma lui Brazel fuseseră puse în legătură cu ştirea că o farfurie se prăbuşise lângă Socorro, cam în acelaşi timp, Marcel a răspuns:

— Am auzit despre asta, dar nu pot să certific un astfel de eveniment prin propria mea experienţă. Desigur, dacă un alt grup militar a devenit implicat găsind o bucată mai mare, n-ar fi existat niciun motiv să fiu informat oficial despre asta”. (1, p. 69)

O aluzie neechivocă la tiranicul „need to know”… Să vedem însă ce e cu povestea lui Barney Barnett.

În *Prăbuşire ta Corona*, Friedman relatează cum, la 24 octombrie 1978, după ce ţinuse o conferinţă la Universitatea de Stat Bemidji din Minnesota, de el s-a apropiat un cuplu care aşteptase ca auditoriul să se împrăaetie. Cei doi, un bărbat şi o femeie, l-au întrebat dacă auzise despre prăbuşirea unei farfurii zburătoare în statul New Mexico. Răspunzând afirmativ, Friedman i-a încurajat să vorbească. Vern şi Jean Maltais i-au spus atunci că bunul lor prieten Grady „Barney” Barnett, decedat în 1969, le povestise că văzuse cu ochii lui o farfurie prăbuşită şi cadavrele unor extratereştri, undeva în New Mexico, spre sfârşitul anilor patruzeci. Locul şi data erau vagi, dar familia Maltais îl considera pe Barnett drept o persoană demnă de încredere,

care n-ar fi putut să inventeze o asemenea istorie bizară. Convins că acest caz merită să fie investigat, Friedman s-a adresat colaboratorului său, William Moore. Rezultatul este consemnat în *Incidentul Roswell* (1980).

Veteran din primul război mondial, Grady Landon „Barney" Barnett a lucrat timp de douăzeci de ani în New Mexico, fiind inginer în Serviciul de Conservare a Solului. În februarie 1950, soţii Maltais l-au vizitat pe Barnett la Socorro. Cu acest prilej, el le-a povestit o întâmplare redată astfel de Vern Maltais:

„Mă aflam în misiune, lucrând într-o dimineaţă aproape de Magdalena, New Mexico, când lumina reflectată de un fel de mare obiect metalic mi-a atras privirea. Spunându-mi că poate un avion se prăbuşise în timpul nopţii, m-am dus într-acolo – la o distanţă de o milă, o milă şi un sfert în deşertul neted. În timp ce mă apropiam, mi-am dat seama că nu era un avion, ci un fel de obiect metalic, în formă de disc, cu un diametru de douăzeci şi cinci sau treizeci de picioare, în timp ce-l priveam şi încercam să ghicesc ce poate fi, câţiva oameni au venit din cealaltă direcţie şi au început şi ei să privească în jur. Mi-au spus mai târziu că făceau parte dintr-o echipă de cercetare arheologică de la o universitate din est şi că şi ei crezuseră mai întâi că se prăbuşise un avion. Erau peste tot, privind epava.

Am observat că stăteau de jur-împrejur, privind la nişte cadavre care căzuseră pe pământ. Cred că erau şi altele în aparat, care era un fel de instrument metalic – un fel de disc. Părea să fie

construit dintr-un metal care arăta ca oţelul inoxidabil murdar. Aparatul se despicase din pricina unei explozii sau a izbiturii.

Am căutat să mă apropii, ca să văd cu ce semănau fiinţele acelea. Muriseră toate, pe cât puteam să văd şi cadavrele erau înăuntrul şi în afara vehiculului. Cele din afară fuseseră aruncate ici şi colo din cauza impactului. Semănau cu oamenii, dar erau neumane. Capetele erau rotunde, ochii erau mici şi nu aveau păr. Ochii erau distanţaţi în mod ciudat. Ei erau destul de mici, potrivit standardelor noastre şi capetele erau mai mari, în raport cu trupurile, decât ale noastre, îmbrăcămintea lor părea să fie dintr-o bucată şi de culoare gri. Nu se vedeau fermoare, centuri sau butoni. Mi s-a părut că sunt doar bărbaţi şi erau destul de mulţi. Mă aflam suficient de aproape ca să ating făpturile acelea, dar n-am făcut-o – am fost dus de acolo sub escortă, înainte să le mai pot privi.

În vreme ce le priveam, un ofiţer a venit într-o camionetă cu un şofer şi a luat situaţia sub control. A spus tuturor că armata a preluat comanda şi că trebuie să nu-i stăm în cale. Alţi militari au sosit şi au stabilit un cordon în jurul zonei. Ni s-a spus să plecăm şi să nu spunem nimănui nimic despre ceea ce am văzut… că era datoria noastră patriotică să tăcem…”

Această reconstituire la persoana întâi a relatării lui Barnett a fost completată de doamna Maltais cu câteva detalii semnificative: „Cred că a spus că persoanele cu care a discutat acolo erau de la Universitatea din Pennsylvania. Făceau nişte

săpături în New Mexico şi au avut de-a face cu lucrul acela numai pentru că se aflau în zonă când s-a prăbuşit. (…) Obiectul a fost transportat curând de la locul prăbuşirii. Pentru asta au adus un vehicul mare". Când a fost întrebată dacă îşi aduce aminte în ce parte a statului New Mexico a spus Barnett că s-a produs prăbuşirea, Jean a răspuns: „Nu, nu îmi amintesc, Era undeva dincolo de Socorro. Poate că el a spus ceva mai precis, dar nu-mi amintesc. Ţin minte că spunea că era în prerie – el numea locul «the Flats»[22]. În mod cert, nu într-o regiune muntoasă. Barnett călătorea peste tot în New Mexico, dar îşi desfăşura cea mai mare parte a activităţii în zona de la vest de Socorro". (1, pp. 54 – 58)

Vrând să verifice credibilitatea lui Barnett, Moore a stat de vorbă cu mai multe persoane care-l cunoscuseră: Holm Bursum Jr., fost primar al oraşului Socorro, Lee Garner, fost şerif al comitatului Socorro, John Greenwald, fost funcţionar federal. Toate au confirmat că inginerul era un model de cetăţean respectabil. Fostul lui şef, J.F. „Fleck" Danley, a spusehiar mai mult. Întrebat de Moore dacă Barnett s-a referit vreodată la o farfurie zburătoare, el a răspuns: „Da, s-a întâmplat o dată. Barney a venit la birou într-o după amiază, foarte agitat şi mi-a spus: «Ştii farfuriile alea zburătoare despre care s-a vorbit, Fleck?... Ei bine, sunt reale». Apoi a spus ceva cum că tocmai văzuse una dintre ele. Eram foarte

22 f lrit înseamnă câmpie, lor plat, neted; trebuie să ţinem seama, însă, că zona de la vest de Socorro, cunoscută sul) numele de Câmpiile San Augustin, se află la circa 2100 de metri deasupra nivelului mării.

ocupat atunci şi n-aveam chef să înghit o poveste ca aceea, aşa că l-am ocolit spunând «Rahat» şi m-am întors la treabă. Nu mi-a spus decât că a văzut-o. Nu eram pregătit să cred asta, atunci şi după ce am spus «Rahat», el n-a mai adăugat nimic. M-am gândit mai târziu că poate n-ar fi trebuit să fiu atât de aspru cu el, pentru că nu era omul care să scornească istorii ca aceea, dar când l-am întrebat, după o zi sau aşa ceva, mi-a răspuns doar că era pe câmp, că semăna cu o farfurie şi că nu doreşte să vorbească mai mult despre asta". Danley nu-şi amintea data incidentului, dar într-o discuţie ulterioară cu Moore, cam după patru luni, a chicotit şi a spus: „Da, acum îmi amintesc. Trebuie să fi fost cândva la începutul verii lui 1947. N-am crezut nimic când Barney mi-a spus prima oară, dar am vorbit despre asta ceva mai târziu, chiar dacă ştiu că ţi-am spus că n-am vorbit. Ţinând seama de ceea ce mi-a spus, acum cred. Nu ştiu ca Barney să fi minţit vreodată... în legătură cu orice". Întrebat dacă poate să repete ce i-a spus Barney, Danley a răspuns: „Ar trebui să mă gândesc la asta. Poate că ţi-am spus, oricum, destul". (Id., pp. 61 – 62)

„Chicoteala" lui J.F. „Fleck" Danley poate să însemne fie că acesta era bucuros că-şi amintise întâmplări demult uitate, fie că se amuza pe seama insistentului său interlocutor. Am o atitudine precaută faţă de capriciile memoriei, atunci când par să favorizeze un punct de vedere prestabilit.

Căutarea unor persoane care ar fi putut să confirme relatarea lui Barnett a continuat, de astă

dată cu participarea activă a lui Stanton Friedman. Harold Baca, un fost vecin al inginerului, a declarat că acesta i-a vorbit despre farfuria zburătoare care se prăbuşise pe Câmpiile San Augustin. Fermierul Marvin Ake şi o dirigintă de poştă pensionară au auzit despre prăbuşirea unei farfurii în acea zonă. William Leed, un ofiţer de carieră, „i-a spus lui Friedman că, la începutul anilor ’60, a fost sfătuit de un colonel care cunoştea interesul lui pentru OZN-uri să stea de vorbă cu un om care atinsese una: «Barney Barnett). Aflându-se în sud-vest, Leed a făcut un ocol anume pentru a se întâlni cu Barnett. Cu toate că se afla acolo ca un particular, Barnett a vrut să vadă documentele lui militare. Apoi i-a spus despre drumul lui până la nava prăbuşită şi despre descoperirea cadavrelor extraterestre, şi despre interogarea lui de către militari de cel puţin trei ori, şi despre indicaţia fermă de a nu vorbi despre aventura lui. Leed a spus că nu are motive să creadă că Barnett i-ar fi spus altceva decât adevărul”. (6, p. 88)

Ciudat este că un om cu idei foarte conservatoare, cum l-au descris toţi cei care l-au cunoscut, un fost comandant local al Legiunii Americane, şi-a nesocotit „datoria patriotică” la care făcuseră apel autorităţile militare. Şi asta încă din 1950, în plin război rece şi la începutul războiului fierbinte din Coreea! Ce să mai spunem despre încălcarea ulterioară, dar tot înainte de instaurarea unei atmosfere permisive, a „indicaţiei ferme de a nu vorbi despre aventura lui”... Dacă adăugăm faptul că nu fusese depistat niciun alt

martor direct, iar Barnett a murit înainte de a putea fi chestionat, semnele de întrebare se înmulţesc.

Povestirea lui Gerald Anderson în 1990, se părea că toate aceste rezerve se risipesc în faţa unei revelaţii de ultimă oră. După difuzarea, în ianuarie, în cadrul foarte popularului serial TV *Mistere nedezlegate*, a unei emisiuni despre cazul Roswell, care evoca şi mărturisirea lui Barnett, Gerald Anderson i-a telefonat producătorului, pentru a-i spune că a fost martor ocular la cele petrecute pe Câmpiile San Augustin. Mesajul a fost transmis lui Kevin Randle şi Stanton Friedman. La 4 februarie, Randle a avut o lungă convorbire telefonică cu Anderson, dar întrebările incomode pe care i le-a pus au dus la ruperea relaţiilor dintre cei doi. La 16 februarie, „martorul" l-a contactat pe Friedman, care s-a arătat mai receptiv faţă de relatarea lui, incluzând mari fragmente în *Prăbuşire la Corona*.

Aşadar, Gerald, tatăl său, unchiul Ted, fratele mai mare Glenn şi vărul Victor, au pornit într-o dimineaţă de început de iulie din Albuquerque spre Câmpiile San Augustin, unde auziseră că se găsesc agate. După câteva ore de mers cu maşina, pe o vreme foarte caldă şi umedă, s-au oprit lângă albia unui râu secat, numit de localnici *arroyo*. Au mai făcut câţiva paşi, până la marginea unui pâlc de copaci care nu le îngăduia să privească spre vest şi…

„Am urmat curbura acelui arroyo şi Victor mi-a spus: «Hei, ia priviţi, e ceva acolo!) Ne aflam la o distanţă de două trei sute de picioare. Ceea ce am

văzut era un obiect argintiu, un obiect argintiu circular înfipt oblic în pământ. Era înţepenit în coasta unui deal. Mi s-a părut că doborâse mai mulţi copaci. Stătea parcă în echilibru pe unul dintre ei”.

La început, n-am înţeles ce striga fiecare. Şi apoi, când ei au spus «Prăbuşire!», când l-am văzut, când mi-am dat seama la ce privesc… atunci mi-a trecut prin minte că era un dirijabil, care se prăbuşise. Nu ştiu de ce, am crezut că era o navă aeriană familiara, pentru că în acea epocă ele erau foarte mari şi foarte impresionante. Aveam o slăbiciune pentru dirijabile.

Ne-am îndreptat direct spre el şi când am ajuns destul de aproape, tata mi-a spus să mă opresc. Cincizeci-şaizeci de picioare: eram, practic, deasupra lui. Acolo era o urmă adâncă, unde obiectul tăiase o brazdă mare prin arroyo, de la un alt deal, aflat în cealaltă parte. Zdrobise o mulţime de tufişuri şi mici incendii mocneau ici şi colo.

Atunci fratele meu a spus: «Asta-i o blestemată de navă spaţială! Ei sunt marţieni!»

Atunci toţi au început să-i dea ocol, în fugă. N-am rămas unde-mi spusese tata să stau – cred că mi-era frică – şi m-am dus acolo cu ei. Şi acolo erau trei dintre membrii echipajului întinşi pe pământ, sub muchia acelui lucru, într-o zonă umbrită şi unul care stătea în picioare. Dintre cei care erau întinşi pe pământ, doi nu se mişcau deloc, doar zăceau acolo.

Arătau ca şi cum ar fi fost înfăşuraţi în bandaje. Unul îl avea pe braţ. Cel pe care l-am

atins îl avea în jurul mijlocului şi, parţial, pe umăr. Când mă gândesc la asta acum, cel rămas în viaţă şi putând să se mişte părea să fi dat primul ajutor celorlalţi şi cel de lângă el respira foarte întretăiat şi pieptul i se ridica într-un mod nefiresc. Era, evident, într-o situaţie gravă… foarte gravă.

Ceilalţi doi nu se mişcau deloc. Singurul care se mişca era cel care stătea în picioare şi era evident că îi era o frică mortală de noi. Se tot retrăgea sub partea de jos a farfuriei. Era, evident, înspăimântat de noi.

La început, (adulţii) doar scoteau exclamaţii de jur-împrejur. Vărul meu Victor, ca de obicei, era peste tot, în calea tuturor. Fratele meu, Glenn, privea la obiectul în formă de farfurie. L-a tras pe Victor de acolo; Victor se cocoţase pe marginea despicăturii şi Glenn l-a apucat de picioare şi l-a tras de acolo şi i-a spus să stea la distanţă, pentru că ar putea să provoace o explozie.

Şi Glenn s-a dus acolo şi atârna jumătate înăuntru, jumătate în afara despicăturii aceleia dintr-o latură şi eu stăteam acolo, privindu-l. Şi în vreme ce eu făceam asta, tata şi Ted îngenunchează lângă creatura rămasă în viaţă şi Ted încerca să vorbească cu ea în spaniolă şi ea nu răspundea. Când cineva se mişca brusc, ea se dădea înapoi şi îşi ridica braţele, ca şi cum i-ar fi fost teamă că va fi lovită.

Părea să fie într-o formă destul de bună. Uniforma îi era ruptă în câteva locuri. Ceilalţi erau în mod evident răniţi, uniformele lor fiind destul de sfâşiate. Arătau ca în urma unei catastrofe aviatice! Cu toate acestea, n-am văzut nimic care

să semene a sânge. Acolo era un fel de container, o cutie de metal, lângă cel viu, care conţinea acelaşi fel de material (asemănător bandajului) şi câteva alte lucruri. Putea să fi fost un echipament de prim ajutor.

Un picior al celui al cărui piept se mişca în mod ciudat nu părea în regulă, ca şi cum ar fi avut o fractură. Ceilalţi nu arătau nicio diformitate, sau ceva de felul ăsta. Sunt convins că acela pe care l-am atins, cu ochii lui deschişi, lipsiţi de expresie, era mort. Părea mort când l-am atins, era foarte rece. Privind înapoi, îmi spun că era probabil rigor mortis, pentru că era deja ţeapăn. E ceva ciudat, în legătură cu asta: m-am întrebat deseori de ce celălalt nu l-a acoperit. Noi îi acoperim pe morţi pentru că, gândesc, ne e teamă să privim la fiinţele moarte. Mi se pare ciudat că el nu a acoperit cadavrele membrilor echipajului său. Doar dacă asta nu înseamnă nimic pentru ei.

Ştii, am crezut că sunt păpuşi. N-am crezut că sunt reali, chiar dacă l-am văzut pe acela mişcându-se şi reacţionând.

Mi-amintesc că am pus mâna pe partea laterală a farfuriei şi era rece, aproape ca şi cum ar fi fost refrigerată. Aflându-se acolo în soare şi fiind într-adevăr lucioasă, mă aşteptam, probabil, să fie fierbinte, dar nu era. Era foarte rece! Ca şi cum ar fi fost iarnă şi ai fi atins un metal. Şi zona din imediata ei apropiere era foarte rece, în comparaţie cu alte zone din jur. Zona din jurul navei spaţiale era arzătoare. Îmi amintesc soarele deşertului: era incredibil de fierbinte”. (6, pp. 90 – 92) Gerald Anderson are, incontestabil, talent, dar

spaţiul rezervat acestui capitol nu-mi permite să-i reproduc proza integral. Am selectat, deci, acele pasaje care îmbogăţesc descrierea navei spaţiale prăbuşite pe Câmpiile San Augustin: „Puteai să priveşti prin despicătură şi puteai să vezi ceea ce arăta ca nişte componente – nu ştiu dacă erau electrice, electronice, de propulsie, sau altceva. Păreau să fie ţinute împreună cu cabluri – ciorchini sau fire în formă de cablu – şi unul dintre ele atârna în afara despicăturii. Erau mai multe sute de şuviţe pentru un ciorchine, ele erau împletite. Fluturau în bătaia vântului ca o coadă de cal, numai că la capătul fiecăruia era o lumină. Aceste lumini unduiau şi scânteiau. Unele erau strălucitoare, unele erau foarte slabe, unele scânteiau. Păreau ca un foc la capetele acestor lucruri ca nişte fire, care unduiau la suflarea brizei.

Şi puteai să vezi altele dintre acestea desfăşurându-se de la un grup de componente la un alt grup, ca şi cum ar fi fost cabluri de un anumit fel. Şi în mijloc, între aceste lucruri

— Erau toate în mici şiruri foarte nete – era ceva ca o mâzgăliturăă. Pe fiecare dintre aceste cutii cu componente trebuie să fi fost o mâzgăliturăă, de culoare aproape roz, pe un fel de fond cafeniu, asemeni lemnului. Ca şi cum ar fi fost o scriere, sau simboluri care explicau ce era acel lucru.

Mai puteai să vezi şi alte lumini înăuntru. Aceste lumini erau asociate cu componentele. Unele dintre ele se aprindeau şi se stingeau. Lumina putea să se stingă aici şi lumina de aici

putea să se aprindă. Era ca şi cum circuitele-funcţionau încă, sau încercau să funcţioneze”. (Id., pp. 93 – 94)

Întrebat cât de mare era despicătură, Anderson a răspuns: „Opt-zece picioare, din partea de jos până în vârf. Se întindea aproape de la marginea farfuriei până în vârful cupolei. Şi în lăţime: cam trei picioare. Era o despicătură verticală de tormă eliptică, asemeni unei paranteze. Partea cea mai lată părea să fie spre centru. Arăta ca şi cum ar fi fost deschisă cu forţa şi tot metalul răsucit înăuntru era foarte sfâşiat şi rupt.

Se simţea un miros puternic. Semăna, poate, cu alcoolul medicinal, sau cu acetona, sau aşa ceva. Cred că asta îl făcea pe tata să-i atragă mereu atenţia fratelui meu în legătură cu ţigările, pentru ca să nu arunce totul în aer!

Imediat după asta, oamenii aceia au trecut peste arroyo venind spre noi din direcţia opusă celei din care venisem noi. Era un bărbat şi cinci dintre studenţii săi – trei băieţi şi două fete – tineri de vârsta studenţiei”. (Id., pp. 94 – 95)

Potrivit lui Anderson, bărbatul era profesorul Buskirk. El şi studenţii săi făceau săpături arheologice la o distanţă de câteva mile şi hotărâseră să vină acolo după ce văzuseră căzând, în timpul nopţii, ceea ce ei credeau că este un meteor în flăcări. Anderson descrie foarte plastic reacţiile lor:

„Mai întâi spunând «Nu pot crede ceea ce văd», apoi având un şoc, când şi-au dat seama că nu erau păpuşi, că erau fiinţe, dar nimeni nu ştia

ce anume erau. Şi acolo era acea navă ciudată şi Glenn discuta cu ei despre oamenii de pe Marte şi alte lucruri din astea.

Se pare că dr. Buskirk era în stare să vorbească mai multe limbi, pentru că a încercat să comunice cu acea creatură. El a îngenuncheat acolo cu Ted şi cu tata şi a încercat să se înâeleagă cu făptura aceea. Am recunoscut una dintre limbi ca fiind germana, pentru că aveam rude germane care vorbeau germana fluent. Ted era căsătorit cu o mexicană şi vorbea spaniola, aşa că am înţeles limba asta. Desigur, nu li s-a răspuns. Îmi aduc aminte că dr. Buskirk a încercat şi limbajul semnelor, dar creatura n-a răspuns.

Apoi o altă persoană a apărut brusc. Mă dusesem sus, pe mal, şi stăteam lângă copaci, chiar aproape de farfurie, deasupra stâncilor. Şi acolo era un individ cu o camionetă, una dintre acele camionete model vechi cu o antenă verticală pe ea, ca o maşină de poliţie. El mergea acolo şi arăta ca Harry Truman: era rotofei, purta ochelari şi avea un fel de haine de lucru kaki şi o pălărie de pai. În zilele acelea, chiar şi copiii ştiau cine era Harry Truman: el îi bătuse pe nemţi şi pe japonezi!

Individul acela arăta ca el şi s-a dus acolo şi a început să discute cu dr. Buskirk şi cu Ted şi cu fratele meu şi cu tata, şi a spus că a văzut obiectul de pe platou. Se pare că lucra acolo şi a declarat că făcea hărţi sau ceva de felul ăsta”. (Id., pp. 95 – 96)

Apoi s-au ivit maşinile cu soldaţi:

„Cred că prima a fost un vechi Plymouth

militar şi avea un fel de fanion roşu… cum sunt cele cu care amatorii de fotbal (evident, american – I.H.) se duc pe stadion. Pe latura lui era o mare stea şi un alt vehicul se afla în spate, o camionetă mai mică, de tipul Jeep, plină cu aparate de radio şi având două mari antene deasupra. Un individ cu căşti la urechi vorbea la un emiţător. Şi înapoia lor erau două dintre acele mari camioane de transport ale armatei, de tipul vagon acoperit. Erau pline de soldaţi care purtau uniforme kaki şi însemnele poliţiei militare; aveau bastoane şi pistoale la şold şi erau înarmaţi cu puşti.

Toţi au venit acolo, ţipând şi zbierând şi gonindu-ne de lângă farfurie. Şofer era un soldat negru şi un ofiţer cu părul roşu a coborât din maşină. El comanda şi-l făcea pe fiecare să afle asta foarte repede.

El a venit acolo şi soldaţii au început să ameninţe oamenii şi să-i alunge de peste tot. Îmi amintesc că unchiul Ted l-a pocnit pe unul dintre ei şi i-a dat un picior drept în fund… individul acela îl împinsese cu puşca şi Ted l-a lovit! Şi atunci dr. Buskirk şi tata l-au apucat pe Ted şi l-au tras înapoi. Soldaţii rosteau tot felul de ameninţări. Le spuneau (adulţilor) că n-or să-şi mai vadă niciodată copiii, că vor fi azvârliţi în temniţă dacă vor deschide vreodată gura. L-au ameninţat pe un student… i-au spus că ştiu că e străin şi că vor avea grijă de el în mod special!

Individul cu părul roşu… era un căpitan (fratele meu mi-a spus că era căpitan)… numele lui era Armstrong şi era scris pe uniformă. N-au oprit pe nimeni, dar şi-au notat numele tuturor.

Apoi ne-au gonit de acolo. Ne-au obligat să mergem spre nord, spre arroyo, spre locul unde parcasem maşina. L-au obligat pe dr. Buskirk şi pe cei cinci studenţi să meargă spre arroyo cu noi... toţi în grup. Şi câţiva soldaţi ne însoţeau.

Dr. Buskirk protesta şi se certa cu ei, spunându-le că trebuie să meargă în direcţia opusă, că nu acesta este drumul lor, că trebuie să meargă în direcţia opusă (unde se aflau maşina şi echipamentul lor). Dar nu-mi amintesc să-l fi văzut pe celălalt bărbat, cel despre care toată lumea crede că putea să fi fost Barnett; nu-mi amintesc să fi trecut prin albia secată împreună cu noi.

(...)

Ultimul lucru pe care l-am văzut privind în urmă, şi puteam să văd farfuria înfiptă în pământ, tocmai când începusem să ocolim copacii, am privit în urmă şi acolo erau o mulţime de soldaţi şi toţi erau în jurul discului, şi nu puteam să văd echipajul (farfuriei) care zăcea pe sol. Acolo erau alte maşini şi materiale care veniseră din cealaltă parte şi se opriseră acolo. Unul dintre camioane se oprise chiar la locul prăbuşirii.

Soldaţii se mişcau peste tot. Se întâmplau o mulţime de lucruri. Ei întindeau un anumit fel de cabluri. Părea că aşază materiale pe sol, scoţându-le din camioane. O mulţime dintre ei stăteau doar acolo. Dar se şi desfăşura o activitate frenetică, îndată ce ne-au dus de acolo, totul a început să se desfăşoare într-un ritm nebunesc". (Id., pp. 106 – 107)

Copil supradotat sau mitoman?

Dacă ne gândim că Gerald Anderson se referă

la evenimente petrecute cu 43 de ani în urmă, acuitatea memoriei, spiritul de observaţie, precizia detaliilor nu pot să nu ne surprindă. Aflând că „martorul” nu împlinise şase ani în iulie 1947, surprinderea lasă locul stupefacţiei şi incredibilităţii. Numeroase alte nepotriviri şi falsuri depistate ulterior aşază întreaga relatare sub semnul mistificării.

În primul rând, Anderson şi-a schimbat de mai multe ori mărturia. La 4 februarie 1990, i-a spus lui Randle că el şi familia lui au ajuns cei dintâi la locul prăbuşirii, urmaţi, cam la un minut, de arheologi. La 16 februarie, în discuţia cu Friedman, a afirmat că i-au găsit acolo pe arheologi. La 24 martie 1991, într-o emisiune radiofonică, a declarat că arheologii au sosit după trei sferturi de oră.

Apropo de arheologi, Anderson nu s-a mulţumit să-l numeac să pe profesorul Buskirk, descriindu-l, într-un interviu, drept un bărbat înalt, rotofei, pleşuv, care vorbea patru limbi. Sunt elemente definitorii pentru Winfred Buskirk, numai că acesta se afla, în iulie 1.947, nu în New Mexico, ci în Arizona. De unde-l cunoştea Anderson? Foarte simplu: îi fusese elev la un liceu din Albuquerque. Anderson a negat acest lucru, pretinzând că nu-şi aminteşte la ce liceu învăţase – el, care-şi amintea cel mai mic amănunt al aventurii de pe Câmpiile San Augustin! Când i s-a cerut să prezinte un document şcolar oficial, a refuzat, prezentând apoi o copie contrafăcută.

Anderson şi-a schimbat declaraţiile şi în legătură cu localizarea prăbuşirii. Lui Randle i-a

spus că discul se afla, lângă micul oraş Magdalena. Lui Friedman – la Horse Springs, la celălalt capăt al câmpiei. Până şi numele căpitanului a prilejuit o retractare. În prima discuţie cu Friedman, Anderson a spus că l-a auzit pe unchiul său pronunţându-l, pentru ca ulterior să afirme că „era scris pe uniformă" şi el, fiind un copil supradodat, ştia să citească.

Dacă vi se pare că „Armstrong" sună familiar, nu vă înşelaţi: aşa se numea căpitanul care l-a vizitat pe Bill Brazel, pentru a recupera fragmentele găsite de acesta pe câmp. Interviul cu fiul fermierului a apărut în cartea lui Berlitz şi Moore, în 1980, ca şi povestea lui Barney Barnett, ilustrată şi cu o fotografie în care inginerul seamănă, într-adevăr, cu Harry Truman. Ori Anderson a recunoscut că citise cartea, înainte de a începe să difuzeze diferitele versiuni ale „amintirilor" sale.

Friedman acordă o importanţă deosebită jurnalului unchiului Ted, obţinut „printr-o complexă serie de negocieri" (Id., p. 113), care ar confirma relatarea lui Anderson. Testele efectuate de un specialist au arătat, însă, că, dacă hârtia jurnalului era de un tip existent în 1947, cerneala a fost fabricată doar mai târziu 1947. Să admitem explicaţia lui Friedman, cum că au fost făcute mai multe copii manuscrise

— Cu toate că se putea recurge, mult mai eficient, la un xerox. Cum să admitem, însă, erorile de conţinut? Se afirmă, de pildă, că declaraţia generalului Ramey despre balonul meteorologic ar fi apărut, în ziarele din

Albuquerque, la 5 iulie 1947, în loc de 8 iulie, cum ştim că s-au petrecut lucrurile.

Ca şi cum toate acestea n-ar fi fost de ajuns, Anderson a comis o fraudă care i-a determinat şi pe ultimii săi susţinători să-l abandoneze. Unul dintre aceştia, psihoterapeutul John Carpenter, îi reproşase lui Randle, în 1991, că formulează atâtea rezerve în temeiul unei convorbiri telefonice de numai 26 de minute, cum demonstrează nota de plată. (20) Randle i-a răspuns că se află în posesia înregistrării acelei convorbiri, cu o durată de peste 50 de minute. În septembrie 1992, Anderson a recunoscut că fabricase documentul, pentru a minimaliza obiecţiile lui Randle, dar a produs o altă notă, „originală", menţionând o durată de 28 de minute. Pentru a tranşa, i s-a propus să meargă la sediul local al societăţii Southwestern Bell; întrucât a refuzat, Friedman a cerut şi a obţinut un duplicat al notei, care indica o comunicare de 54 de minute! în această situaţie, Carpenter a publicat un alt articol, în care scria: „Cunoaştem acum patru lucruri despre Gerald Anderson: (1) A fost în stare să fabrice o foarte convingătoare falsă notă de plată telefonică. (2) A admis că ne-a minţit în legătură cu prima notă de plată telefonică. (3) A fost prins minţind în faţa unei reuniuni de cercetători în legătură cu nota de plată telefonică de 28 de minute (ceea ce înseamnă că fabricase un act fals!) şi (4) Acum, Gerald ne evită". (21) Cât despre Friedman, într-un comunicat semnat de el şi de Berliner, recunoaşte că a avut prea mare încredere în Anderson, conchizând, însă, că asta

nu înseamnă că tot ceea ce a declaratei ar fi lipsit de valoare. Dennis Stacy, redactorul-şef al lui *„MUFON UFOJ ournaF* în care a apărut comunicatul, în ianuarie 1993, comentează sec: „Da, dar ne face să presupunem asta cu hotărâre!” (Cf. 9, p. 95)

Adevărul este că însăşi întâmplarea de la vest de Socorro stă sub semnul contestării cvasiunanime, fiind colportată de oameni poate bine intenţionaţi, dar induşi în eroare de absenţa unor informaţii exacte şi de inerentele alunecări ale memoriei. Se pare că Barney Barnett nu a precizat locul şi data aventurii sale, acestea fiind indicate de fostul său şef, J.F. „Fleck” Danley. Pornind de aici, William Moore spunea, în 1985: „Pare la fel de plauzibil ca Barnett, aşa cum îl cunoaştem astăzi, să fi fost martor al evenimentelor pe care le descrie chiar pe teritoriul fermei lui Brazel, întrucât acesta era supus şi el autorităţii inginerului din Serviciul de Conservare a Solului. Dacă reminiscenţa lui Danley este eronată – fapt pe care n-avem nicio posibilitate de a-l stabili astăzi – întreaga istorie se schimbă”. (44) Un argument în favoarea acestei ipoteze îl constituie şi faptul că, după cercetări îndelungate şi amănunţite, s-a constatat că niciunul dintre arheologii şi antropologii care au lucrat, în acea perioadă, pe Câmpiile San Augustin nu auzise despre prăbuşirea unui OZN. Pe când arheologii aflaţi, atunci, la nord de Roswell, au văzut epava.

Inadvertenţele relatării atribuite lui Barnett şi discreditarea unicului pretins martor direct fac ca

prăbuşirea de pe Câmpiile San Augustin să redevină o poveste, ca atâtea altele din istoria apocrifă a fenomenului OZN.

14. DUPĂ FURTUNĂ

M

ass media acceptase explicaţia generalului Ramey. Martorii fuseseră „convinşi” să tacă. Dar OZN-urile continuau să brăzdeze văzduhul şi oficialităţile erau mai intrigate ca oricând. Consultând documentele Proiectelor care-l precedaseră pe cel condus de el, Ruppelt a constatat că, la sfârşitul lui iulie 1947 „problema OZN era considerată a fi serioasă; de fapt, foarte serioasă”. Şi, cum „capacul secretului o acoperea perfect”, „Nimeni, în afara câtorva ofiţeri de rang înalt din Pentagon, nu ştia ce gândeau sau făceau specialiştii din barăcile împrejmuite cu sârmă ghimpată care adăposteau Centrul de Informaţii Tehnice al Aviaţiei”. (Op. cit., p. 34)

„Fenomenul este rea!”

Cititorii cărţii lui Ruppelt, apărută în 1956, au aflat că, printre altele, specialiştii redactaseră un text aprobat de generalul Nathan Twining şi trimis de acesta comandantului Forţei Aeriene a Armatei, ca răspuns la solicitarea generalului George Schulgen. Datat 23 septembrie 1947, textul ne-a devenit accesibil în 1969 (vezi capitolul *Misiunea generalului Twining*). Reproduc, mai jos, esenţialul:

„... opinia acestui Comandament (Air Material Command – I.H.) privind aşa-numitele «Discuri Zburătoare» (...) este că:

a. Fenomenul raportat este ceva real şi nu

vizionar sau fictiv.

b. Există obiecte având aproximativ forma unui disc, de dimensiuni atât de apreciabile încât să apară la fel de mari ca avioanele construite de oameni.

e. Există posibilitatea ca unele incidente să fie pricinuite de fenomene naturale, cum ar fi meteorii.

d. Caracteristicile funcţionale raportate, cum ar fi viteza foarte mare de urcare, manevrabilitatea (îndeosebi în efectuarea tonoului) şi acţiuni care trebuie să fie considerate de evitare, când (obiectele) sunt observate sau contactate de avioanele sau radarele noastre, ne îngăduie să credem în posibilitatea ca unele dintre obiecte să fie dirijate manual, cu ajutorul unor automate, sau de la distanţă.

e. Înfăţişarea frecvent descrisă a obiectelor este următoarea:

(1) Suprafaţă metalică sau reflectând lumina.

(2) Absenţa dârei de vapori, cu excepţia câtorva cazuri în care obiectul părea să evolueze în condiţii de înaltă performanţă.

(3) Formă circulară sau eliptică, turtită dedesubt şi cu o cupolă deasupra.

(4) Mai multe rapoarte despre zboruri în formaţie bine executate, cu participarea a trei până la nouă obiecte.

(5) în mod obişnuit, nu se aud zgomote, cu excepţia a trei cazuri în care s-a produs un uruit ca de tunet.

(6) S-a estimat că, în mod obişnuit, vitezele de zbor depăşesc 300 de noduri*”.

Specialiştii consideră că ar fi posibilă construirea unui avion pilotat care să aibă înfăţişarea obiectelor descrisă în subparagraful „e” şi o autonomie de circa 7.000 de mile cu viteze subsonice. Ei precizează însă, imediat, că „Orice realizări în această ţară pe direcţiile indicate ar fi extrem de costisitoare, ar cere mult timp şi ar afecta în mare măsură proiectele curente...”. Se cere să fie luate în seamă următoarele aspecte:

„(1) Posibilitatea ca aceste obiecte să fie de origine americană – produsul vreunei proiect de înaltă securitate, necunoscut de AC/AS-2 (organismul care solicitase opinia Air Materiei Command – I.H.) sau de acest Comandament.

„(2) Lipsa dovezilor fizice sub forma unor materiale recuperate după o prăbuşire, care ar dovedi în mod de netăgăduit existenţa acestor obiecte.

„(3) Posibilitatea ca vreo naţiune străină să fie în posesia unei forme de propulsie eventual nucleare, care este în afara cunoştinţelor noastre”. (81, p. 895)

În sfârşit, se recomandă ca Forţele Aeriene ale Armatei să emită o directivă care să atribuie un grad de prioritate, o clasificare secretă şi un nume de cod pentru un studiu amănunţit al problemei, menţionându-se că „Aşteptând o directivă precisă, AMC va continua investigarea cu mijloacele de care dispune, pentru a defini mai exact natura fenomenului”. (Id.)

Detractorii cazului Roswell au reţinut din acest text doar fraza „Lipsa dovezilor fizice sub forma unor materiale recuperate după o

prăbuşire…”, considerând că ea constituie

— Un nod = 1.852 metri; aici e vorba despre 300 de noduri pe oră.

confirmarea inexistenţei acestor materiale. Dar opinia Air Materiei Command se întemeia, cum se precizează chiar în primul paragraf al scrisorii lui Twining, pe datele furnizate de generalul Schulgen. Este vorba despre rapoartele privind cele mai solide 18 observaţii, în opinia serviciilor de informaţii. Prima data din 17 mai 1947 şi fusese efectuată la Oklahoma City; nu era omisă observaţia lui Kenneth Arnold, iar ultima fusese înregistrată la Elmendorf Field, în Alaska. În cinci cazuri erau implicaţi piloţi militari, iar în şase – piloţi civili. Ofiţerii care întocmiseră materialul credeau că „discurile zburătoare” erau aparate mecanice şi, dată fiind aparenta lipsă de interes a vârfurilor ierarhiei militare, mai credeau că trebuie să fie rezultatul unui proiect american secret. Fără să conteste acest punct de vedere, specialiştii de la Wright Field au evocat şi alte posibilităţi, dar n-au depăşit sfera explicaţiilor convenţionale decât, poate, în legătură cu eventuala propulsie nucleară.

Scrisoarea lui Twining nu putea să se refere la „materialele recuperate după o prăbuşire” şi pentru că nivelul ei de clasificare era doar „secret”, ceea ce o făcea accesibilă unui mare număr de militari şi civili. Ori, aşa cum am văzut, chestiunea „farfuriilor zburătoare” – esenţa ei, cunoscută de foarte puţini aleşi, nu rapoartele de rutină – era clasificată mai presus de Top Secret.

„O navă interplanetară de un anume tip”.

S-ar putea, însă, ca Schulgen să fi primit de la Twining, pe un alt canal, informaţii despre OZN-ul prăbuşit la nord de Roswell. Departamentul Necesităţi de Informare al Serviciului de Informaţii al Air Force, departament condus de el, a elaborat un document secret, datat 30 octombrie 1947 şi intitulat *Necesităţi de informare privind tipul de na vă aeriană farfurie zburătoare*. Documentul rememora cunoştinţele existente la acea dată şi avea drept scop obţinerea unor cunoştinţe noi, de către personalul Serviciului de Informaţii. Reproduc pasajele esenţiale:

„1. O aşa-zisă «farfurie zburătoare», un tip de navă aeriană sau de obiect în zbor, având aproximativ forma unui disc, a fost raportată de mulţi observatori dintr-o arie largă de zone diferite, ca Statele Unite, Alaska, Canada, Ungaria, Insula Guam şi Japonia. Acesta obiect a fost văzut de mulţi observatori competenţi, incluzând mulţi piloţi US cu grade superioare. Au fost efectuate, de asemenea, observaţii de pe sol.

2. Caracteristicile raportate de obicei, care sunt foarte semnificative şi pot fi de folos investigaţiei, sunt următoarele:

a. Partea inferioară relativ plată, cu o maximă capacitate de reflectare a luminii.

b. Absenţa sunetului, cu excepţia unui uruit ocazional, când evoluează în condiţii de superperformanţă.

e. Manevrabilitate extremă şi aparentă capacitate de a plana.

d. Formă aproximativă de oval sau disc, cu o cupolă pe partea superioară.

e. Absenţa dârei de vapori, cu excepţia câtorva cazuri în care s-a raportat că ar avea o culoare albăstruie, ca dâra unui motor diesel, care a persistat circa un ceas. Alte rapoarte au indicat o dâră de fum cafeniu, care poate fi rezultatul acţiunii unui agent catalizator sau chimic, pentru obţinerea de energie suplimentară.

f. Capacitatea de a dispărea rapid, cu mare viteză sau prin dezintegrare completă.

g. Capacitatea de a apărea brusc, fără avertisment, ca şi cum ar veni de la foarte mare înălţime.

h. Mărimea cea mai des raportată este ca aceea a unui avion de tip C-54 sau Constellation.

I. Capacitatea de a se grupa foarte rapid într-o formaţie strânsă, când mai multe nave aeriene sunt împreună.

j. Capacitatea de a efectua manevre de evitare indică posibilitatea de a fi conduse manual, sau poate prin dispozitive electronice sau de control la distanţă.

3. Prima observaţie în S.U.A. a fost efectuată cândva, la mijlocul lunii mai. Ultima observaţie a fost raportată la 14 septembrie din Toronto, Canada. Cea mai intensă activitate în S.U.A. s-a produs în ultima săptămână din iunie şi prima săptămână din iulie.

4. Acest ciudat obiect, sau fenomen, poate fi considerat, în lumina anumitor observaţii, drept o navă aeriană cu mare rază de acţiune, capabilă de ascensiuni foarte rapide, de o mare viteză de croazieră, de o mare manevrabilitate şi de a zbura în formaţii foarte strânse. În scopul analizării şi

evaluării acestor aşa numite «farfurii zburătoare», se presupune că obiectul observat ar fi o navă cu echipaj, de origine necunoscută. Rămânând posibilitatea unei construcţii ruseşti, întemeiată pe concepţia de perspectivă şi realizările prezente ale germanilor, opinia câtorva persoane este că obiectul poate fi, de fapt, o navă interplanetară de un anume tip”.

Documentul recomandă cercetarea aprofundată a armelor secrete germane şi ruseşti, atrăgând atenţia asupra unor trăsături care trebuie urmărite în mod special:

„2. Control

Pentru *orice navă aeriană* a cărei formă este aproximativ aceea a unui oval, a unui disc, sau a unei farfurii, se solicită informaţii privind următoarele caracteristici:

a. Limitele metodei controlului poziţional prin absorbţie, suflaj, sau o combinaţie a amândurora.

b. Metode speciale de control pentru o manevrabilitate efectivă la viteze foarte mici, sau la foarte mare înălţime.

e. Deschizături în fiecare dintre bordurile principale ale suprafeţelor superioară şi inferioară, folosite mai ales pentru controlul poziţional, sau pentru a reduce dâra indusă. Fiecare deschizătură în bordul principal trebuie să fie raportată şi descrisă în ceea ce priveşte forma, mărimea etc. Această investigaţie este importantă pentru a explica de ce s-a ales forma de disc pentru zborul la mare distanţă.

d. Să se aproximeze forma aripii în centru şi lângă, extremităţi.

e. Forma părţilor anterioară şi posterioară.

Caracteristici ale construcţiei a. Tipul de material – metal, feros, net eros sau nemetalic.

b. Construcţie compozită sau sandvici, utilizând diferite combinaţii de metale, folii metalice, mase plastice şi, poate, lemn de balsa sau un material similar.

e. Metode neobişnuite de fabricaţie, pentru a obţine o greutate extrem de redusă şi stabilitate structurală.

Caracteristici ale structurii a. Modalităţi specifice, cum ar fi cupolele escamotabile, pentru a oferi pilotului şi membrilor echipajului o capacitate neobişnuită de observaţie.

b. Posibilităţi sau modalităţi neobişnuite de deschidere şi închidere a uşilor.

Dispozitivul de aterizare a. Să se indice tipul dispozitivului de aterizare – convenţional, cu trei roti, roţi multiple etc., sau neconvenţional, cum ar fi trepiedul, sau patinele.

b. Modalităţi de decolare de pe gheaţă, zăpadă, nisip sau apă.

Sursa de energie a. Propulsie nucleară (energie atomică). Motoarele cu energie atomică n-ar semăna, probabil, cu niciun tip de motor obişnuit, cu toate că energia atomică poate fi utilizată în combinaţie cu oricare dintre tipurile de mai sus (piston, reacţie). Nava s-ar putea caracteriza prin lipsa sistemelor de alimentare cu combustibil şi a spaţiului de stocare a combustibilului.

b. E posibil ca sursa de energie să fie o parte integrantă a navei aeriene şi să nu poată fi

diferenţiată ca un element separat de nava aeriană. Dacă este folosită propulsia reactivă, ar trebui să fie vizibile mari dispozitive de absorbţie a aerului, caracterizate printr-un mare orificiu de absorbţie a aerului şi un mare orificiu de evacuare. Prezintă interes mărimea zonelor de intrare şi ieşire. Este posibil ca jetul propulsiv să fie orientat, sau controlat, sau influenţat, în vederea controlului navei aeriene. Se cere să fie observată prezenţa clapelor, sau a suprafeţelor de control, la ieşire, sau a metodelor de a schimba direcţia jetului.

e. Informaţia dorită despre sistemele de propulsie se referă la următoarele caracteristici:

(1) Tipul sursei de energie, sau a surselor de energie.

(2) Descrierea generală.

(3) Clasificare (forţa de împingere, cai-putere sau scurgerea de aer).

(4) Tipul de combustibil, sau, dimpotrivă, absenţa unei surse vizibile de combustibil.

(5) Agenţi catalitici pentru superperformanţă, sau pentru energia necesară zborului normal".

Declasificat de Air Force la 29 ianuarie 1985 şi devenit astfel accesibil celor interesaţi, documentul reia o bună parte dintre constatările Raportului Air Materiei Command, adăugând, în capitolul *Caracteristici ale construcţiei*, elemente care trimit direct la declaraţiile lui Jesse Marcel, Jesse Marcel Jr., Bill Brazel etc.: «Folii metalice», «mase plastice», «lemn de balsa, sau un material similar», «greutateextrem de redusă». El se adaugă, astfel, mărturiilor indirecte care susţin

convingerea mea privind autenticitatea cazului Roswell.

Un proiect – două niveluri de clasificare întorcându-ne la scrisoarea lui Twining, vom constata că recomandarea finală şi-a atins scopul. La 30 decembrie

1947, generalul L.C. Craigie, adjunct al şefului statului major al Air Force, director al Departamentului Cercetare şi Dezvoltare, îi trimitea şefului Air Materiei Command o directivă, publicată şi ea ca anexă la *Studiul ştiinţific al obiectelor zburătoare neidentificate*, din care citez:

„2. Politica Air Force este de a nu ignora rapoartele despre observaţii şi fenomene în atmosferă, ci de a recunoaşte că misiunea ei include colectarea, compararea, evaluarea şi acţionarea pe baza informaţiilor de acest fel.

3. Pentru realizarea acestei politici, se cere ca Air Materiei Command să înfiinţeze un proiect al cărui scop să fie colectarea, compararea, evaluarea şi distribuirea către agenţiile guvernamentale şi instituţiile contractante interesate a tuturor informaţiilor privind observaţii şi fenomene în atmosferă care pot fi interpretate ca având legătură cu securitatea naţională. Se cere ca recomandări apropiate să fie înaintate acestui Cartier General, când sunt indicate măsuri care se situează în afara domeniului de activitate al Air Materiei Command.

4. (…) Acestui proiect i se atribuie prioritatea 2A, cu clasificarea de securitate „acces limitat” şi numele de cod „SIGN”. *Când sunt vehiculate de*

către proiect date cu o clasificare mai înaltă decât „acces limitat”, aceste date trebuie clasificate în consecinţă (sublinierea mea – I.H.)”. (81, p. 869)

Fraza finală ne oferă cheia înfiinţării proiectului, care trebuia să devină un furnizor de informaţii fără o importanţă deosebită, clasificate ca atare, în vreme ce datele de mare interes aveau să fie supuse unui tratament special, la adăpost de orice privire neabilitată. De mirare este că, în aceste condiţii, la numai câteva luni după înfiinţare, personalul Proiectului Sign a considerat că există suficiente dovezi privind originea extraterestră a farfuriilor zburătoare şi a prezentat generalului Hoyt Vandenberg, atunci şeful statului major al Air Force, mitica Estimare a situaţiei. Respingerea ei de către cel care ştia că subordonaţii săi au dreptate, întrucât fusese profund implicat în cazul Roswell, ţine de ceea ce se considera a fi „interesul naţional”.

Ultimul document pe care vi-l prezint este o parte a însemnărilor de pe o pagină prinsă de agenda personală a lui Harry Truman! La 30 octombrie 1947, preşedintele Statelor Unite îşi nota, printre lucrurile pe care urma să le discute cu Secretarul de Stat:

„*2.* Implicaţiile militare ale atacului unui satelit.

(a) Avem nevoie de un plan pentru a-i face faţă?”

(b) Ar trebui să începem să elaborăm unul?”

Autenticitatea însemnărilor fiind garantată de Benedict K. Zobrist, directorul Bibliotecii Harry S. Truman, într-o scrisoare adresată lui Jean Sider,

ne putem întreba de ce voia Preşedintele să discute o problemă *militară* cu Secretarul de Stat, răspunzător de politica externă şi nu cu Secretarul Apărării? Un prim răspuns ar fi că George Marshall era militar de carieră, fost şef al statului major al armatei americane între 1939 şi 1945, considerat de Truman drept cel mai remarcabil om al timpului său. Pe de altă parte, dacă scrisoarea privind raportul lui Twining este şi ea autentică (vezi capitolul *Misiunea generalului Twining*), Marshall era profund implicat în elaborarea politicii guvernului Statelor Unite în chestiunea OZN. Şi despre ce altceva putea fi vorba, devreme ce primul satelit artificial al Pământului avea să fie lansat abia după zece ani, în aceeaşi lună octombrie? (Sugestia unor comentatori că Preşedintele s-ar referi la o ţară-satelit al Uniunii Sovietice este ridicolă, dacă ne gândim la raportul de forţe.)

La 13 mai 1954, Donald Keyhoe, autor ăl mai multor cărţi despre OZN-uri întemeiate pe fapte şi mărturii credibile, datorate mai ales legăturilor sale cu oficialităţile militare.

I afirma la un post de radio american că doi sateliţi artificiali gravitează în jurul Pământului, la altitudini de patru sute, respectiv şase sute de mile. Iar la 24 august, în acelaşi an, hebdomadarul „Aviation Week”, pornind de la aceeaşi informaţie, obţinută, probabil, de la o sursă comună, susţinea că descoperirea a alarmat Air Force, dar că „specialiştii de la 1 Institutul Astronomic al Universităţii din New Mexico au stabilit, fără nicio îndoială posibilă, că nu sunt aparate construite de

oameni”. (Cf. 66, p. 91) Să se fi confruntat preşedintele Truman cu o altă descoperire de acest fel, efectuată în 1947? Sau să fie însemnarea sa un ecou al prăbuşirii din zona Roswell?… Nu vom şti decât atunci când arhivele încă secrete vor deveni accesibile celor interesaţi.

15. DUBIOSUL AVATAR AL CELOR TREISPREZECE

I

n discuţia cu Donald R. Schmitt din care am citat anterior, generalul Arthur E. Exon se referă, de câteva, ori, la un grup secret alcătuit din treisprezece militari şi civili, a cărui misiune era de a superviza cercetarea fenomenului OZN. Reproduc pasajele în cauză, încercând şi de astă dată să asigur cursivitatea unui cvasimonolog în care generalul se lasă în voia fluxului memoriei:

„… oamenii care erau cei mai la curent cu aceste lucruri, cu ani în urmă, au murit. Şi odată cu ei s-au pierdut o mulţime i se informaţii. Nu ştiu ce documente au fost păstrate, sau ce dosare au fost păstrate. Uneori îmi spun că aceasta este explicaţia tăcerii care a învăluit totul. Oamenii mor şi fiecare tace până când majoritatea celor treisprezece, sau aşa ceva, *l* care au fost implicaţi şi oamenii din echipa lor dispar.

(…) Stuart Symington, care era secretarul Apărării, Carl Spaatz… toţi aceşti indivizi aflaţi în topul guvernului. Ei erau I cei care ştiau cele mai multe lucruri despre Roswell, New Mexico. Ei erau implicaţi în ceea ce trebuia făcut cu rămăşiţele găsite în această… în aceste două descoperiri.

Schmitt: Spuneţi «aceste două».

Exon: Ţinând, probabil, de acelaşi accident, dar două locuri distincte.

(...) eram la Pentagon. Am lucrat acolo cinci ani şi jumătate, din 1955 până în 1960. (...) Şi cândva în această perioadă, nu-mi amintesc exact cum a ieşit la iveală, dar Forrestal, Truman, Spaatz, Symington, sunt sigur că erau mai mulţi indivizi din preajma lui Spaatz, cum ar fi unii din serviciul secret, sau din Informaţii, care lucrau cu el şi cu Forrestal la Pentagon, CIA, şi ştiu că nu erau doar militari.

(...) într-o întâlnire confidenţială, s-a vorbit despre Blue Book şi despre, ah, se presupunea că sunt treisprezece, pe cât îmi amintesc, treisprezece care erau numiţi în acel document şi juraseră să păstreze secretul. Şi ei erau cei pe care i-am menţionat, sau oameni al naibii de aproape de ei.

În 1955 circula şi zvonul că orice se întâmplase, orice fusese găsit la Roswell era ţinut ascuns cu străşnicie şi, probabil, avea să fie ţinut ascuns până când indivizii pe care i-am menţionat aveau să moară, aşa încât să nu fie puşi în încurcătură, sau să trebuiască să explice de ce au ascuns cele întâmplate". (11, pp. 142 – 146)

Se pare că la 18 iunie 1990, când a avut loc această discuţie, Exon nu cunoştea existenţa contestatului document „Majestic-12", considerat de Stanton Friedman drept „foarte posibil, singura şi cea mai importantă cheie pentru întregul mister OZN. Doar că mai rămâne de stabilit în mod cert că există o uşă la care se potriveşte cheia. Sau

dacă aceasta este cheia corespunzătoare pentru a deschide o uşă foarte importantă". (6, p. 55) Să vedem însă despre ce este vorba.

Expeditorul: necunoscut în decembrie 1984, Jaime Shandera, un cineast californian, a primit, la domiciliul său din Burbank, un plic în care se afla un film alb-negru de 35 mm, nedevelopat. Ştampila poştei arăta că plicul fusese trimis din Albuquerque, New

México, fără ca expeditorul să-şi ti dezvăluit identitatea. După developare, s-a constatat că filmul reproducea opt pagini de documente clasificate TOP SECRET MAJIC, prezentate de William Moore, cu care Shandera colabora din 1980 în probleme OZN, la Simpozionul MUFON de la sfârşitul lunii mai 1987. Iată conţinutul lor:

Pagina 1

Informaţii privind securitatea naţională Top Secret

Numai pentru citit Exemplar unic

Document informativ: Operaţia Majestic 12

Pregătit pentru preşedintele ales Dwight D. Eisenhower (Numai pentru citit)

18 noiembrie 1952

Avertismentt Acesta este un document TOP SECRET – Numai pentru citit, conţinând informaţii compartimentate esenţiale pentru securitatea naţională a Statelor Unite. Accesul numai pentru citit la acest material este strict limitat la cei care posedă nivelul de clasificare Majestic 1.2. Reproducerea sub orice formă sau luarea de note manuscrise sau dactilografiate sunt strict interzise.

Subiect: Operaţia Majestic 12. Informare preliminară pentru preşedintele ales Eisenhower.

Document pregătit la 18 noiembrie 1952.

Autor al informării: Am. Roscoe H. hlillenkoetter (MI-1)

Notă: Acest document a fost pregătit doar ca o informare preliminară. El trebuie considerat drept introducere la o informaţie completă, care va urma.

Operaţia Majestic-l 2 este o operaţie Top-Secret de Cercetare şi Dezvoltare şi Informaţii, plasată sub autoritatea directă şi unică a Preşedintelui Statelor Unite. Activitatea se desfăşoară sub controlul Grupului Majestic-l 2 (Majic-12), înfiinţat prin ordin executiv special secret al preşedintelui Truman, la 24 septembrie 1947, la recomandarea dr. Vannevar Bush şi a secretarului James Forrestal. (Vezi Anexa „A”.) Membri ai Grupului Majestic-12 au fost numiţi următorii: Am. Roscoe H. Hillenkoetter Dr. Vannevar Bush Secr. James V. Forrestal Gen. Nathan F. Twining Gen. Hoyt S. Vandenberg Dr. Detlev Bronk Dr. Jérôme Hunsaker Dl. Sidney W. Souers Dl. Gordon Cray Dr. Donald Menzel Gen. Robert M. Montague Dr. Lloyd V. Berkner

Moartea secretarului Forrestal, la 22 mai 1949, a creat un loc vacant, care a rămas neocupat până la 1 august 1950, când gen. Walter B. Smith a fost numit ca înlocuitor permanent. *Pagin a 3*

La 24 iunie 1947, un pilot civil, zburând deasupra Munţilor Cascade din statul Washington,

a observat nouă nave aeriene în formă de disc care se deplasau cu mare viteză. Deşi aceasta n-a fost prima observaţie cunoscută a unor astfel de obiecte, a fost prima care s-a bucurat de o mare atenţie din partea mijloacelor de informare a opiniei publice. Au urinat sute de rapoarte de observaţii ale unor obiecte similare. Multe dintre aceste rapoarte proveneau de la surse militare şi civile de înaltă credibilitate. Ele au avut ca rezultat eforturile depuse independent de mai multe organisme ale armatei, pentru a descoperi natura şi scopul acestor obiecte, în interesul apărării naţionale. Au fost interogaţi un număr de martori şi au avut loc mai multe încercări nereuşite de a utiliza avioanele în efortul de a urmări în zbor discurile raportate. Reacţia publicului a fost uneori aproape isterică.

Cu toate aceste eforturi, s-au aflat puţine lucruri substanţiale despre obiecte, până ce un fermier din partea locului a semnalat că unul s-a prăbuşit într-o regiune îndepărtată din New Mexico, situată la aproximativ şaptezeci şi cinci de mile la nord-vest de Roswell Army Air Base (acum Walker Field).

La 7 iulie 1947, s-a declanşat o operaţie secretă de recuperare a rămăşiţelor acestui obiect, pentru efectuarea unui studiu ştiinţific. În cursul acestei operaţii, prin recunoaşterea aeriană s-a descoperit că patru mici creaturi cu aspect uman fuseseră, se pare, ejectate din navă într-un anumit moment înainte ca ea să explodeze. Ele căzuseră pe sol cam la două mile spre est de locul unde se afla epava. Toate patru erau moarte şi rău

deteriorate de acţiunea animalelor de pradă şi de expunerea la elemente timp de aproximativ o săptămână, cât a trecut până la descoperirea lor. O echipă ştiinţifică specială a recuperat aceste cadavre pentru studiu. (Vezi Anexa „C”.) Rămăşiţele navei au fost şi ele repartizate în mai multe locuri diferite. (Vezi Anexa „B”.) Martorii civili şi militari din zonă au fost instruiţi să păstreze secretul, iar ziariştilor li s-a spus istoria-paravan eficientă cum că obiectul fusese un balon meteorologic scăpat de sub control.

Pagina 4

O analiză secretă, Organizată de gen. Twining şi de dr. Bush, acţionând la ordinul direct al Preşedintelui, a avut ca rezultat un consens preliminar potrivit căruia discul era, foarte probabil, un aparat de recunoaştere cu o rază limitată de acţiune. Această concluzie se întemeia, în cea mai mare măsură, pe dimensiunea aparatului şi pe lipsa aparentă a oricăror provizii identificabile. (Vezi Anexa „D”.) o analiză similară a celor patru cadavre a fost organizată de dr. Bronk. Concluzia experimentală a acestui grup C30 noiembrie 1947) a fost că, deşi aceste creaturi sunt, aparent, asemeni oamenilor, procesele biologice şi evoluţioniste care au determinat dezvoltarea lor au fost, se pare, foarte diferite de cele constatate sau postulate la homo sapiens. Echipa dr. – ului Bronk a sugerat ca termenul „Entităţi Biologice Extraterestre”, sau „EBE”, să fie adoptat ca termen standard de referinţă pentru aceste creaturi, până când se va conveni în privinţa unei denumiri definitive.

Întrucât este virtual cert că aceste nave nu provin din nicio ţară de pe Pământ, s-au făcut multe speculaţii în legătură cu originea lor şi cu modul în care au ajuns până aici. Marte a fost şi rămâne o posibilitate, cu toate că anumiţi oameni de ştiinţă, îndeosebi dr. – ul Menzel, consideră mai probabil că avem de-a face cu fiinţe dintr-un alt sistem solar.

Numeroase specimene a ceea ce pare să fie o formă de scriere au fost găsite pe rămăşiţele navei. Încercările de a o descifra au rămas în mare măsură infructuoase. (Vezi Anexa „E”.) La fel de infructuoase au fost încercările de a determina modul de propulsie, natura şi modul de transmisie a sursei de energie implicate. Cercetarea în aceste domenii a fost îngreunată de absenta totală a unor piese identificabile, cum ar fi aripi, elice, reactoare, sau a altor mijloace convenţionale de propulsie şi de ghidaj, ca şi o lipsă completă de instalaţii metalice, tuburi catodice, sau componente electronice similare care pot fi recunoscute. (Vezi Anexa „F”.) Se presupune că unitatea de propulsie a fost distrusă în întregime de explozia care a pricinuit prăbuşirea.

Pagina 5

Necesitatea de a obţine cât mai multe informaţii suplimentare despre aceste nave, despre caracteristicile performanţelor lor şi despre scopul lor, a dus la înfiinţarea, în decembrie 1947, a Proiectului SIGN al U.S. Air Force. Pentru a prezerva securitatea, legătura dintre SIGN şi Majestic-l 2 a fost limitată la două persoane aparţinând Diviziei de Informaţii a Air

Material Command T al căror rol era de a transmite anumite tipuri de informaţie pe căi ierarhice. SIGN s-a transformat în Proiectul GRIJDGE, în decembrie – 1948.

Operaţia este condusă actualmente sub numele de cod BLUE BOOK, legătura fiind menţinută prin ofiţerul Air Force care este şeful proiectului.

La 6 decembrie 1950, un al doilea obiect, având probabil aceeaşi origine, s-a izbit de sol cu mare viteză în regiunea El Indio-Guerrero, la frontiera dintre Texas şi Mexic, după ce a parcurs o lungă traiectorie prin atmosferă. Până la sosirea unei echipe de cercetare, ceea ce rămăsese din obiect a fost aproape în întregime prefăcut în cenuşă. Materialele care au putut fi recuperate au fost transportate la baza Comisiei pentru Energia Atomică de la Sandia, New Mexico, pentru studiu.

Implicaţiile privind Securitatea Naţională continuă să fie importante, întrucât motivaţiile şi intenţiile finale ale acestor vizitatori rămân cu totul necunoscute. Trebuie adăugat că o intensificare semnificativă a activităţii de supraveghere exercitate de aceste nave, începută în luna mai şi continuând în toamna acestui an, a provocat o considerabilă preocupare legată de faptul că o întorsătură poate fi iminentă. Din aceste motive, ca şi din evidente consideraţii internaţionale şi tehnologice, şi din necesitatea fundamentală de a evita cu orice preţ panica populaţiei, Grupul Majestic-l 2 îşi păstrează opinia unanimă că impunerea celor mai stricte măsuri de securitate trebuie continuată fără întrerupere de

noua administraţie. În acelaşi timp, planul de urgentă MI-1949 – 04 P 78 (Top Secret – Numai pentru citit) trebuie să fie mereu gata de aplicare, pentru cazul că se va ivi necesitatea de a face o declaraţie publică. (Vezi Anexa „G”.)

Pagina 6

Enumerarea anexelor:

Anexa „A” Ordin executiv special secret 092447.

(TS EO)

Anexa „B” Operaţia Majestic-l 2 Raport asupra situaţiei 1.

Partea A. 30 Noi. 47. (TS-MAJIC EO)

Anexa „*C*” Operaţia Majestic-12 Raport asupra situaţiei 1.

Partea B. 30 Noi. 47 (TS-MAJIC EO)

Anexa „D” Operaţia Majestic-12 Raport analitic preliminar.

19 sept. 47 (TS-MAJIC EO)

Anexa „E” Operaţia Majestic-12 Raportul Blue Te-am 5

30 Iun. 52 (TS-MAJIC EO)

Anexa „*F*” Operaţia Majestic-l 2 Raport asupra situaţiei 2.

31 Ian. 48 (TS-MAJIC EO)

Anexa „G” Operaţia Majestic-12 Plan de urgenţă

MI-1949 – 04 P 78: 31 Ian. 49

Anexa „H” Operaţia Majestic-12 Dosar cu hărţi şi fotografii (Extrase). (TS-MAJIC EO)

Pagina 7

Anexa „A”.

Pagina 8

Casa Albă
Washington
24 septembrie 1947
Memento pentru secretarul apărării
Stimate Secretar Forrestal.

Potrivit recentei noastre convorbiri pe această temă, sunteţi autorizat prin prezenta să procedaţi cu rapiditatea şi precauţiile cuvenite, conform atribuţiilor dumneavoastră. De acum înainte, toate referirile la această problemă se vor face numai cu apelativul Operaţia Majestic Doisprezece.

Rămân convins că orice consideraţii viitoare privind hotărârea finală în legătură cu această problemă trebuie să depindă exclusiv de Biroul Preşedintelui, în urma unor discuţii adecvate cu dumneavoastră, cu dr. Bush şi cu directorul (Agenţiei) Centrale de Informaţii.

ss. Harry Truman

Pro şi contra

După ştiinţa mea, aceste documente apar pentru prima oară integral în româneşte. Avându-le în faţă, vom putea cântări mai exact argumentele celor care susţin sau contestă autenticitatea lor. Nu e de mirare că printre cei din urmă s-a aflat, din prima clipă, negatorul de serviciu Philip Klass, continuatorul cruciadei anti-OZN iniţiate de răposatul dr. Donald Menzel. Principala lui obiecţie pare, la o repede ochire, întemeiată: preşedintele ales era, în iulie 1947, şeful Statului Major al Armatei, deci omul care trebuia să ştie totul despre cazul Roswell; ce rost ar mai fi avut, atunci, informarea din noiembrie 1952?... Adevărul este că, în vara anului 1947,

Eisenhower îşi făcuse cunoscută intenţia de a se retrage, pentru a deveni preşedintele Universităţii Columbia – intenţie materializată la începutul anului 1948. El n-ar mai fi cunoscut, deci, evoluţia evenimentelor după această dată, până spre sfârşitul anului 1952; de aici, necesitatea de a fi informat înainte de a-şi prelua funcţia, în ianuarie 1953. Putem presupune chiar că, în virtutea tiranicei reguli a lui „need to know", din momentul în care a declarat că va părăsi armata, şeful Statului Major n-a trebuit să afle mai mult decât ştia. Aşa s-ar explica şi absenţa lui de pe lista celor doisprezece.

Acelaşi Philip Klass şi Barry Greenwood s-au întrebat de ce i-au fost trimise documentele lui Jaime Shandera, cineast obscur, care nu publicase nimic despre fenomenul OZN până în 1984. Răspunsul lui Moore şi Friedman a fost că ei colaborau cu Shandera încă din 1980, fapt bine cunoscut (45) Cunoscut de cine, devreme ce nici măcar micul univers utologic nu era la curent cu această colaborare, pentru a nu mai vorbi despre mass media? Cei doi apărători ai documentelor Majestic-l 2 se refereau, probabil, la serviciile secrete. Moore şi Shandera stabiliseră, într-adevăr, legături destul de strânse cu Richard Doty, agent AFOSI[23] cu baza la Albuquerque, localitatea de unde fusese expediat filmul cu negativele celor opt pagini! Se pare, de altfel, că nu numai Biroul pentru investigaţii. Speciale al Air Force este amestecat în această chestiune. Cercetătorul

23 Air Force's Office of Special Investigations.

englez Timothy Good a declarat că a primit documentele (pe care le-a publicat integral în premieră, în *Above Top Secret*, carte apărută în mai 1987 şi tradusă la noi, cu titlul *OZN Top Secret*, în 1995) de la un agent CIA (30).

O chestiune aparent minoră, invocată de adversarii documentelor, este aceea a gradului atribuit în pagina 2, de două ori, lui Roscoe H. Hillenkoetter: amiral, în loc de contraamiral. Friedman consideră că „un grup alcătuifdin şase militari şi şase civili nu poate să facă distincţii pe baza gradelor militare". (5, p. 132) Explicaţia nu stă în picioare. Apelativul incriminat nu este folosit într-o discuţie amicală, ci într-un raport adresat unui general ajuns pe cea mai înaltă treaptă a ierahiei militare şi unui preşedinte ales care avea să fie comandantul suprem al forţelor armate. Hillenkoetter însuşi nu şi-ar fi permis să facă uz de o titulatură la care nu avea dreptul, mai ales că în 1952 nu era nici măcar viceamiral.

Această controversă poate constitui introducerea la o succintă prezentare a membrilor Grupului Majestic-l 2, ale căror nume sunt, în bună măsură, necunoscute cititorului român. Ne interesează, cu precădere, funcţiile pe care le îndeplineau la 24 septembrie 1947, data la care Grupul ar fi fost înfiinţat, prin ordinul executiv special secret al preşedintelui Truman:

— Contraamiralul Roscoe H. Hillenkoetter, primul director al relativ recent (mai 1947) înfiinţatei Central Intelligence Agency (CIA);

— Dr. Vannevar Bush, om de ştiinţă renumit, preşedintele Consiliului pentru Cercetare şi

Dezvoltare al Departamentului Apărării;

— James V. Forrestal, ministrul Apărării;

— Generalul Nathan F. Twining, şeful Comandamentului pentru înzestrarea Aviaţiei;

— Generalul Hoyt S. Vandenberg, fost director al Central Intelligence (predecesoarea CIA), adjunct al şefului Statului Major al Air Force;

— Dr. Detlev Bronk, om de ştiinţă renumit, specialist în fiziologia aviaţiei, preşedintele Consiliului Naţional al Cercetării;

— Dr. Jérôme Hunsaker, om de ştiinţă renumit, specialist în aerodinamică, preşedintele NACA (predecesoarea NASA);

— Contraamiralul (în rezervă) Sidney W. Souers, fost (primul) director al Central Intelligence Group, secretar executiv al Consiliului Naţional al Securităţii;

— Gordon Gray, asistent special al Preşedintelui pentru probleme de securitate naţională;

— Dr. Donald Menzel, director al Departamentului de Astronomie al Universităţii Harvard;

— Generalul Robert M. Montague, comandantul Centrului Forţelor Armate pentru Arme Speciale de la Baza Sandia;

— Dr. Lloyd V. Berkner, om de ştiinţă renumit, specialist în fizică şi electronică, secretar executiv al Consiliului pentru Cercetare şi Dezvoltare al Departamentului Apărării…

Cât despre generalul Walter B. Smith, „înlocuitorul permanent” al lui Forrestal, el era, din 1950, director al CIA, ca succesor al lui

hhillenkoetter.

Se referea generalul Arthur E. Exon la aceste persoane, în discuţia cu Schmitt? Aţi observat, desigur, că doar două nume dintre cele citate de el, Truman şi Forrestal, sunt implicate în Operaţia Majestic-l 2, Carl Spaatz, şeful Statului Major al Air Force şi Stuart Symington, adjunct al ministrului Apărării, pentru aviaţie, nefigurând pe listă. Explicaţia? Să ne amintim, că Spaatz era în concediu când a explodat Bomba Roswell, iar Symington… S-a considerat, poate, că informaţiile despre epavă şi despre echipajul ei trebuie să fie cunoscute de un număr foarte restrâns de militari şi civili care, prin responsabilităţile ce le fuseseră încredinţate în aria securităţii naţionale şi a serviciilor secrete, ca şi prin preeminenta lor în domenii ştiinţifice de vârf, să asigure cercetarea cu maximă discreţie a unui caz de o importanţă covârşitoare, aparţinând „subiectului cu cel mai înalt grad de clasificare pentru guvernul Statelor Unite” (afirmaţia lui Sarbacher, colaborator apropiat al lui Vannevar Bush). De altfel, Exon adăugase: „… sunt sigur că erau mai multe persoane din preajma lui Spaatz, cum ar fi unele din serviciul secret, sau de Informaţii, care lucrau cu el şi cu Forrestal la Pentagon, CIA, şi ştiu că nu erau doar militari”. Toate aceste categorii sunt bine reprezentate în Grupul Majestic-12: în preajma lui Spaatz erau generalii de aviaţie Vandenberg şi Twining, CIA figura nu numai prin Hillenkoetter, ci şi prin foştii directori ai antecesoarei sale, iar cinci membri erau civili, chiar dacă avuseseră şi aveau strânse legături cu

armata. Merită amintit, în fine, zvonul relatat de Exon, potrivit căruia prăbuşirea de la Roswell va rămâne sub pecetea tainei, până ce persoanele implicate „aveau să moară, aşa încât să nu fie puse în încurcătură, sau să trebuiască să explice de ce au ascuns cele întâmplate”. Să fie o simplă coincidenţă faptul că Jaime Shandera a primit filmul cu cele opt pagini la circa trei luni după dispariţia lui Jérôme Hunsaker, ultimul supravieţuitor al Grupului?…

Autenticitatea documentelor Majestic-l 2 a fost pusă la îndoială şi din cauza prezenţei pe lista celor doisprezece a astronomului Donald Menzel, arhicunoscut pentru atitudinea sa anti-OZN, concretizată în trei cărţi şi în numeroase declaraţii care încercau să convingă opinia publică şi pe oamenii de ştiinţă că toate observaţiile pot fi explicate ca fenomene naturale sau aparate de zbor convenţionale. Putea fi un astfel de personaj membru al unui grup însărcinat cu elucidarea Misterului Roswell? Pe de altă parte, ce să caute exponentul unei discipline aflată atât de departe de cele lumeşti printre deţinătorii unor secrete de cea mai mare importanţă pentru securitatea naţională?… Investigaţiile întreprinse de Stanton Friedman au dat un răspuns neaşteptat la ultima întrebare: Menzel era profund implicat, de multă vreme, în operaţii secrete cu un înalt grad de clasificare, înverşunarea lui împotriva OZN-urilor pare să fi fost doar expresia unui joc dublu, sugerat, poate, de cei cu care colabora.

Răspunsurile lui Friedman m-au convins şi în ceea ce priveşte câteva obiecţii formale,

referitoare la: sistemul de datare a documentelor, lipsa ordinului executiv special secret de pe lista unor astfel de documente aflată la Biblioteca Truman, faptul că semnătura Preşedintelui ar fi exact aceeaşi de pe o altă scrisoare. Mi se pare, în schimb, că Hillenkoetter n-ar fi putut inversa apelativul final al bazei aeriene, scriind Roswell Army Air *Base*, în loc de Fieldşi Walker Air Force *Field*, în loc de *Base*; dacă el era, într-adevăr, MI-1, aceste denumiri trebuiau să-i fie mai mult decât familiare. Cred, de asemenea, că greşelile de dactilografiere – *liason*, în loc de *Haison* etc. – nu aveau ce căuta într-un text de o asemenea importanţă, adresat preşedintelui-ales.

Nimic nou sub soarele ufologiei

Ciudat este că, antrenaţi în aceste controverse de detaliu, utologii aproape că au ignorat esenţialul: documentele Majestic-l 2 nu conţin nimic în plus faţă de ceea ce se ştia despre Misterul Roswell, şi despre fenomenul OZN în general, în decembrie 1984! Ultimul mohican din tribul ufologilor cu diplome ştiinţifice şi cu vechi state de serviciu care susţine contrariul este Stanton Friedman. Să-i cântărim alegaţiile, pe rând.

„Dacă au existat «eforturi depuse independent de mai multe organisme ale armatei, pentru a descoperi natura şi scopul acestor obiecte, în interesul apărării naţionale», doar cele depuse de Comandamentul pentru înzestrarea Aviaţiei fuseseră menţionate anterior (lui decembrie 1984 – I.H.). Cine altcineva era atât de interesat de rapoarte? Marina? Trupele de comando?

Cavaleria? Ori poate alte grupuri din interiorul Air Force?” (6, pp. 65 – 66)

E o încercare puerilă de a arunca praf în ochii cititorilor. Pentru a şti că marina se interesa de rapoartele OZN nu era nevoie de investigaţii laborioase, devreme ce până şi într-un ziar românesc apărea, cum am văzut, la 9 iulie 1947, acest pasaj revelator: „Un ofiţer de marină a arătat că un serviciu special (sublinierea mea – I.H.) verifică dacă există cineva care să trimită în văzduh obiecte ce ar putea forma o explicaţie a acestui straniu mister şi că până în prezent rezultatele cercetărilor lui sunt negative”. Iar faptul că „alte grupuri din interiorul Air Force” depuneau eforturi independente de cele ale Comandamentului citat este cunoscut din 1956, când a apărut cartea lui Ruppelt. Voi da un singur exemplu: în 1948, „surse credibile” din Pentagon i-au informat pe ziarişti că „un alt organism de cercetare al Air Force (sublinierea mea – I.H.) fusese însărcinat să uşureze povara ATIC şi să permită ATIC să se concentreze asupra analizei rapoartelor. Ziariştii ştiau că era adevărat, pentru că, efectuându-şi anchetele, se întâlniseră cu aceşti oameni, pe care-i consideraseră, greşit, agenţi ai FBI”. (69, p. 45)

Şi mai de neînţeles este, venind de la un ufolog de talia lui Friedman, o altă afirmaţie peremptorie: „... ce se afla îndărătul cuvintelor «au avut loc mai multe încercări nereuşite de a utiliza avioanele în efortul de a urmări în zbor discurile raportate –? Efortul de a intercepta OZN-uri în zilele de început nu a fost făcut public

niciodată…” (Op. cit., p. 66) Cititorii îşi amintesc, desigur, cazurile „clasice” ale lui Mantell şi Gorman, care au încercat să urmărească în zbor ceea ce ei credeau a fi

— Mulţi cred şi astăzi – OZN un În câteva rapoarte citate de Ruppelt este utilizat chiar termenul „interceptare”: Cuba, 24 septembrie 1952 (Op. cit., p. 62), Long Beach, California, 23 septembrie 1951 (Id., p. 1.28), Gordonsville, Virginia, 1.5 iunie 1952 (Id., p. 191), Michigan, 29 iulie 1952 (Id., p. 250). Culmea este că, potrivit propriei sale mărturisiri, Friedman a devenit interesat de fenomenul OZN după lectura *Raportului* despre *obiectele zburătoare neidentidicate* al fostului şef al Proiectului Blue Book! (5, p. 3)

Şi alte constatări ale Grupului Majestic-l 2 nu fac decât să reia lucruri cunoscute. Absenta unor mijloace convenţionale de propulsie fusese semnalată, parţial, de Brazel, în articolul din „Roswell Daily Record”: „Nu era nicio urmă de metal în zonă, care să fi putut fi utilizată pentru un motor şi nici urmă de vreo elice oarecare”. În raportul reprodus de Berlitz şi Moore, dr. Weisberg se referea chiar la epava OZN-ului: „Nu exista elice, nici motor şi ei (investigatorii) n-au înţeles cum era condus sau controlat”. (Id., p. 93) Iar „lipsa completă” de „tuburi catodice, sau componente electronice similare, care să poată fi recunoscute”, nu este altceva decât declaraţia uşor modificată a lui Marcel, din 1979: „… am căutat ceva care să semene cu instrumentele sau echipamentul electronic, dar n-am găsit nimic”.

(Id., p. 65)

Îndoielile privind autenticitatea documentelor pe care le-am supus analizei n-au putut fi spulberate de un text apărut în împrejurări şi mai rocamboleşti. În vara anului 1985, căutând prin peste o sută de cutii cu documente recent declasificate ale Air Force, la Arhivele Naţionale din Washington, Moore şi Shandera au găsit, între două clasoare, un memento datat 14 iulie 1954 şi adresat de Robert Cutler, asistent special al preşedintelui Eisenhower, generalului Twining. Sunt doar câteva rânduri, prin care generalul este înştiinţat că raportul Proiectului Special de Studiu MI-1.2 va fi prezentat în timpul reuniunii de la Casa Albă din 1.6 iulie, şi nu după aceea, cum fusese prevăzut anterior. Un astfel de document nu avea ce să caute într-un lot al Air Force. Şi pentru ca totul să semene şi mai mult cu un film de spionaj de serie B, el a fost găsit în cutia numărul 189, iar Mooie primise, cu puţin înainte, o carte poştală expediată din Noua Zeelandă şi menţionând, ca adresă de răspuns, cutia poştală 189, Adis Abeba, Etiopia.

Un alt document procurat – ce coincidenţă! – de acelaşi William Moore este aşa-numitul Telex Aquarius, difuzat în iunie 1987, prin care Cartierul General al AFOSI de la Bolling cere agenţilor săi de la Baza Kirtland, de lângă Albuquerque, rapoarte asupra observaţiilor OZN efectuate în acea zonă, precum şi fotografiile realizate de inginerul şi antreprenorul Paul Bennewitz din Albuquerque. Pasajul care ne interesează este următorul: „Politica oficială a guvernului american

(privind OZN-urile – I.H.) şi rezultatele obţinute de Proiectul Aquarius sunt clasate, în continuare, Top Secret, transmiterea lor efectuându-se doar pe canalele oficiale ale Serviciului de Informaţii, iar accesul fiind limitat la MI-12”. A fost cântecul de lebădă al lui Moore, care a trebuit să recunoască, pus în t’aia unor dovezi incontestabile, că a alterat documentul, „pentru a-l face lizibil”.

Mărturisirile şi retractările d-rului Walker în 1987 a debutat şi un ciudat episod telefonico-epistolar, care a agitat şi mai mult apele învolburate ale ufologiei americane. La capătul firului s-a aflat, şi de astă dată, dr. Robert Sarbacher. Răspunzând întrebărilor lui William Steinman, el i-a scris, printre altele, la 29 noiembrie 1983: „1. Relativ la propria mea experienţă privind farfuriile zburătoare recuperate, nu am fost asociat cu niciunul dintre oamenii implicaţi în recuperare şi nu cunosc datele recuperărilor. Dacă le-aş fi cunoscut, vi le-aş fi comunicat.

2. Privind verificarea faptului că persoanele pe care le citaţi au fost implicate, pot să vă spun doar atât:

John von Neumann a fost cert implicat, dr. Vannevar Bush a fost cert implicat şi cred că dr. Robert Oppenheimer de asemenea.

Asocierea mea cu Con siliul pentru Cercetare şi Dezvoltare, condus de dr. Compton în timpul Administraţiei Eisenhower, a fost destul de limitată, aşa că, deşi am fost invitat să particip la mai multe discuţii referitoare la recuperările raportate, n-am putut să particip la reuniuni. Sunt

sigur că ei trebuie să-l fi solicitat pe dr, von Braun, iar ceilalţi pe care-i pomeniţi au fost probabil solicitaţi şi au putut sau nu să participe. Asta-i tot ce ştiu în mod sigur". (3, p. bd)

Informat de Steinman, Friedman i-a telefonat lui Sarbacher, sperând să obţină informaţii suplimentare. În timpul convorbirii, Sarbacher a declarat: „Nu am participat la reuniunile de la Wright Field privind farfuriile recuperate; dar există o persoană care a participat la toate reuniunile. Nu pot să-mi amintesc numele ei; a scris o carte despre ingineria electrică, a fost membru al REB (Reasearch and Development Board = Consiliul pentru Cercetare şi Dezvoltare – I.H.) şi şef al Catedrei de inginerie electrică la o universitate din Pennsylvania". (Id., p. 7) Investigaţiile ufologilor americani au dus la identificarea persoanei în cauză: dr. Eric A. Walker era coautor al lucrării *The Physical Basis of Electrica*! *Engineering*, fusese membru şi secretar executiv al REB şi şef al Catedrei de inginerie electrică a Universitărţii de stat Pennsyilvania. La 30 august 1987, Steinman i-a telefonat lui Walker. Iată o transcriere a acelei părţi a discuţiei care ne interesează:

„Steinman: (...) Vă telefonez referitor la reuniunile la care aţi participat la Baza Air Force Wright-Patterson, prin 1949 – 1950, privind recuperarea militară a farfuriilor zburătoare şi a cadavrelor ocupanţilor. Dr. Robert I. Sarbacher, acum decedat, mi-a relatat aceste lucruri. Dumneavoastră şi Sarbacher aţi fost amândoi consultanţi ai REB în 1950; dumneavoastră aţi fost

secretar în 1950 – 1951.

Walker: Da, am participat la reuniuni privind această problemă; de ce doriţi să cunoaşteţi aceste lucruri?

Steinman: Cred că este un subiect foarte important. La urma urmei, vorbim despre recuperarea unei farfurii zburătoare care n-a fost construită pe acest Pământ! mai mult, vorbim despre cadavrele echipajului navei, care au fost analizate, dovedindu-se că nu sunt fiinţe asemeni oamenilor din această lume!

Walker: Aşa... şi de ce sunteţi atât de surescitat? De ce toată această preocupare?

Steinman: Nu sunt surescitat, doar toarte preocupat (...) Aţi auzit vreodată de «Grupul MI-12 > şi de «Proiectul Majestic-12 „clasificat TOP SECRET MAJIC? Am o copie a informării pentru preşedintele-ales D.D. Eisenhower despre acest proiect, datată 18 noiembrie 1952.

Walker: Da „ştiu despre MI-12. Am ştiut despre el timp de 40 de ani. Cred că alergaţi după himere şi vă luptaţi cu morile de vânt!

Steinman: De ce spuneţi asta?

Walker: Vă mişcaţi într-o zonă în care nu puteţi să faceţi absolut nimic. Aşadar, de ce să vă implicaţi, sau să fiţi atât de preocupat de asta? De ce nu renunţaţi şi o lăsaţi baltă? Mai bine uitaţi această poveste.

Steinman: N-am s-o las baltă. Am să merg până la capăt!

Walker: Atunci... când veţi afla totul, ce veţi face?

Steinman: Cred că întreaga problemă trebuie

adusă la cunoştinţa publicului. Oamenii trebuie să cunoască adevărul!

Walker: Nu merită! Renunţaţi!

Steinman: Puteţi să vă amintiţi vreun detaliu relativ la operaţiile de recuperare şi la analizele ulterioare ale farfuriilor şi cadavrelor?

Walker: Sunt sigur că am însemnări privind aceste reuniuni de la Baza Air Force Wright-Patterson. Ar trebui să le caut şi să mă uit peste ele, ca să-mi împrospătez memoria.

Steinman: Dacă vă trimit o scrisoare, aţi vrea să-mi răspundeţi, comunicându-mi cât de multe dintre datele pe care vi le amintiţi? Puteţi să xeroxaţi aceste însemnări şi să-mi trimiteţi o copie?

Walker: Aş putea. Cel puţin, voi citi scrisoarea dumneavoastră, voi căuta însemnările şi mă voi gândi dacă să vă răspund. Asta-i tot ce pot să spun acum". (Id., pp. 10 – 11)

Ne putem imagina reacţia emoţională a lui Steinman, faţă de aceste răspunsuri fără echivoc. În premieră absolută, un reprezentant de marcă al complexului ştiinţifico-miLitar recunoştea că participase la reuniunile de la Wright-Patterson privind recuperarea OZN-urilor şi a echipajelor acestora şi că păstrase însemnările de atunci. El mai afirma, cu aceeaşi sinceritate stupefiantă, că ştia despre existenţa Grupului MI-12 de patruzeci de ani, ceea ce corespunde cu data înfiinţării Grupului (1947 – 1987). Cum să interpretăm, însă, încercările de a-l determina pe Steinman să renunţe la „lupta cu morile de vânt"? Să-şi fi dat seama Walker că mersese prea departe?...

La 23 septembrie 1987, fostul secretar executiv al REB a răspuns scrisorii pe care i-o trimisese Steinman, a doua zi după discuţia telefonică:

„În unele lucruri aveţi dreptate, în altele greşiţi. Aparatul însuşi era, evident, doar un vehicul de aterizare şi nu avea caracteristici neobişnuite şi instalaţii energetice cu care noi să nu fi fost destul de familiari. Cred că există şi acum şi este păstrat undeva, lângă Wright Field.

Cea mai mare greşeală a dumneavoastră este, desigur, aceea privind găsirea cadavrelor – acolo nu erau cadavre; acolo erau patru indivizi foarte normali, toţi bărbaţi. Din păcate, nu-şi aminteau nimic din trecutul lor (probabil intenţionat), dar erau foarte inteligenţi. Au învăţat engleza în câteva ceasuri şi decizia noastră a fost de a nu face cu ei spectacole publice, ci de a le permite să fie absorbiţi în cultura americană, imediat ce am fost siguri că nu vor produce nicio contaminare. Toţi patru au reuşit acest lucru cu mult succes. Unul şi-a luat un nume obişnuit şi a ajunsexpert în computere, cu toate că nu avea memoria unor astfel de instrumente. El a devenit preşedinte şi autor de inovaţii al uneia dintre cele mai mari şi mai prospere companii de computere.

Un al doilea a devenit un atlet faimos în întreaga lume şi, datorită deosebitei viteze de reacţie, întrecea prin performanţele lui orice om normal. A rămas un atlet profesionist notoriu.

Al treilea a fost atras de finanţe, în sistemul nostru capitalist. A devenit celebru ca om de bursă în Wall Street şi este foarte bogat.

— Am pierdut urma celui de-al patrulea şi nu am informaţii despre unde ar putea fi. Oricum, consider decizia de a-i lăsa pe aceşti oameni să se dizolve în viaţa americană pe deplin justificată şi nu văd niciun motiv care să ne facă să schimbăm această decizie. Sper că veţi lăsa lucrurile să rămână aşa cum sunt. Rezultatele sunt complet satisfăcătoare şi nu e nimic de câştigat printr-o publicitate ulterioară". (Id. p. 15 a) Grant Cameron şi T. Scott Crain, Jr., autorii cărţii *OZN-urile*, MI-*12 şi guvernul. Un raport despre implicarea guvernului în recuperarea OZN-urilor prăbuşite*, în care am descoperit această istorie, consideră că „Partea cea mai revelatoare a întregii scrisori este declaraţia dr. Walker «decizia noastră a fost > „(Id., p. 15), ceea ce ar însemna că nu doar Grupul MI-12 avea putere de decizie. Se acordă astfel credit unui text menit, în opinia mea, să anihileze efectul recunoaşterilor imprudente din discuţia telefonică. Nu văd o altă justificare a enormităţilor pe care le vehiculează, de la nava extraterestră „familiară" lui Walker şi colegilor săi, până la integrarea în societatea americană a celor patru membri ai echipajului, culminând cu atletul capabil de performanţe notorii după patruzeci de ani de la începutul carierei sportive (fără ca nimeni să se întrebe cum e posibil…)

La 20 aprrlie 1988, într-o altă discuţie telefonică, de astă dată cu Crain, Walker trece de la deriziune la „no comment". Când i se aminteşte despre participarea la reuniunile de la Wright-Patterson, el întreabă:

„Walker: Vorbiţi despre OZN-uri?

Crain: Da, despre OZN-uri.

Walker: Acesta este un subiect despre care nu discut. Crain: OK... Am înţeles de la Robert Sarbacher că eraţi... că aţi participat la acele reuniuni.

Walker: Am spus că acesta nu este un subiect despre care să discut.

Crain: OK... aşadar spuneţi că nu vreţi să discutaţi despre el pentru că... securitatea naţională!

Walker: Nu... spun doar că nu vreau să discut despre el". (Id., p. 18)

Walker nu contestă existenţa OZN-urilor sau implicarea sa în studierea lor – şi nu-şi motivează refuzul de a discuta subiectul. Această din urmă atitudine se manifestă şi la primirea scrisorii lui Crain din 24 aprilie, când scrie, pe marginea ei, returnând-o expeditorului: „De ce aş spune ceva?"

La 9 octombrie 1988, Crain revine, înarmat cu transcrierea convorbirii dintre Steinman şi Walker:

„Crain: Acum efectuez nişte cercetări în legătură cu ceva numit Majestic-12. Înţeleg că acest grup vă este cunoscut.

Walker: Mai spuneţi o dată.

Crain: Majestic-12.

Walker: Nu îmi este cunoscut.

Crain: Un prieten al meu din California v-a trimis un document intitulat Operaţia Majestic-12, datat 18 noiembrie 1952 şi adresat preşedintelui-ales Eisenhower. Cunoaşte-ţi acest document pe care vi l-a trimis?

Walker: Trebuie să verific cu secretarul meu.

Dar nu, nu îmi amintesc.

Crain: Atunci permiteţi-mi să vă întreb: el afirmă că a primit o scrisoare de la dumneavoastră despre document. Acesta se referă la un obiect prăbuşit... în anii ’50... la o farfurie zburătoare. Scrisoarea dumneavoastră preciza că fiinţele găsite nu erau moarte, ci vii şi că ele au fost integrate în societate.

Walker: Nu ştiu despre ce vorbiţi”. (Id., p. 20)

Cu exact aceste cuvinte i-a răspuns Walker, la 25 noiembrie, lui Steinman, care se referise la discuţia lor telefonică din 30 august şi la scrisoarea din 23 septembrie. Se părea că nu mai era nimic de făcut. Dar îi iunie 1989, într-o convorbire cu Friedman, Walker a declarat că n-a mai avut de-a face cu OZN-urile din 1965, ceea ce nu poate însemna decât că, înainte de această dată, avusese. El a adăugat că ufologii ar trebui să cerceteze altceva, dar întrebat ce anume, a răspuns „Nu pot să vă spun”.

Ultimul act al implicării vizibile a lui Eric Walker în problema care ne preocupă l-au constituit discuţiile telefonice cu fizicianul anglo-armean dr. Henry Azadehdel din 26 ianuarie, 8 martie şi 18 august 1990. Am selectat câteva frânturi de dialog:

„Azadehdel: Dar, doctore, am capturat noi Vreodată ceva? Trebuie s-o fi făcut.

Walker: Desigur.

Azadehdel: Ceva, am învăţat noi ceva?

Walker: Da, cred că da.

Azadehdel: (...) Sunt un fizician (...) Interesul meu este pur ştiinţific (...) S-a stabilit din ce

sistem stelar vin ei?

Walker: Nu cred.

Azadehdel: A rămas necunoscut?

Walker: Aşa cred, dar nu sunt sigur.

Azadehdel: Ceea ce mă uimeşte, doctore, este apariţia frecventă a acestor obiecte. Să fie un semn că ei ar putea să aibă o bază pe una dintre planetele sistemului nostru solar?

Walker: Putem să ne imaginăm asta, dar ei nu ne-au spus.

Azadehdel: Am fost vreodată capabili să stabilim un contact cu ei, pe baza comunicării?

Walker: Ne-am angajat să nu vorbim despre asta.

Azadehdel: Ştiţi dacă există vreo cooperare între ei şi noi, ca o civilizaţie avansată?

Walker: Cred că da. Au fost ocazii, dar pot să vorbesc numai pentru mine.

Azadehdel: Este vreunul dintre ei în viaţă?

Walker: Nu pot să răspund la această întrebare.

Azadehdel: (...) am citit o carte intitulată *Above Top Secret*. În ea sunt câteva documente referitoare la un grup cunoscut că MI-12. Aţi auzit despre el?

Walker: De multă vreme nu am nimic de-a face cu el.

Azadehdel: Sunt autentice documentele?

Walker: Nu cred.

Azadehdel: Doctore, a rămas vreun astfel de grup activ?

Walker (după o tăcere): Cât vă pricepeţi la matematică?

Azadehdel: Atât cât trebuie pentru un doctor în fizică, dar de ce mă întrebaţi?”

Walker: Pentru că numai foarte puţini oameni sunt în stare să stăpânească această problemă. Dacă puterea minţii dumneavoastră nu este ca aceea a lui Einstein sau a unora ca el, nu văd cum aţi putea realiza ceva.

Azadehdel: De mulţi ani, doctore, încerc. Dar sunt ei savanţi guvernamentali?

Walker: Toată lumea se înşală în această privinţă. Înţeleg că vă referiţi la faptul că ar lucra pentru instituţiile de apărare ale armatei.

Azadehdel: Da, doctore, la asta mă refer.

Walker: Şi în această privinţă vă înşelaţi. Ei sunt un grup de elită. Când veţi fi invitat să faceţi parte din acest grup, voi afla.

Azadehdel: Fac parte reprezentanţi ai publicului din acest grup?

Walker: Ce înţelegeţi prin public?

Azadehdel: Oameni obişnuiţi, care şi-au consacrat ani de viaţă cercetării OZN-urilor.

Walker: Nu.

Azadehdel: Sunteţi membru al acestui grup?

Walker: Nu pot să răspund.

Azadehdel: Doctore, sunt militari în acest grup?

Walker: Nu.

Azadehdel: Am folosit noi vreun derivat al tehnologiei asimilate, în domeniul militar?

Walker: Nu pot să răspund la această întrebare. (...)

Azdehdel: Numărul membrilor (grupului – I.H.) este 10,12,14, sunt ei toţi americani?

Walker: Nu pot să vă spun numărul şi, nu, nu neapărat, nu sunt toţi americani.

Azadehdel: Doctore, stăpânim noi cunoştinţe dobândite, colaborăm cu entităţile?

Walker: Nu, am învăţat foarte multe şi nu colaborăm cu ele, avem doar contacte”. (Id., pp. 20 – 32)

Partitura interpretată de Walker este o mixtură savantă de adevăr, dezinformare şi refuz de a răspunde la întrebările incomode. O mostră de duplicitate o reprezintă tentativa de a-şi convinge interlocutorul că „grupul de elită” nu lucra pentru armata americană, lată două mărturii, din multele posibile, care demonstrează contrariul. După discuţia, prin intermediar, cu Sarbacher, Wilbert Smith a mai obţinut informaţia că un mic grup condus de Vannevar Bush încearcă să descopere modul de funcţionare a OZN-urilor. Şi se ştie că, între 1945

1948, Bush a fost preşedintele Consiliului pentru Cercetare şi Dezvoltare al Departamentului de Război (apoi al Apărării), Consiliu al cărui secretar executiv a devenit, în 1950, Eric Walker! De altfel, „grupul de elită” pare să fie tocmai cel la care se referea Ruppelt, în cartea sa din 1956: „… un grup care, datorită asocierii lui cu guvernul, avea acces la toate dosarele noastre. Şi aceşti oameni nu erau scriitori de duzină sau fanatici ai OZN-urilor, ei erau savanţi – experţi în rachete, fizicieni atomişti şi experţi în informaţii secrete. Ei se reuniseră ca să studieze rapoartele noastre OZN, pentru că erau convinşi că unele dintre OZN-urile raportate erau nave spaţiale

interplanetare…” (69, p. 147)

După ultima convorbire, cea din 18 august, Azdehdel a transcris răspunsurile lui Walker şi numai parţial întrebările sale:

„1. L-am întrebat dacă ar putea să-mi comunice numele grupului care s-a ocupat efectiv cu această problemă (OZN-urile).

După o lungă tăcere, mi-a răspuns: «Nu-lştiu pe dinafară şi nu îl am aici, acasă. >

2. L-am întrebat dacă ar putea să mi-l comunice ulterior.

El a replicat: «Nu ştiu dacă pot sau nu pot. Trebuie să reflectez.)

3. L-am întrebat: «Sau numele persoanei, sau persoanelor care au efectuat autopsiile.)

A replicat: «Trebuie să… ştiţi, nu m-am gândit la problema asta în ultimele trei luni, aşa că, întrucât abia am reînceput, nu vă pot spune dacă pot sau nu să vi le comunic.»

8. Ce legătură a existat între sistemul de clasificare şi nivelul de clasificare MAJIC sau MAJESTIC?

(…) Ştiţi, acele nume corespund unor compartimente diferite şi utilizarea unui astfel de termen poate să însemne ceva într-o anumită perioadă şi poate să însemne altceva într-o altă perioadă.

9. «Dar în acea perioadă anume a istoriei OZN, a fost acesta numele clasificării respective?»

El a replicat: «Nu-mi amintesc care este codul, cât a durat până ce codul a fost schimbat, sau cărui compartiment îi era atribuit.»

10. «Dar a existat sau nu MAJESTIC

DOISPREZECE?».

«Nu ştiu».

11. Atunci m-am referit la Kadena şi la documentele conform cărora MAJESTIC DOISPREZECE urma să fie desfiinţat în 1979.

El a râs foarte zgomotos şi a spus: «Ştiţi, e o situaţie ridicolă, ce importanţă are dacă ar fi fost sau nu desfiinţat? La urma urmei, au trecut patruzeci de ani şi nimeni n-a aruncat în aer Pământul!»

12. «Dar cadavrele care au fost recuperate sunt păstrate, trebuie să fi fost păstrate.»

El a replicat: «De unde ştiţi că au fost cadavre? Poate că au plecat pe picioarele lor. Presupuneţi prea multe lucruri. Cele mai multe sunt eronate» (Apoi a râs din nou.)

1.3. «Cu alte cuvinte, n-au existat niciodată cadavre?»

El a răspuns: «N-am spus asta».

14. Atunci m-am referit la ceea ce tocmai spusese – că poate au plecat pe picioarele lor.

El a răspuns: «Aţi tras o concluzie pripită. Poate că unii au plecat pe picioarele lor, poate că alţii n-au plecat pe picioarele lor. Aşa cum am spus, nu e deloc treaba dumneavoastră. Numai pentru a vă satisface curiozitatea... nu va ieşi nimic bun, cu excepţia faptului de a vă face fericit.

Nu-i aşa? Ar trebui să ne schimbăm toate planurile şi regulamentele numai ca să vă facem fericit? Dacă spuneţi că vă aflaţi în căutarea adevărului, oricum nu veţi ajunge la el vreodată, aşa că renunţaţi". (Id., pp. 34 – 35)

Dr. Eric Walker reia astfel, în 1990, îndemnul

formulat şi în 1987: „Renunţaţi”. Dar jocul mărturisirilor şi retractărilor acestui personaj ciudate făcut, parcă, să ne stimuleze interesul pentru cazul Majestic-l 2, ca şi pentru fenomenul OZN, în general.

Ultimul (?) episod al serialului „Majestic-12”.

După ce lansase, în 1987, îndoielnicul „Telex Aquarius”, William Moore şi-a semnat eliminarea din confreria utologilor respectabili la Simpozionul MUFON din 1989. Încolţit de participanţi, el a recunoscut că a colaborat la compromiterea şi destabilizarea psihică a lui Paul Bennevitz. Inginerul, patron al unei mici companii producătoare de echipament electronic cu sediul lângă Baza Kirtland, înregistrase semnale electronice produse de experimente secrete ale Air Force şi crezuse că e vorba despre semnale extraterestre. Agenţii AFOSI îi ceruseră să renunţe la supravegherea experimentelor şi, lovindu-se de un refuz categoric, au hotărât să supraliciteze, l-au cerut, deci, lui Moore să încurajeze obsesiile lui Bennevitz, convingându-l, printre altele, că elicopterele care efectuau exerciţii nocturne de salvare erau OZN-uri implicate în răpirea unor pământeni.

Compromiterea lui William Moore ar fi trebuit să pună capăt afacerii Majestic-l 2. Dar Friedman, care s-a despărţit public de vechiul său colaborator, a continuat să susţină că documentele sunt autentice, dând la iveală, anul trecut, cel mai elaborat episod al acestui serial interminabil.

Istoria se repetă şi pe tărâmul ufologiei: în martie 1994.

Don Berliner, membru al biroului Fondului pentru Cercetare OZN şi autor, împreună cu Friedman, lucrării *Prăbuşire ia Corona*, a primit, asemeni lui jaime Shandera, un plic în care se afla un film alb-negru de 35 mm, nedevelopat. Ştampila poştei arăta că plicul fusese trimis din statul Wisconsin, fără ca expeditorul să-şi fi dezvăluit identitatea. După developare, s-a constatat că filmul reproducea douăzeci şi două de pagini de documente clasificate TOP SECRET MAJIC. În primul cadru apărea coperta unui *Manual special de operaţii al Crupului Majestic-12*: *Entităţi şi tehnologie extraterestre*, *recuperare şi dispunere*, datat aprilie 1954. Cum nu poate fi vorba de a vă oferi traducerea întregului text, să ne mulţumim cu o prezentare a conţinutului părţilor din Manual disponibile.

Capitolul 1, OPERAŢIA MAJESTIC-1.2, are o unică Secţiune, *Scopul şi obiectivele Proiectului*, în care se precizează, de la bun început, că „Acest manual a fost pregătit în mod special pentru unităţile Majestic! 2. Scopul lui este de a înfăţişa toate aspectele lui Majestic-l 2, aşa încât personalul autorizat să înţeleagă mai bine obiectivele Grupului, să fie capabil să se ocupe cu mai multă pricepere de Obiectele Zburătoare Neidentificate, Tehnologia şi Entităţile Extraterestre, şi să sporească eficienţa viitoarelor operaţii. „Mai aflăm că toate informaţiile care au legătură cu Mi-12 se situează la un nivel de securitate cu două puncte mai sus de Top Secret – ceea ce ne aminteşte răspunsul lui Sarbacher la o întrebare a lui Wilbert Smith:

„Smith: înţeleg că întregul subiect al farfuriilor este clasificat secret.

Sarbacher: Da, este clasificat cu două grade mai sus chiar decât bomba cu hidrogen”.

În Capitolul 2, INTRODUCERE, este definită utilitatea Manualului, care a fost publicat „pentru informarea şi călăuzirea tuturor celor implicaţi. El conţine informaţii despre determinarea, documentarea, colectarea şi dispunerea starâmăturilor, dispozitivelor, navei şi ocupanţilor ei, definite ca Tehnologie Extraterestră sau Entităţi Biologice Extraterestre (EBE) în Secţiunea II a acestui capitol”. Să mai reţinem împărţirea OZN-urilor în patru mari categorii (formă eliptică sau discoidală, formă de fuzelaj sau de ţigară, formă circulară sau ovoidală, formă de aripă sau triunghiulară) şi a Entităţilor în două (aproape umane şi umanoide, amândouă având mâini cu patru degete).

Capitolul 3, OPERAŢIUNI DE RECUPERARE, cuprinde două secţiuni. În cea intitulată *Securitate* se dau instrucţii privind asigurarea securităţii locului din care tehnologia extraterestră poate fi recuperată pentru studiu. Sunt descrise metodele folosite pentru inducerea în eroare a presei: dezminţirea oficială, discreditarea martorilor şi declaraţiile înşelătoare. Secţiunea *Tehnologia recuperării* se referă la modalităţile de preluare şi transport a OZN-urilor şi de curăţare a zonei, la circumstanţe speciale sau neobişnuite (de pildă, aterizarea sau prăbuşirea navei în zone dens populate), la clasificarea tehnologiei extraterestre şi la regulile

de împachetare şi ambalare a materialelor.

Capitolul 4, RECEPŢIONARE ŞI MÂNUIRE, cuprinde indicaţii practice amănunţite privind scoaterea din lăzi, despachetarea şi controlul materialelor. Sunt enumerate, în ordine, diferitele operaţii şi se specifică instrumentele cu care să fie efectuate.

Capitolul 5, ENTITĂŢI BIOLOGICE EXTRATERESTRE, cuprinde două secţiuni. Prima, *Organisme vii*, este consacrată contactelor cu extratereştrii, care pot avea loc la iniţiativa acestora, sau ca urmare a prăbuşirii unei nave. O atenţie deosebită este acordată izolării şi custodiei entităţilor, precizându-se că „securitatea este de o supremă importanţă. Toate celelalte consideraţii sunt secundare (…) pierderea vieţii unei EBE este considerată acceptabilă dacă împrejurările sau întârzierile necesare pentru a prezerva această viaţă compromit în orice tel securitatea operaţiilor”. Secţiunea a doua, *Organisme nevii*, se ocupă cu recuperarea şi păstrarea cadavrelor şi a altor rămăşiţe biologice, insistându-se asupra necesităţii de a fi luate toate măsurile de precauţie pentru a evita o posibilă contaminare.

Capitolul 6, GHID PENTRU IDENTIFICAREA OZN, enumeră condiţiile în care un raport OZN este considerat demn de o investigaţie ulterioară. Sunt specificate doar durata observaţiei, numărul persoanelor care au raportat observaţia şi distanţa de la locul observaţiei până la cea mai apropiată bază a unei unităţi (MI-1.2), întrucât capitolul nu a fost reprodus integral, textul disponibil straşindu-se la mijlocul unui cuvânt.

Nu este singurul lucru care lipseşte de pe filmul primit de Don Berliner. Potrivit sumarului, Manualul conţine şase capitole şi patru anexe (a patra constând în fotografii), cu totul treizeci de pagini de text, din care dispunem doar de douăzeci şi două. De ce le-a omis fotograful anonim pe celelalte opt? Stanton Friedman, în a cărui carte *Top Secret* /Wi/ /digurează capitolele prezentate mai sus, sugerează o explicaţie pentru absenţa paginii 30, Anexa II *Personalul Grupului Majic-12*. „Înseamnă asta – scrie el – că, atunci când au fost făcute fotografiile, o parte a personalului trăia încă?” (5, p. 164) Şi ni se aminteşte că Jaime Shandera a primit filmul „său” cam la trei luni după moartea ultimului supravieţuitor al Grupului.

Friedman îşi pune însă şi întrebări rămase fără răspuns: „Copiile (fotografiile) pe care mi le-a trimis Don erau de foarte proastă calitate şi porţiuni ale multor pagini erau neclare. De ce nu era focalizarea mai bună? Era focalizarea în mod deliberat nereuşită? Cine a făcut fotografiile? Unde? Când? De ce?” (Id., p. 163) împărtăşesc preocuparea ufologului american, dar nu cred că va izbuti să dezlege aceste şarade.

Efortul ar fi, de altfel, disproporţionat de mare în raport cu eventualele rezultate, devreme ce – istoria se repetă şi în această privinţă – Manualul nu conţine nimic în plus faţă de ceea ce se ştia despre fenomenul OZN în martie 1994!

Cui prodest?

Merită, totuşi, să meditǎm asupra mobilului acestei operaţii desfăşurate, deocamdată, pe

parcursul unui deceniu. Friedman însuşi ne sugerează câteva explicaţii, doar pentru a le respinge imediat, potrivit credinţei sale în autenticitatea documentelor primare:

„Dar de ce să-ţi dai atâta osteneală pentru a crea un document fals? Pentru a-i pune în încurcătură şi a-i discredita pe cercetătorii OZN (reducându-le prin asta eficienta), făcându-i să accepte documentul ca real şi dezvăluind apoi faptul că este un fals, iar cei care au crezut în el sunt nişte naivi patetici? Dacă e aşa, autorul farsei a lăsat să treacă mulţi ani şi multe prilejuri favorabile, fără să vorbească”.

Şi mai departe:

„A avut el drept scop să ocupe timpul şi energia celor mai înzestrate persoane din comunitatea OZN şi să le distragă astfel atenţia de le vreun alt eveniment OZN, sau de la un proiect guvernamental non-OZN considerat mai important, sau pe punctul de a fi dat în vileag? Ne putem întreba ce poate fi mai important decât descoperirea dovezii că OZN urile sunt nave spaţiale extraterestre. (6, p. 58)

Prezentarea documentelor Majestic-l 2 la Simpozionul MUFON de la sfârşitul lunii mai 1987 a avut ca efect nu numai ocuparea timpului şi canalizarea energiei cercetătorilor OZN spre o ţintă falsă, ci şi angrenarea lor într-un conflict intestin care a dus la dezbinarea comunităţii utologice. Aşa cum spuneam, după compromiterea lui Moore, Friedman a rămas aproape singur pe baricade, Richard D. Noiane presupunând că el „continuă o bătălie fără speranţă, pentru a nu

mărturisi că s-a înşelat”. (9, p. 84) Cât despre distragerea atenţiei, zecile de articole pro şi contra găzduite în paginile publicaţiilor specializate au abătut, fie şi temporar, interesul autorilor şi al cititorilor de la esenţa problemei: prăbuşirea de lângă Roswell, care, dat fiind numărul impresionant de martori credibili, nu avea nevoie de filmul trimis lui Shandera pentru a i se confirma realitatea.

Dacă acceptăm ipoteza unei contrafaceri, identitatea probabilă a realizatorilor ei poate fi stabilită în temeiul adagiului *cui prodest*. În lumina a ceea ce ştim despre el, William Moore este unul dintre candidaţii posibili. El ar fi declarat, în 1982, că „dorea să creeze un document Roswell, socotind că el poate deschide porţi care erau închise”. (1.3, p. 190) Iar în numărul din aprilie 1991 al magazinului „Fate” recunoştea că „dezvăluirile pe care el şi Shandera intenţionau să le facă aveau încuviinţarea expresă a agenţilor guvernamentali cu care lucrau. Aceste dezvăluiri ar fi conţinut şi informaţii autentice şi dezinformări, pentru că aşa lucra guvernul”. (Id.)

— Sau poate că agenţii guvernamentali n-au avut nevoie de intermediari pentru fabricarea şi punerea în circulaţie a documentelor. În definitiv, ei ştiau mai multe decât Moore despre cazul Roswell şi despre persoanele de pe lista, membrilor Grupului Majestic-l 2 (vezi viaţa dublă a lui Donald Menzel), ca să nu mai vorbim despre documentele militare citate în *Manual*. Ipoteza este susţinută şi de alte întâmplări ciudate. Linda Moulton Howe a declarat, într-un interviu: „La 9

aprilie 1983, am fost invitată la Baza Kirtland a Forţelor Aeriene din Albuquerque, într-un birou unde un agent al AFOSI mi-a înmânat un plic şi mi-a spus că superiorii lui îi ordonaseră să îmi arate acele pagini. Ele conţineau un sumar al recuperărilor de discuri prăbuşite şi de cadavre, inclusiv un extraterestru rămas viu după o prăbuşire aproape de Roswell, în 1949. Textul spunea că extraterestrul fusese dus la Laboratorul Naţional Los Alamos, unde a murit în iunie 1952, din cauze necunoscute. Apoi se făcea rezumatul informaţiilor obţinute de la acea formă de viaţă complet străină despre planeta noastră şi despre interferenţele dintre civilizaţia ei (fiinţei) şi planeta noastră. Unul dintre paragrafe spunea: «Toate întrebările şi misterele privind evoluţia lui *homo sapiens* pe această planetă au fost rezolvate; acest Proiect a fost încheiat). (37) Dacă voi adăuga că agentul AFOSI se numea Richard Doty, sursa de informaţii şi dezinformări a lui Moore şi Shandera, tabloul implicării serviciilor secrete dobândeşte contururi şi mai clare.

M-aş bucura, desigur, dacă această implicare ar urmări nu sabotarea eforturilor de a afla adevărul despre Misterul Roswell şi despre fenomenul OZN în general, ci, aşa cum susţin cei mai optimişti ufologi, divulgarea treptată a unor informaţii ţinute până relativ de curând sub obroc, lăsând totuşi îndoiala să planeze asupra lor, pentru a evita urmăririle posibile ale exceselor mediatice. Scopul operaţiei l-ar constitui pregătirea opiniei publice, în vederea acceptării fără traumatisme a revelaţiei că autorităţile

americane ar fi stabilit contacte cu extratereştrii. În această viziune, documentele MI-12 furnizate în deceniul 1984 – 1994 sunt autentice şi confirmă cunoştinţele acumulate de-a lungul a cincizeci de ani de istorie modernă a fenomenului OZN.

Cu toate rezervele pe care le-am formulat în acest capitol, nu exclud posibilitatea ca optimiştii să aibă dreptate. Ei se întemeiază, desigur şi pe declaraţiile publice ale senatorului republican Barry M. Goldwater, general în rezervă al Air Force şi fost candidat la preşedinţia Statelor Unite în momentul în care s-a petrecut întâmplarea descrisă mai jos. Aflându-se în drum spre California, el s-a oprit la Baza Wright Patterson, unde l-a vizitat pe prietenul său, generalul Curtis LeMay, şeful Statului Major al Air Force. Senatorul auzise că la Bază exista o aşa-numită „Cameră albastră", unde erau păstrate fragmente, fotografii şi alte dovezi ale realităţii OZN-urilor, şi i-a cerut lui LeMay permisiunea de a o vizita. Fără a nega existenţa ei, generalul i-a răspuns într-o perfectă manieră de gândire şi exprimare cazonă: „La naiba, nu! Eu nu pot să intru, tu nu poţi să intri. Şi să nu-mi mai ceri asta niciodată!" (Cf. 1, p.124) într-o scrisoare din 25 martie 1975, adresată lui Shlomo Arnon, de la U.C.L.A. Experimental Collège din Los Angeles, Goldwater adeverea, în linii mari, întâmplarea, adăugând un detaliu încurajator: „Problema OZN este una dintre cele care mă interesează de multă vreme. Acum zece sau doisprezece ani, am făcut o tentativă de a descoperi ce se află în clădirea de la Baza US Air Force Wright-Patterson, unde sunt păstrate

informaţiile obţinute de Air Force (în acest domeniu – I.H.) şi cererea mi-a fost respinsă, dintr-un motiv pe care l-am înţeles. Problema continuă să fie clasificată mai sus de Top Secret. Am auzit, totuşi, că există un plan, în curs de realizare, de a face cunoscut în parte, dacă nu în întregime, acest material, în viitorul apropiat. Sunt la fel de nerăbdător ca şi dumneavoastră să văd acest material şi sper că nu vom avea prea mult de aşteptat".

Să fie filmul cu cele opt pagini clasificate TOP SECRET MAJIC, trimis lui Shandera după nouă ani de la expedierea acestei scrisori, un element al planului evocat de senator? Aflându-vă în posesia datelor esenţiale ale dilemei, răspunsul vă aparţine.

16. UN BALON, MAI MULTE BALOANE…

N

u se poate spune că puterea legislativă americană a fost indiferentă faţă de fenomenul OZN. Comitete şi subcomitete ale Senatului şi ale Camerei Reprezentanţilor au organizat audieri consacrate acestei probleme, de multe ori în pofida opoziţiei autorităţilor militare. Numeroşi congresmeni au solicitat informaţii cu caracter general, sau referitoare la anumite cazuri, dintre care nu putea să lipsească Misterul Roswell. Răspunsurile au fost de o întristătoare uniformitate: Air Force nu se mai ocupă de această problemă din 17 decembrie 1969, după ce Academia Naţională de Ştiinţe a validat Raportul Condon; oricum, niciun OZN n-a reprezentat o ameninţare pentru securitatea naţională,

observaţiile neidentificate nu au vreo legătură cu principii sau dezvoltări tehnologice superioare cunoştinţelor noastre actuale şi nu există dovezi că s-ar datora unor vehicule extraterestre. Cât despre Roswell, iată o declaraţie tipică, desprinsă din scrisoarea locotenent-colonelului Thomas W. Shubert către Patty Murray, senatoare de Washington: „Air Force nu posedă documente privind acest incident. Nu ştim ca alte departamente sau agenţii guvernamentale, în afara Arhivelor Naţionale, să posede documente referitoare la OZN-uri”. (5, p. 241)

Ciudat sau nu, onorabilii membri ai Congresului s-au mulţumit cu aceste răspunsuri – până când unul dintre ei a pus piciorul în prag. La 11 martie 1993, Steven Schiff, trimis în Camera Reprezentanţilor de statul New Mexico, s-a adresat Secretarului Apărării, Les Aspin, cerându-i să dispună întocmirea unui raport care să conţină o descriere completă şi detaliată a celor petrecute în iulie 1947, la nord-vest de Roswell. Semnificative sunt motivele invocate în sprijinul acestei solicitări:

„După câte ştiu, până acum toate întrebările puse Executivului au avut ca rezultat negaţii privind existenţa unor informaţii sau documente despre acest incident. Este limpede, totuşi, că ceva a fost recuperat de Forţa Aeriană a Armatei şi dacă declaraţiile unor martori aparent cinstiţi sunt acceptate ca atare, se pare că a fost altceva decât un balon meteorologic şi ţinta lui radar. De asemenea, se susţine că autorităţile au luat măsuri extraordinare, măsuri care n-ar fi fost necesare în

legătură cu o recuperare de rutină a unui balon.

Nepotrivirea dintre repetatele negaţii oficiale şi convingerea publicului şi mărturiile celor implicaţi a dus la multe speculaţii senzaţionale şi a făcut să fie pusă la îndoială credibilitatea Departamentelor Apărării, Armatei şi Air Force. Pe lângă asta, vieţile mai multor concetăţeni ai mei din New Mexico şi ale familiilor lor au fost şi continuă să fie marcate, ca rezultat al incidentului. Cred că o revedere şi o relatare complete şi oneste ale faptelor acestui caz ar sluji intereselor atât ale Guvernului Statelor Unite, cât şi ale cetăţenilor afectaţi şi ar ajuta la lămurirea chestiunii o dată pentru totdeauna”. (9, p. 236)

La 31 martie, un colonel din stafful asistentului Secretarului Apărării i-a răspuns lui Schiff în trei fraze, recurgând la cunoscuta stratagemă cu Arhivele Naţionale. O scrisoare a directorului legislativ Mary Martinek, adresată lui Rudy de Leon, asistent special al Secretarului Apărării, a avut parte de acelaşi tratament. La 10 mai, congresmanul s-a adresat din nou ministrului, insistând:

„Îmi dau seama că, după aproape 46 de ani, este practic o certitudine că toate sau cele mai multe dintre documentele privind acest incident au fost arhivate. Totuşi, stafful meu şi mai mulţi cercetători independenţi au stabilit în mod convingător că ele nu se află în niciunul dintre depozitele declasificate, incluzându-le pe cele anterior clasificate, ale Arhivelor Naţionale. Pe lângă asta, cred că este foarte improbabil ca ele să se afle în vreunul dintre dosarele clasificate

încredinţate spre custodie Arhivelor.

Date fiind cele de mai sus, pare virtual cert că documentele referitoare la această chestiune se află în depozitele de sub jurisdicţia Departamentului Apărării, sau a unuia sau a amândurora dintre Departamentele Militare importante. Doar două exemple ale unor locuri de depozitare probabile: Centrul Documentar al Serviciului de Informaţii al Armatei de la Fort Meade, Maryland şi Cartierul General al Oficiului de Investigaţii Speciale al Air Force, Baza Air Force de la Bolling, Washington, D.C.

Oriunde ar putea fi documentele, în discuţie este solicitarea mea privind o informare personală şi un raport scris despre o chestiune implicând acţiuni ale oficialilor Armatei şi ai Air Force, instituţii aflate sub autoritatea dumneavoastră.

Îmi dau seama că investigaţiile necesare pentru a descoperi documentele în chestiune şi materialele conexe vor cere timp şi un efort considerabil şi sunt pregătit să aştept o perioadă rezonabilă pentru ca ele să fie încheiate. În orice caz, doresc ca treaba să fie făcută şi ca solicitarea mea să aibă rezultatul la care m-am referit în penultimul paragraf al scrisorii mele din martie”. (Id., p. 240)

Un congresman furios

Confruntat cu mutismul ministrului, Schiff a revenit, la 23 mai:

„Vă scriu din nou, pentru a solicita un răspuns la scrisoarea mea din 1 O mai. (…)

Dându-mi seama că Departamentul Apărării şi dumneavoastră, domnule Secretar, aţi fost foarte

ocupaţi în zone de pe tot cuprinsul Pământului, ca şi cu schimbările propuse în politica Departamentului, trebuie să insist asupra faptului că politeţea cere să se răspundă scrisorii mele, care datează de trei luni.

Repet: fiind pregătit să aştept o perioadă rezonabilă informarea pe care am solicitat-o, insist ca Departamentul să efectueze cercetarea şi să-mi comunice rezultatele.

Trebuie să insist, de asemenea, ca primirea scrisorilor mele către Departamentul Apărării să fie confirmată şi să li se dea curs. Aştept răspunsul dumneavoastră la scrisorile mele şi la cererea de programare a unei informări. Voi aştepta un răspuns la această solicitare până la 7. septembrie”. (Id., p. 242)

Întrucât nici acest ultimatum n-a avut efectul scontat, Schiff a cerut G.A.O. la sfârşitul anului 1993, să efectueze o anchetă. G.A.O. (General Accounting Office) este un fel de Curte de Conturi a Congresului american, însărcinată să stabilească dacă fondurile alocate diferitelor ministere, agenţii etc, au fost utilizate conform destinaţiei lor şi procedurilor legale. Una dintre primele reacţii ale presei la anunţul declanşării anchetei a fost articolul lui William Claiborne, *GAO se ocupă de sonda extraterestră*, apărut în „*Washington Post*” \ *a*. 14 ianuarie 1994. Dincolo de tonul general negativ, articolul abundă în erori care demonstrează o cunoaştere mai mult decât aproximativă a cazului Roswell: comunicatul de presă ar fi fost difuzat la 2 iulie (în loc de 8 iulie) de William (în loc de Walter) Haut; înscenarea cu

balonul meteorologic i s-ar fi datorat aceluiaşi Haut (nu generalului Ramey) şi ar fi avut loc la Roswell (nu la Fort Worth). Utilizând termeni ca „teoreticienii conspiraţiei” şi „fanaticii OZN”, articolul, transmis pretutindeni de Associated Press, avea în mod evident rolul de a crea o atmofseră defavorabilă în sânul opiniei publice. (22)

O grabă neîntâmplătoare

Fără să aştepte rezultatul anchetei CAO, Air Force a dat publicităţii, la 8 septembrie 1994, un text datat iulie 1994 şi intitulat *Raport asupra cercetării Air Force privind „Incidentul Roswell „MS*) Surprinzător este faptul că un document oficial, întocmit de colonelul Richard L. Weaver, directorul Serviciului de Supraveghere a Securităţii şi a Programelor Speciale, conţine acelaşi tip de erori ca articolul lui Claiborne. Se afirmă, astfel, că Steven Schiff ar fi scris Oficiului de Legătură cu Legislativul a Departamentului Apărării, pentru a cere informaţii despre incidentul Roswell, când ştim că el s-a adresat, de trei ori, şefului acestui departament. Documentarea precară a lui Weaver reiese şi din acest pasaj: „În 1978, într-un ziar popular, «Naţional Inquirer), a apărut un articol care relata că fostul ofiţer de informaţii Marcel declara că a recuperat rămăşiţe OZN lângă Roswell, în 1947. Tot în 1978, un cercetător OZN, Stanton Friedman, s-a întâlnit cu Marcel…” Or, articolul lui Bob Pratt întemeiat pe convorbirea cu Jesse Marcel a apărut, în februarie 1980, în «National Enquirer», iar Friedman s-a întâlnit cu fostul ofiţer

de informaţii abia în mai 1979.

O metodă frecvent utilizată de autorul *Raportului este* aceea a omisiunii, asociată uneori cu neadevărul flagrant, ca în acest caz: „Cercetarea a descoperit doar un document oficial al AAF (Army Air Force) indicând că a existat vreo activitate de orice fel legată de OZN-uri şi Roswell, în iulie 1947. Acesta este o mică secţiune a Raportului Evenimentelor petrecute în iulie la Grupul de Bombardament 509 şi la Roswell AAF, care constată: „Oficiul de Informare a Publicului a fost foarte ocupat în această lună, trebuind să răspundă întrebărilor despre «discul zburător» care s-ar fi aflat în posesia Grupului de Bombardament 509”. Dar ce altceva decât un document oficial este comunicatul remis presei de Walter Haut, din ordinul comandantului RAAF, colonelul William Blanchard? Poate tocmai de aceea *existenţa lui nu este pomenită nicăieri în cuprinsul Raportului*, care se referă doar la articolul din „*Roswell Daily Record*”, *RAAF capturează o farfurie zburătoare la o fermă din regiunea Roswell*, ca şi cum ar fi fost unica sursă a imensului interes trezit de ştirea în cauză.

După ce demonstrează de ce „Incidentul Roswell” nu se putea datora prăbuşirii unui avion sau a unei rachete, sau unui accident nuclear, *Raportul* susţine că rămăşiţele găsite de Brazel, adunate parţial de Marcel şi Cavitt şi identificate de Newton aparţineau nu *unui* balon, ci unui *ansamblu de* baloane, menit să ridice şi să menţină la un nivel constant instrumente capabile să detecteze undele de şoc generate de

eventualele explozii nucleare sovietice. Dată fiind destinaţia sa, acest Proiect Mogul era, evident, Top Secret şi e plauzibil ca ofiţerii de la RAAF să nu-i fi cunoscut existenţa. Dar, aşa cum subliniază însuşi *Raportul*, „între baloanele Mogul şi baloanele meteorologice obişnuite nu exista nicio deosebire, în ceea ce priveşte ţintele radar şi baloanele de neopren (în afară de număr şi configuraţie)”. Cum să ne explicăm atunci, însuşirile extraordinare ale fragmentelor împrăştiate pe o suprafaţă cu o lungime de 1.200 metri şi o lăţime de aproape 100 metri: greutatea extrem de redusă, rezistenţa absolută la rupere, tăiere, marcare, ardere, capacitatea foiţelor metalice de a-şi recăpăta forma iniţială?... însuşiri care i-au determinat pe Marcel, Blanchard etc, să considere că nu poate fi vorba de un obiect convenţional.

Pentru a nu-şi asuma sarcina imposibilă de a da un răspuns convingător, colonelul Weaver a omis mărturiile cruciale, începând cu aceea a lui Jesse Marcel şi a amputat declaraţiile incluse în *Raport* de pasajele care-i primejduiau „explicaţia”. Exemple (în ordinea din textul aflat în discuţie):

1. Mesajul FBI din 8 iulie 1947, reprodus parţial, lasă de-o parte o importantă precizare din mijlocul citatului: „... obiectul găsit seamănă cu un balon meteorologic de mare înălţime cu o ţintă radar (...) discul şi balonul fiind transportate...”; între cele două fraze se află o a treia: „... discuţia telefonică dintre oficiul lor (e vorba despre Cartierul General al celei de-a Opta Forţe Aeriene – I.H.) şi Wright Field nu s-a referit la această

opinie. „Probabil pentru că n-avea rost să fie induşi în eroare specialiştii de la Air Materiei Command.

2. Din declaraţia sub jurământ a lui Jesse Marcel Jr. lipseşte paragraful 8: „Tatăl meu spunea că rămăşiţele fuseseră recuperate de la locul unei prăbuşiri, la nord-vest de Roswell. El credea că sunt foarte neobişnuite şi e posibil să fi rostit cuvintele «farfurie zburătoare» în legătură cu materialul. Era sigur că nu provine de la un balon meteorologic”.

3. Din declaraţia sub jurământ a Lorettei Proctor lipsesc pasajele: „El (Brazel) şi soţul meu au încercat să taie şi să ardă obiectul (fragmentul adus de fermier – I.H.), dar n-au reuşit. Era extrem de uşor. N-am văzut niciodată aşa ceva mai înainte”; „Bucata de material pe care am văzut-o nu semăna cu nimic aparţinând unui balon meteorologic. Văzusem baloane meteorologice înainte. N-am văzut niciodată ceva asemănător (cu bucata de material – I.H.).

4. Din declaraţia sub jurământ a lui Sally Strickland Tadolini lipseşte esenţialul: „Când îl mototoleam în mâini (fragmentul adus de Bill Brazel – I.H.), senzaţia era ca aceea pe care o încerci când mototoleşti o mănuşă de piele. Când îi dădeam drumul, îşi recăpăta forma iniţială, redevenind neted rapid, fără să rămână cute. Am făcut asta de mai multe ori, aşa cum au făcut şi ceilalţi”. (10, p. 178)

Până şi articolul *Fermierul hărţuit care a localizat „farfuria” regretă că a făcut cunoscut acest lucru*, favorabil, în general, tezei Air Force,

este supus aceluiaşi tratament, fiind omis finalul care, prin declaraţia neechivocă a fermierului, pune sub semnul îndoielii tot restul şi face aluzie la presiunile exercitate de militari: „Sunt sigur că ceea ce am găsit nu era un balon meteorologic, a spus el. Dar dacă mai găsesc orice altceva, în afara unei bombe, le va fi foarte greu să mă facă să vorbesc despre asta”.

Raportul nu se mulţumeşte să apeleze la rezultatele investigaţiilor întreprinse de ufologi, oferindu-ne, în premieră absolută, opinia lui Sheridan Cavitt, fostul şef al CIC de la RAAF, care l-a însoţit pe Marcel la ferma Foster şi a participat la colectarea rămăşiţelor de pe câmp. El a declarat că „a fost contactat în numeroase ocazii de cercetători OZN şi a discutat cu plăcere cu mulţi dintre ei; totuşi, el consideră că spusele i-au fost deseori deformate sau citate în afara contextului, aşa încât adevăratul lor înţeles a fost schimbat”. O declaraţie stupefiantă, ţinând seama de comportarea lui, descrisă astfel de Stanton Friedman: „Cavitt (...) este unul dintre cei doi martori-cheie care refuză să spună ceva (...) a încercat chiar să nege că ar fi fost aproape de locul prăbuşirii, cu toate că asistentul său, Bill Rickett şi maiorul Jesse Marcel l-au plasat în acel loc şi au susţinut că a fost profund implicat în operaţie”. (6, p. 134) Cât despre opinie, „El a crezut atunci şi continuă să creadă că ceea ce a găsit era un balon meteorologic şi a spus asta altor cercetători particulari”. După ştiinţa mea, niciun cercetător nu s-a referit vreodată la această pretinsă convingere. Oricum, Cavitt – şi Weaver –

contează prea mult pe naivitatea noastră. Cum am putea accepta ideea că şeful Corpului de Contrainformaţii de la singura bază aeriană capabilă să lanseze un atac atomic l-ar fi lăsat pe comandantul bazei să ordone difuzarea unui comunicat atât de inoportun pentru autorităţile civile şi militare, dacă ar fi ştiut că găsise un banal balon meteorologic? Şi apoi, nu i-ar fi spus asta lui Marcel, îndată după ce ajunseseră pe câmpul cu fragmente?…

Al doilea as din mâneca lui Weaver este Irving Newton, fostul subofiţer meteorolog de la baza aeriană din Fort Worth, chemat de generalul Ramey să identifice „ţinta Rawin”. Repetând cele spuse cu alte prilejuri, Newton adaugă: „… în timp ce examinam rămăşiţele, maiorul Marcel ridica de jos bucăţi din baghetele ţintei şi încerca să mă convingă că unele notaţii de pe baghete erau o scriere extraterestră. Pe baghete erau figuri geometrice, de culoare albastru-vineţiu sau roz, semne decolorate de vreme, lipsite de sens. Nu m-a convins că acestea reprezentau o scriere extraterestră”. Jesse Marcel nu mai are cum să dea o replică acestei afirmaţii. Ar fi însă de mirare ca, după ce a constatat că fragmentele aduse de el fuseseră înlocuite, maiorul să se comporte ca în scenariul propus de Newton.

Concluzia *Raportului este* că, foarte probabil, Zborul 4 din cadrul Proiectului Mogul, lansat la 4 iunie 1947 şi nerecuperat de echipa Universităţii din New York, care răspundea de partea tehnică a operaţiei, a ajuns la câteva mile nord-vest de Roswell, a fost dezmembrat de vânturile de la

suprafaţă şi a fost găsit de Brazel după zece zile. O datare având rolul de a corespunde cu aceea din *Fermierul hărţuit*... a cărei inconsistenţă am demonstrat-o anterior. Şi Weaver încheie, triumfal: „Se recomandă ca acest document să servească drept raport final al Air Force în legătură cu problema Roswell, pentru GAO, sau orice alte investigaţii”.

Înainte de a vedea dacă GAO a luat în serios această recomandare, trebuie să spun că ideea de a atribui prăbuşirea de la nord-vest de Roswell Proiectului Mogul nu constituie o noutate. Chiar în *Raport se* recunoaşte că „În perioada în care Air Force efectua această cercetare, s-a descoperit că mai mulţi alţii descoperiseră posibilitatea ca «Incidentul Roswell) să fi fost generat de recuperarea unui dispozitiv al Proiectului Mogul. Printre aceste persoane se numără profesorul Charles B. Moore, Robert Todd şi Karl Pflock, un cercetător căsătorit cu o persoană din stafful congresmanului Schiff (...) în special Robert Todd a aflat despre Proiectul Mogul cu mai mulţi ani în urmă şi a obţinut, cu tenacitate, de la Air Force, datorită

FOIA, o mare cantitate de material legat de Proiect, cu mult înainte ca investigaţiile AF să conceapă, în mod independent, aceeaşi posibilitate. Foarte interesant este faptul că, în timpul redactării acestui raport, Pflock a publicat, sub auspiciile FUFOR, propriul său raport asupra acestei chestiuni, intitulat *Roswell în perspectivă* (1994). În urma cercetării întreprinse, Pflock conchide că rămăşiţele de la Ferma Brazel (sic),

raportate iniţial ca un «disc zburător», erau probabil rămăşiţele unui balon Mogul; totuşi, a existat un incident simultan, petrecut nu prea departe, care a făcut ca o navă extraterestră să se prăbuşească şi ca AAF să recupereze de acolo trei cadavre extraterestre. Cercetarea Air Force nu a descoperit niciun document care să confirme că această incredibilă coincidenţă a avut loc".

Ceea ce nu spune *Raportul este* că, în opinia lui Pflock, dispozitivul care ar fi generat „Incidentul Roswell" a fost lansat nu la 4 iunie, ca în versiunea Air Force, ci la 3 sau 4 iulie. Acest Zbor 9 oferă acelaşi nepreţuit atu ca Zborul 4: lipsa documentaţiei. Nu sunt cunoscute data şi ora lansării şi direcţia zborului, iar dispozitivul nu a fost recuperat – deci, pentru a relua formula din *Raport*, „foarte probabil", Zborul 9 a ajuns pe teritoriul fermei Foster şi rămăşiţele lui au fost găsite de Brazel. Să observăm, deocamdată, că, întrucât Baza Aeriană a Armatei de la Alamogordo, de unde erau efectuate lansările, se afla la sud-vest de Roswell, ar fi trebuit ca vântul să poarte baloanele Zborului 9 spre nord-est. Pflock nu ştie dacă aceasta era direcţia vântului, dar a aflat că Zborul 8, lansat la 3 iulie, ora 3 a.m., nerecuperat, a fost văzut ultima oară târându-se prin deşert *spre nord*, iar Zborul 10, lansat la 5 iulie, ora 5

a. m., nerecuperat, a fost văzut ultima oară deasupra localităţii Pueblo, Colorado, la *nord* de Alamogordo. Normal ar fi fost ca Zborul 9 să urmeze aceeaşi rută.

Mai corect (sau mai abil) decât Weaver, Pflock

nu a ocolit spinoasa (pentru Air Force) problemă a însuşirilor extraordihare ale materialelor văzute şi testate de un mare număr de martori. El îşi dă osteneala să caute explicaţii convenţionale pentru unele dintre aceste însuşiri, punând la îndoială altele, cum ar fi rezistenţa la tăiere şi ardere, sau revenirea la forma iniţială, despre care scrie: „Deşi această caracteristică este ciudată şi problematică, în cazul lui Brazel ea *poate* fi nimic mai mult decât un artefact al memoriei, ca şi în cazul lui Smith...". (10, p. 90) Să recurgem la texte, începând cu un pasaj din relatarea lui Bill Brazel, citată şi în Capitolul VI al cărţii noastre: „Erau de asemenea câteva fragmente dintr-o substanţă asemeni metalului, ceva în genul staniolului, exceptând faptul că acest material nu putea fi rupt şi era puţin mai închis la culoare decât staniolul – mai curând ca o foiţă de plumb, dar foarte subţire şi extrem de uşor. Lucrul ciudat cu foiţa asta era că puteai s-o faci ghemotoc şi, dacă o lăsai din mână, îşi recăpăta imediat forma iniţială". La rândul lui, Robert E. Smith a declarat sub jurământ, printre altele: „Bucata pe care am văzut-o era un pătrat cu latura de doi-trei ţoli. Era colţuroasă. Când o făceai ghemotoc, redevenea apoi netedă; şi când redevenea, se auzea un fel de trosnitură, un sunet ca acela al celofanului şi ea trosnea

*

când o lăsai din mână. Nu rămâneau îndoituri. Unul dintre oamenii noştri a pus-o în buzunar". (Id., p. 176) La fel de amănunţită şi de convingătoare este, şi în această privinţă,

declaraţia lui Sally Strickland Tadolini, reprodusă cu câteva pagini mai înainte, pe care Pflock o omite *cu toate că figurează printre anexele cărţii sale*!… Pot fi toate acestea „artet acte ale memoriei” – ale unei memorii colective, transcendentale, devreme ce trei martori, aflaţi în locuri şi în momente diferite, descriu aceeaşi caracteristică, în termeni foarte apropiaţi?… Dacă adăugăm epava şi cadavrele membrilor echipajului, a căror existenţă mi se pare de necontestat, în lumina atâtor mărturii credibile, explicaţia lui Pflock, Air Force et comp, se arată a fi cu nimic mai plauzibilă decât aceea oferită de generalul Ramey, cu 47 de ani în urmă.

Absenţe nemotivate

Fără să se lase impresionaţi de raportul Air Force şi de modul favorabil în care a fost primit de mass media, anchetatorii GAO şi-au continuat eforturile de a afla adevărul. Publicarea propriului lor raport a fost amânată de câteva ori, în primul semestru al anului 1995. Într-un articol din „Washington Post”, apărut la 1 iunie, Jack Anderson şi Michael Binstein considerau că anchetatorii manifestă „un scepticism calm” faţă de teza Proiectului Mogul. Asta nu înseamnă că ar fi crezut în prăbuşirea unui OZN, dar bănuiau că li se ascunde un eveniment important, poate accidentul unui bombardier cu o bombă atomică la bord. (Cf. 2, p. 197)

La 28 iulie 1995, GAO i-a trimis, în sfârşit, lui Schiff un raport de 20 de pagini, precizând: „În afară de cazul că veţi face cunoscut public conţinutul lui mai devreme, nu am planificat o

distribuire suplimentară a acestui raport înainte de 30 de zile de la data trimiterii lui". Congresmanul aşteptase însă prea mult pentru a nu comunica imediat ştirea presei, la dispoziţia căreia s-a aflat a doua zi, 29 iulie, între orele 10 şi 14.

Aşa cum se prevedea, GAO n-a reuşit, pentru a relua metafora lui Ruppelt, să ridice capacul secretului care acoperă Misterul Roswell. O bună parte a raportului este consacrată răspunsurilor negative ale diferitelor instituţii contactate. Oficiul Casei Albe pentru Ştiinţă şi Tehnologie, Consiliul Naţional al Securităţii, CIA, FBI, Departamentul Energiei au răspuns că nu deţin documente referitoare la prăbuşirea de la Roswell. Comentariul GAO: „Noi n-am verificat în mod independent informaţiile care ne-au fost furnizate în răspunsurile lor scrise". Se menţionează, de asemenea: „Căutarea de către noi a documentelor guvernamentale a fost îngreuiată de faptul că unele documente pe care doream să le examinăm lipseau şi nu totdeauna exista o explicaţie. În plus, regulamentele privind administrarea documentelor, pentru reţinerea şi dispunerea acestora, erau neclare sau se schimbau în perioada anchetei noastre". Această observaţie cu caracter general este însoţită de o alta, de o extremă gravitate.

Raportul Air Force recunoştea, într-un pasaj destinat să fie trecut cu vederea (ceea ce s-a şi întâmplat): „În mod nesurprinzător, echipa de cercetare s-a confruntat cu obişnuitele probleme în multe centre documentare (îndeosebi St. Louis)

– înregistrare greşită, pierderea sau dispunerea eronată a unor documente, marcarea lor greşită, sau dezmembrarea unor seturi de documente de-a lungul anilor şi redistribuirea lor în diferite sisteme. Printre aceste probleme se numără, de pildă, lipsa unei mici cantităţi de «dosare, zecimale de la Grupul de Bombardament 509 de la Roswell, care acoperea anii 1945 – 1949, marcate în index ca «distruse»". O cantitate mică?... Să vedem ce spune Raportul GAO: „... arhivistul-şef de la Centrul Naţional de Documente Personale ne-a furnizat o documentaţie indicând că (1) documentele RAAF ca finanţe şi conturi, aprovizionare, clădiri şi terenuri şi alte chestiuni administrative, din martie 1945 până în decembrie 1949, şi (2) mesajele emise de RAAF, din octombrie 1946 până în decembrie 1949 au fost distruse. Potrivit acestui funcţionar, formularul care consemnează faptul nu indică, aşa cum s-ar cuveni, autoritatea din ordinul căreia a fost luată această măsură. Arhivistul-şef al Centrului a declarat că, din propria lui experienţă, ştie că multe dintre documentele organizatorice ale Air Force din acea perioadă au fost distruse tară să existe o indicaţie privind autoritatea care a dispus acţiunea". Sunt de acord ca arhivistul-şef să beneficieze de prezumţia de onestitate, dar nu pot să nu constat că aceste distrugeri pot fi interpretate ca un mijloc de a împiedica accesul la cunoaşterea evenimentelor din iulie 1947. Mai ales, că din acelaşi capitol al Raportului GAO, *Căutarea documentelor*, aflăm că au dispărut şi documentele Companiei de Poliţie Militară 1395

de la RAAF, al cărei efectiv a asigurat interzicerea accesului la cele două zone de pe teritoriul fermei Foster!

Dar poate că toate aceste documente n-au fost distruse şi n-au dispărut. Este opinia lui Donald Schmitt, exprimată într-o discuţie din septembrie 1995 cu Javier Sierra şi citată de tânărul ufolog spaniol în cartea sa, *Roswell. Secret de stat*:

Gândeşte-te la un lucru, mi-a spus el. GAO ne asigură că nu există în arhive documente care să se refere la un «caz Roswell „sau la un «raport Roswell). Eu cred că acest raport există şi că a fost clasificat sub un număr pe care nu-l cunoaştem; pur şi simplu nu pot să admit că o persoană neautorizată, cum spune GAO, ar fi distrus documentele după numai patru ani, când lucruri mai puţin importante şi mai vechi se păstrează încă în arhivele militare.

— Şi ce te face să susţii acest lucru? l-am întrebat.

— Există un investigator al GAO la Washington, D.C., Richard Davis, care a lucrat mult la elaborarea raportului GAO şi care crede că documentele referitoare la cazul Roswell au fost, într-un anumit moment, regrupate sub un număr cifrat, pe care nu-l cunoaştem. Poate că dacă în viitor vom afla acest număr, vom putea efectua o cercetare mai precisă”. (14, p. 89)

Spre deosebire de Schmitt, GAO nu comentează aceste absenţe, atât de oportune pentru cei care îşi imaginează că ne vor convinge de buna lor credinţă „recunoscând” că a fost vorba nu de un balon, ci de mai multe baloane. În

schimb, în scrisoarea către congresmanul Steven Schiff care precede Raportul, se subliniază: „După aproape 50 de ani, continuă speculaţiile despre ceea ce s-a prăbuşit la Roswell. Unii observatori cred că obiectul avea o origine extraterestră. În *Raportul asupra cercetării Air Force privind „Incidentul Roswell”* din iulie 1994, Air Force n-a pus la îndoială faptul că lângă Roswell s-a petrecut ceva, dar a declarat că cea mai plauzibilă sursă a rămăşiţelor era un proiect guvernamental secret de lansare a baloanelor, având ca scop să determine stadiul cercetării sovietice în domeniul armelor nucleare. Dezbaterea despre ceea ce s-a prăbuşit la Roswell continuă”.

Post-scriptum

La 24 iunie 1997, ziua jubiliară a observaţiei lui Kenneth Arnold, Air Force a anunţat urbi et orbi rezolvarea definitivă a cazului Roswell. Reproduc, mai jos, comentariul lui Jim Mannion, transmis prin telex de Agenţia France Presse, la 25 iunie:

„«Farfuriile zburătoare» erau ţinte radar şi «extratereştrii»

— Manechine de formă umană: US Air Force a publicat marţi un raport care, crede ea, elucidează misterul Roswell din New Mexico, unde un crescător de animale afirma, în 1947, că a descoperit rămăşiţele unei nave spaţiale. Armata aerului americană speră, de asemenea, că acest document de 230 de pagini, intitulat *Incidentul Roswell*: *problemă rezolvată*, va pune capăt definitiv acuzaţiilor de tăinuire a informaţiei care o vizează, în legătură cu această problemă.

«Suntem siguri că raportul, odată apărut şi asimilat de public, va fi ultimul cuvânt privitor la incidentul Roswell», a afirmat colonelul John Haynes, la o conferinţă de presă ţinută la Pentagon. El a adăugat apoi, în mod hotărât, că US Air Force nu deţine nicio dovadă despre existenţa navelor spaţiale sau a extratereştrilor.

Povestea Roswell, conform căreia un vehicul spaţial s-ar fi prăbuşit în deşert în iulie 1947 şi ar fi fost recuperat, în cel mai mare secret, de guvern, ca şi corpurile extratereştrilor prezenţi în interiorul lui, alimentează de mulţi ani zvonurile cele mai nebuneşti despre existenţa extratereştrilor şi despre tentativa de tăinuire a guvernului american. Un număr incalculabil de cărţi, de seriale de televiziune şi de filme s-a născut din misterul Roswell.

Conform raportului, redactat după o anchetă de patru ani, pretinsele observaţii ale unor vehicule spaţiale şi ale unor extratereştri corespund, de fapt, unor activităţi ultrasecrete ale Air Force. La început, autorităţile militare de la Roswell făcuseră cunoscut că vehiculul spaţial era un «disc zburător), modificându-şi apoi versiunea şi explicând că era vorba, în realitate, de o ţintă radar, aparţinând unei experienţe efectuate în timpul războiului rece şi botezate «Mogub. În decursul acestei experienţe, militarii au lansat ţinte radar şi captoare acustice ataşate unor baloane atmosferice având o lungime de peste 200 de metri.

În ceea ce priveşte cadavrele extratereştrilor, care ar fi fost recuperate în secret de militarii

americani, US Air Force afirmă că are şi în această privinţă o explicaţie: ar fi vorba despre manechine de formă umană, utilizate după 1953 în timpul unor experienţe ştiinţifice. Aceste manechine erau aruncate, în cădere liberă, din baloane aflate la mare înălţime şi mai multe dintre ele ar fi căzut în afara limitelor terenurilor de exerciţii. «Informaţiile conform cărora unităţi militare par să sosească totdeauna îndată după căderea unei farfurii zburătoare, pentru a recupera farfuria şi echipajul, sunt, de fapt, descrieri exacte ale membrilor US Air Force angajaţi în acţiuni de recuperare a manechinelor antropomorfe), explică raportul.

Conform anchetei, cadavrele care ar fi fost văzute la spitalul bazei aeriene de la Roswell sunt rezultatul amintirii distorsionate în timp a doua incidente care s-au produs cu adevărat: accidentul unui avion KC-97, care s-a prăbuşit în 1956, cei 11 militari aflaţi la bord fiind ucişi şi un altul, în care a fost implicat un balon, în 1959, doi oameni fiind răniţi.

Peste 2500 de baloane au fost lansate deasupra statului New Mexico în ultimii treizeci de ani – multe dintre ele transportând încărcături cu forme uneori bizare – şi numeroase manechine au fost aruncate”, a declarat dl Haynes. „Când puneţi toate astea la un loc, constataţi că asta corespunde perfect cu mai multe evenimente observate la Roswell, în acea perioadă”, spune el.

Totuşi, acest raport nu pare să-i fi convins pe specialiştii în OZN-uri intervievaţi marţi pe posturile de radio şi de televiziune. El nu

răspunde, îndeosebi, la o întrebare crucială: cum a fost posibil ca numeroşi martori să confunde evenimente petrecute la mijlocul anilor ’50 cu un incident survenit în iulie 1947?

Purtătorul de cuvânt al Pentagonului, Kenneth Bacon, pare, de altfel, să nu-şi facă iluzii în legătură cu influenţa acestui raport…”

Air Force n-a învăţat nimic din eşecurile anterioare, devreme ce ne oferă astfel de explicaţii ridicole. Şi nu e vorba doar despre „întrebarea crucială”. Afirmaţia că martorii ar fi putut confunda nişte manechine aruncate din baloane cu trupurile unor extratereştri este de natură să pună sub semnul întrebării nu numai capacitatea de discernământ, ci şi integritatea mintală a celor implicaţi.

De neînţeles este ignorarea deliberată a existenţei primului raport al Air Force asupra incidentului Roswell. Trebuie să ai tupeul colonelului John Haynes pentru a declara că acesta va fi „ultimul cuvânt” al Air Force privitor la cazul în discuţie, ştiind că, în urmă cu trei ani, colonelul Richard Weaver spusese, în esenţă, acelaşi lucru despre textul „său”, destinat „să servească drept raport final al Air Force în legătură cu problema Roswell”! în aceste condiţii, ne putem aştepta ca, peste trei ani, sau mai curând, un alt colonel să prezinte într-o conferinţă de presă un al treilea raport, categorisindu-l cu seninătate, să zicem, „cel din urmă” etc, etc.

Dar lucrurile par atât de ostentativ rău ticluite, încât încep să mă întreb dacă nu cumva asistăm la o punere în scenă menită să ne fortifice

convingerea că prăbuşirea de la

Roswell n-are nimic de-a face cu baloanele şi manechinele Air Force. Purtătorul de cuvânt al Pentagonului nu-şi face iluzii în legătură cu influenţa raportului. Poate că alţi vremelnici locatari ai celebrei reşedinţe speră, dimpotrivă, într-un efect nebănuit de cei care le-au ordonat să facă încă o încercare de a mistifica opinia publică.

17. FINAL DESCHIS

A

două jumătate a scrisorii adresată de corespondentul inonim Lindei Howe ne introduce în dezbaterea pe care v-o propune acest ultim capitol al cărţii noastre:

„... ne aflam în 1947 şi Statele Unite abia supravieţuiseră unui război global, milioane de oameni fuseseră ucişi sau răniţi şi, pe neaşteptate, chiar în zorii erei atomice, a fost descoperită, accidental, existenţa Vieţii Extraterestre. Multe faţete ale problemei au fost luate în consideraţie şi câteva dintre cele mai strălucite şi pătrunzătoare minţi din sfera guvernamentală ar fi făcut orice pentru a cunoaşte dimensiunile şi perspectivele exacte ale scopului acestor extratereştri.

Ceea ce fusese considerat până atunci ficţiune devenise o realitate dovedită. Au fost făcute toate eforturile posibile pentru a înţelege şi a lămuri acest eveniment extraordinar. S-a luat hotărârea ca informaţia să rămână secretă, clasificată şi în afara pericolului de a fi divulgată.

Au trecut aproape cincizeci de ani şi secretul a fost menţinut, apărat şi asigurat cu străşnicie. DE CE?

Se apropie anul 2000. E timpul ca secretul Roswell să fie dezvăluit. Importanţa dovezilor va cere un verdict. Acest verdict va fi dat de oameni. Milioane au observat fenomenul OZN în ultimii cincizeci de ani. Mii au declarat că au intrat în contact cu extratereştrii. Ceea ce s-a petrecut la Roswell a fost un început. Nu un început al sfârşitului civilizaţiei, aşa cum s-au temut unii, dacă informaţia ar fi fost divulgată. Ci, de fapt, un început al începuturilor".

Am reprodus aceste rânduri naiv-patetice pentru că ele exprimă o stare de spirit larg răspândită printre cei care cunosc fenomenul OZN doar din ziare sau din filme gen *întâlniri de aproape de gradul trei* (Nu e cazul corespondentului anonim, a cărui poveste a fost însăilată în urma lecturii multora dintre cărţile consacrate acestei probleme, chiar dacă din ele au fost extrase cu precădere elementele apte să impresioneze opinia publică.) Dar înainte de a ne întreba de ce este menţinut secretul după cincizeci de ani, trebuie să lămurim cauzele instaurării lui, încercând să înţelegem şi motivaţia celor care au luat această decizie.

În iulie 1947, „discurile zburătoare" deveniseră o preocupare obsedantă pentru cei datori să asigure inviolabilitatea spaţiului aerian al Statelor Unite. Observaţiile efectuate din văzduh şi de pe sol, de către martori calificaţi şi credibili, arătau că straniile obiecte erau mult mai rapide şi mai manevrabile decât orice aeronavă existentă sau aflată în curs de experimentare, cum recunoşteau public voci autorizate ale Air Force.

Am văzut că, într-o primă fază, s-a vehiculat ipoteza unei arme secrete sovietice, realizată cu sprijinul hotărâtor al oamenilor de ştiinţă şi tehnicienilor germani capturaţi pe teritoriul ocupat de Armata Roşie. Curând a devenit însă evident că performanţele „discurilor" se situau la un nivel imposibil de atins, atunci, de aeronautica pământeană. Iar recuperarea celui, sau celor prăbuşite în New Mexico n-a mai lăsat să planeze nicio îndoială în legătură cu originea lor. Din fericire, „discurile" nu manifestau nicio intenţie agresivă, evitând contactul cu oamenii şi îndepărtându-se de avioanele care încercau să le intercepteze, ceea ce i-a făcut pe purtătorii de cuvânt ai Pentagonului să declare, în repetate rânduri, că ele nu reprezintă o ameninţate pentru securitatea naţională.

În condiţiile conflictului încă latent dintre Statele Unite, lumea occidentală în general şi Uniunea Sovietică, nu e de mirare că, după gestul rapid anihilat al comunicatului din 8 iulie, a fost impusă legea tăcerii. Foştii aliaţi, acum inamici potenţiali, nu trebuiau să afle nimic despre fragmentele, epava şi cadavrele păstrate sub şapte lacăte. O speranţă iluzorie, dacă ar fi să-l credem pe Valerii Burdakov, membru al Agenţiei Spaţiale Ruse. Într-un interviu prezentat în emisiunea „L'Odysee de l'Étrange" a canalului de televiziune TF 1, luni 23 octombrie 1995, el s-a referit la interesul manifestat de Stalin, în 1947, faţă de „farfuriile zburătoare". Răspunzând unei întrebări pusă de realizatorul emisiunii, jacques Pradel, Burdakov a afirmat că printre documentele

analizate atunci s-ar fi aflat şi unele privind cazul Roswell, incluzând descoperirea cadavrelor „extraterestre” (ghilimelele se datorează opiniei specialistului rus că ar fi fost vorba despre accidentul unei rachete lansate de pe un poligon din New Mexico). Era, poate, o afirmaţie de circumstanţă, dar faptul nu ar avea de ce să ne surprindă, dacă ne gândim la mediatizarea pe scară mondială a comunicatului mai sus amintit. Cât despre cadavre, zvonurile care circulau în zonă ar fi putut foarte bine să ajungă la urechea vreunui agent moscovit, aflat în misiune pe teritoriul statului american cu cea mai mare densitate de instalaţii ultrasecrete.

Tăinuirea recuperării epavei ar fi fost justificată şi de dorinţa explicabilă de a intra în posesia tehnologiei avansate pe care o încorpora. Construirea unor avioane capabile să zboare cu viteze mult mai mari decât aceea a sunetului, să evolueze în zigzag, cu accelerări bruşte, să cotească în unghi drept – şi toate acestea fără zgomot! – ar fi conferit Air Force supremaţia mondială absolută. O perspectivă care îndreptăţea, din unghiul conducerii politico-militare, măsurile excepţionale luate, de la inducerea în eroare a opiniei publice, până la ameninţarea cu moartea a martorilor recalcitranţi.

Nu numai raţiuni strategice pledau pentru nedezvăluirea prezenţei estraterestre, atestată de incidentul Roswell.

Trecuseră doar doi ani de la încheierea celei mai teribile conflagraţii din istorie, soldată cu peste cincizeci de milioane de morţi, un număr

incalculabil de răniţi, dispăruţi, traumatizaţi, uneori iremediabil, de ororile trăite zi de zi şi distrugeri imposibil de evaluat. Economia unor ţări angrenate în conflict, dar şi a altora, rămase în afara lui, fusese zdruncinată până aproape de colaps. Populaţia era supusă unor multiple privaţiuni. Nefiind obligate să suporte războiul pe propriul lor teritoriu, dispunând de imense rezerve de materii prime şi de bunuri de larg consum, Statele Unite se pregăteau să revigoreze secătuita Europă prin Planul Marshall. Ori, anunţul că aeronave neidentificate şi de necontrolat survolează întreaga ţară, părând să manifeste un interes deosebit pentru zonele de maximă securitate, ar fi putut să reanime curentul izolaţionist, periclitând grav efortul de reconstrucţie al altor popoare.

Poate că guvernanţii au vrut să preîntâmpine şi o altfel de reacţie. Fiind întrebată de Sheila Franklin cum a primit Einstein evenimentele pe care le trăiseră împreună, Edith Simpson a răspuns: „N-a fost deloc tulburat văzând aceste dovezi. N-am notat comentariile lui, dar a spus ceva în sensul că nu l-a surprins venirea lor pe Pământ şi că asta l-a făcut să spere că putem afla lucruri noi despre univers. Contactul, spunea el, poate fi în beneficiul ambelor noastre lumi. „Ce-l interesa mai mult?”, a insistat Sheila. „Propulsia şi cunoştinţele despre Univers”. (Cf. 8, p. 71) Să nu ne lăsăm amăgiţi: aceasta era atitudinea geniului, pentru care cunoaşterea poate fi raţiunea supremă a existenţei. Răspunsul omului de pe stradă ar fi fost, mai curând, cel ilustrat de

Jacques Vallée printr-o discuţie purtată, în 1973, de un ziarist şi un ofiţer din Serviciul de Informaţii al aviaţiei franceze, care promisese că va încerca să afle ce ştiu militarii despre OZN-uri:

„– Aţi reuşit să vă informaţi în legătură cu această problemă? Guvernul va întreprinde o acţiune? l-a întrebat ziaristul.

După o lungă tăcere, ofiţerul a răspuns încet, cu o stranie ezitare:

— Răspunsul meu n-are să vă placă deloc.

— De ce? Ce se întâmplă? Guvernul ne ascunde nişte teribile secrete?

— Nu m-am adresat guvernului nostru, el nu ştie nimic, l-am contactat pe colegii mei americani.

— Şi nu vreţi să-mi spuneţi ce v-au destăinuit?

— Societatea umană este ciudată.

— Ştiu asta foarte bine, a replicat ziaristul, cu nerăbdare. Dar nu e nevoie de americani pentru…

— Vreau să spun că în societate există un anumit echilibru şi că el nu trebuie să fie zdruncinat. Totul se întemeiază pe un amestec de încredere şi de teamă. Armata, guvernul, totul funcţionează pentru că oamenii ştiu că locul lor în lume nu este ameninţat de nicio schimbare radicală.

— Dar asta n-are nicio legătură cu OZN-urile!

— Dimpotrivă, există una! Vedeţi, dacă lăsăm publicul să creadă că astfel de evenimente se produc într-adevăr în spaţiul aerian naţional şi dacă nu avem să-i propunem nicio explicaţie, întreaga structură socială va fi primejduită. Oamenii ne vor retrage încrederea lor, vom

declanşa o angoasă incontrolabilă”. (78, pp. 14 – 15)

Angoasă şi, adaug, frustrare. După atâta amar de vreme în care omul fusese convins că este stăpânul de necontestat al planetei, dezvăluirea prezenţei, aici, a unei inteligenţe străine, evident superioară, ar fi putut provoca un şoc psihologic devastator. Dacă politicienii şi generalii l-ar fi citit pe Charles Fort, şi-ar fi putut aminti acest pasaj din *Cartea faptelor damnate* (1919):

„Cred că suntem proprietatea cuiva.

Aş spune că aparţinem cuiva:

Că odinioară acest Pământ era ţara nimănui, că alte lumi l-au explorat şi colonizat şi s-au războit între ele pentru a pune stăpânire pe el, dar că acum se află în posesia cuiva”. (61, p. 163) o idee greu, dacă nu chiar imposibil de acceptat. Mai ales că în memoria colectivă erau încă vii urmările contactului între civilizaţii terestre aflate pe trepte diferite de dezvoltare. Un studiu pregătit de Brookings Institute pentru NASA, în 1961, constată: „Dosarele antropologice conţin multe exemple de societăţi, sigure de locul lor în Univers, care s-au dezintegrat când au trebuit să se asocieze cu societăţi anterior neştiute, purtătoare ale unor idei şi moduri de viaţă diferite; altele, care au supravieţuit unei astfel de experienţe, au tăcut-o, de obicei, plătind preţul acceptării unor valori, atitudini şi comportamente străine”. (62, p. 79) Dispariţia, sau pierderea identităţii

— Monstruoasă opţiune!…

Au trecut, totuşi, cincizeci de ani, războiul

rece s-a mutat în cărţile de istorie, Statele Unite nu mai împart cu nimeni privilegiile şi îndatoririle de superputere, oraşele au renăscut din ruine, ipoteticii noştri proprietari nu s-au manifestat ca atare, mentalitatea oamenilor vizavi de fenomenul OZN s-a schimbat substanţial – dar adevărul despre cazul Roswell continuă să fie ocultat, ot erindu-ni-se, periodic, explicaţii care frizează ridicolul. DE CE?

Poate că tentativele de a descifra misterul tehnologiei extraterestre au dat greş (cu toate că se vântură presupunerea construirii avioanelor invizibile pentru radar tocmai pe baza acestei tehnologii). Continuarea eforturilor ar impune păstrarea unei maxime discreţii, mai ales în condiţiile noilor primejdii cu care se confruntă lumea contemporană. „Legea numărul unu în probleme de securitate – afirmă Stanton Friedman – este că nu poţi să spui nimic prietenilor, fără să spui şi duşmanilor. Dezvăluirea conţinutului dosarelor ar permite concurenţilor accesul la noua tehnologie”. (5, p. 213) Există astăzi state şi grupări care nu s-ar da înlături de la nimic pentru a dispune de aeronave practic invulnerabile, în vederea exercitării unui şantaj eficient, sau a declanşării unor acţiuni teroriste.

Recunoaşterea recuperării unei nave extraterestre, în iulie 1947, ar însemna recunoaşterea existenţei fenomenului care continuă să se manifeste, la fel de inaccesibil mijloacelor noastre de apărare antiaeriană. Urmările ar putea fi dezastruoase, în plan economic. Ar fi afectat, în primul rând, complexul

militaro-industrial: care ar mai fi rostul cheltuielilor uriaşe pentru înarmare, când am şti că nu avem nicio şansă de a ne împotrivi eventualei agresiuni a unor entităţi înzestrate cu cunoştinţele ştiinţifice şi tehnice ale viitorului nostru îndepărtat? Abandonarea producţiei şi cercetării în acest domeniu ar duce la prăbuşirea cursului acţiunilor pe piaţa de capital şi la concedierea a sute de mii de muncitori şi proiectanţi. Seismul ar fi resimţit şi de reţeaua vastă a serviciilor auxiliare, rezultatul fiind o depresiune de mari proporţii.

Ambiţioasele noastre programe spaţiale s-ar perima înainte de împlinire. Sunt cunoscute dificultăţile financiare care au determinat amânarea trimiterii unor nave cosmice cu echipaj spre Marte; ne putem imagina reacţia celor care ar trebui să aprobe cheltuirea altor miliarde de dolari, la aflarea veştii că problemele zborului interplanetar şi interstelar au fost demult rezolvate. Şi ce sens ar mai avea eforturile noastre de a confirma existenta bacteriilor pe un alt corp ceresc, când am dobândi certitudinea prezenţei vieţii inteligente în imediata noastră vecinătate?…

Evenimente dramatice s-ar putea înregistra şi în aria credinţelor religioase. Paleoastronautica încearcă de decenii să ne convingă, uneori cu argumente tulburătoare, că zeii şi îngerii erau emisari ai altor civilizaţii. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar dovedi că ipoteza se întemeiază pe realităţi incontestabile? Nu spunea Arthur C. Clarke că „Orice tehnologie destul de avansată nu poate fi deosebită de magie.”? Religiile tradiţionale se

opun acestei interpretări. Părintele Russo, din Ordinul Iezuiţilor, declara, într-un interviu difuzat de France-lnter: „Există, într-adevăr, în Vechiul Testament, aluzii la acţiuni de origine extraterestră, dar progresele exegezei biblice ne determină să credem că este vorba despre un ansamblu de imagini care n-au nicio legătură cu realitatea”. Ceea ce nu înseamnă că biserica catolică ar nega ideea pluralităţii lumilor locuite: „Revelaţia primită prin mesajul lui Iisus Cristos, la începutul erei creştine, nu lua în considerare faptul că ar putea exista alte făpturi în afara Pământului, socotit atunci drept centrul Universului. Dar Revelaţia ne oferă o perspectivă care se situează dincolo de condiţiile concrete în care ea s-a exprimat. Revelaţia creştină nu exclude nicidecum posibilitatea existenţei altor forme de viaţă departe de Pământ şi chiar a altor forme de viaţă inteligentă”. (59, p. 197) Cum ar fi primită, însă, prezenţa acestora pe Pământ? S-ar ivi o concurenţă aspră, între diferitele comunităţi religioase, pentru evanghelizarea extratereştrilor? Sau am asista la o cruciadă, fie şi verbală, împotriva celor care ar putea crede în valori morale şi simboluri cu totul străine nouă?

Să nu ocolim nici spinoasa problemă a atitudinii tot mai numeroaselor secte răspândite pretutindeni. „Pentru ele – spune studiul pregătit de Brookings Institute – descoperirea unei alte vieţi, mai mult decât a oricărui alt produs spaţial, ar fi electrizantă”. (Op. cât) în 1961, era greu de bănuit ce amploare vor căpăta manifestările datorate acestei electrizări. Astăzi, nu ne mai

mirăm văzând pe micul ecran zeci de bărbaţi şi femei aşteptând venirea Fraţilor Cosmici pe colinele californiene. Tot în California, dar şi în Oregon şi în Colorado, era foarte activ, în anii ’80, grupul numit Metamorfoza Umană Individuală, care, printre altele, încerca să recruteze amatori de călătorii, la bordul unor OZN-uri, spre aşa-zisul „alt nivel”. Prezente şi în Europa sunt Ordinul lui Melhisedec şi Centrul de Studii al Fraternităţii Cosmice, acesta din urmă definindu-se drept „o mişcare mesianică, îndrumată de fiinţe superior evoluate care vin din Spaţiu”. Sunt forme de asociere încă marginale, influenţând un număr mic de adepţi. Dar Jacques Vallée ne avertizează că „Grupul de indivizi care se va sluji cel dintâi de teama faţă de forţele cosmice şi de emoţiile trezite de contactul cu OZN-urile, utilizându-le în scopuri politice, va fi în măsură să exercite un fabulos şantaj spiritual”. (78, p. 194) Deocamdată, şantajul a dus la sinuciderea în masă a sectanţilor care erau convinşi că vor ajunge astfel pe astronava ascunsă în spatele cometei Hale Bopp.

Să presupunem, în sfârşit, că autorităţile americane au pătruns intenţiile extratereştrilor şi că aceste intenţii sunt tenebroase. În urmă cu o sută de ani, Wells îşi începea astfel incitantui romanţ ştiinţific *Războiul lumilor*. „Nimeni n-ar fi crezut, în ultimii ani ai secolului al nouăsprezecelea, că lumea aceasta era observată, cu pătrundere şi minuţiozitate, de inteligenţe superioare celei omeneşti, deşi la fel de pieritoare; că în vreme ce-şi vedeau de diferitele lor treburi, oamenii erau cercetaţi şi studiaţi, poate cu aceeaşi

atenţie cu care ei înşişi cercetează la microscop fiinţele efemere agitându-se şi înmulţindu-se într-o picătură de apă. Cu infinită mulţumire de sine, oamenii umblau încoace şi încolo pe suprafaţa globului, mânaţi de micile lor interese, netulburaţi în credinţa lor că sunt stăpâni materiei. S-ar putea ca infuzorii de sub microscop t să se comporte la fel. Nimeni nu se gândea la lumile mai vechi ale spaţiului ca la nişte surse de primejdie pentru omenire, sau se gândea la ele numai pentru a respinge ideea existenţei vieţii acolo, ca imposibilă sau improbabilă. (...) şi totuşi, prin genunile spaţiului, minţi care sunt fată de cele ale noastre aşa cum minţile noastre sunt faţă de cele ale animalelor, inteligenţe vaste şi reci şi nemiloase priveau Pământul cu invidie şi îşi concepeau încet şi sigur planurile potrivnice nouă". Am eliminat din acest paragraf referirea la Marte, i anacronică astăzi, dar în 1938 americanii s-au lăsat terorizaţi de emisiunea radiofonică realizată de cvasiomonimul scriitorului, Welles (Orson), după o adaptare a romanului semnată de Howard Koch, pentru că atunci se mai credea în existenţa vieţii pe Planeta Roşie. Oricum, această lecţie, relativ recentă, a contribuit, desigur, la luarea deciziei de a nu divulga prezenţa observatorilor extratereştri, aflaţi nu la distanţe astronomice, ci în atmosfera Pământului nostru.

Dar dacă, în ultimii ani ai secolului al nouăsprezecelea, nimeni – în afara autorilor de Science fiction şi a câtorva slujitori ai Uraniei, priviţi cu suspiciune de confraţii lor – n-ar fi crezut că suntem observaţi de inteligenţe superioare

celei e omeneşti, în ultimii ani ai secolului douăzeci situaţia este cu totul alta. Conform sondajelor, peste jumătate din populaţia Statelor Unite este convinsă de realitatea fenomenului OZN. Numeroasele documente obţinute graţie Legii privind libertatea informaţiei susţin, într-un fel sau altul, această convingere. Dar evoluţia evenimentelor nu ne mai permite să credem cu tărie, cum credeam eu însumi la începuturile: preocupărilor mele ufologice, că intenţiile vizitatorilor cosmici sunt benigne, dacă nu chiar binevoitoare. Mutilarea animalelor, răpirile, însoţite deseori de experimente biologice, implanturile metalice, agresiunile cu fascicule de lumină, „înghiţirea" unor avioane de către OZN-uri, par să marcheze trecerea la un nou stadiu al misiunii de cercetare (dacă despre asta este vorba). Vreau să cred că nu ni se pregăteşte un apocalips de tip hollywoodian (vezi *Ziua Independenţei*). În definitiv, testele efectuate de noi pe cobai nu înseamnă că am dori să exterminăm această specie de rozătoare…

Sunt semne că autorităţile n-au desconsiderat ideea unei virtuale confruntări. În 1968, când Air Force aştepta publicarea Raportului Condon pentru a dispune de un pretext în vederea desfiinţării Proiectului Blue Book, Agenţia pentru Securitate Naţională a elaborat o monografie intitulată *Ipoteza OZN şi probleme ale supravieţuirii*. Considerând că „Unele OZN-uri sunt atribuite unei inteligenţe extraterestre", monografia se încheie cu un „Comentariu" din care citez:

„Până acum, abordarea ştiinţifică relaxată a avut prea adesea întâietate în atitudinea faţă de problemele OZN. Dacă mergi pe o potecă în pădure şi cineva scoate un ţipăt, reacţia ta ar fi imediată şi defensivă. N-ai avea timp pentru a face speculaţii, înainte de a acţiona. Ar trebui să tratezi alarma ca şi curh ar fi o ameninţare reală şi imediată la supravieţuirea ta. Investigaţia ar trebui să devină o acţiune intensivă urgentă, pentru a izola ameninţarea şi a-i determina natura exactă. Ea ar trebui să ducă la dezvoltarea unor măsuri defensive adecvate, într-o perioadă minimă.

S-ar părea că e necesară adoptarea ceva mai hotărâtă a unei astfel de concepţii de supravieţuire, în atitudinea faţă de problema OZN”. (62, pp. 73 – 74)

Au trebuit să treacă, totuşi, cincisprezece ani până când Ronald Reagan să lanseze Iniţiativa de Apărare Strategică, mai cunoscută sub numele de Războiul Stelelor. Se spune că era îndreptată nu atât împotriva rachetelor sovietice, cât a eventualelor atacuri extraterestre. De altfel, în timpul celui de-al doilea mandat prezidenţial, Reagan s-a referit cu cel puţin patru prilejuri, în termeni foarte asemănători, la o astfel de primejdie. Voi cita din intervenţia sa în cadrul Sesiunii de întrebări şi răspunsuri cu membri ai Forumului Naţional pentru Strategie, care a avut loc la Chicago, în ziua de 4 mai 1988: „M-am întrebat adesea ce s-ar întâmpla dacă noi toţi de pe Pământ am afla că suntem ameninţaţi de o altă... o putere din spaţiul exterior... de pe o altă

planetă. N-am descoperi brusc că între noi nu există niciun fel de divergenţe, că suntem toţi fiinţe umane, cetăţeni ai lumii, şi nu ne-am uni ca să combatem această ameninţare anume?” (Id., p. 151) Poate fi o metaforă, utilizată de făcătorii de discursuri pentru a susţine şi justifica procesul de destindere. Poate fi mai mult decât atât.

Nu vreau să închei această carte cu o viziune sumbră asupra ipoteticei noastre relaţii cu emisarii cosmici. De ce n-ar avea prezenţa şi acţiunile lor tocmai rolul de a da naştere acelei solidarităţi planetare de care este atâta nevoie, într-o lume încă sfâşiată de conflicte şi contradicţii? Jean Sider este convins că întâmplările din iulie 1947 reprezintă „Un scenariu pus la cale de o inteligenţă superioară, pentru a face să se creadă că avusese loc un accident, destinat să arate autorităţilor americane că nişte extratereştri sunt cu ochii pe noi”. (72, p. 48) o inteligenţă care, multiplicând scenariile, ar fi împiedicat transformarea războiului rece într-unul excesiv de fierbinte, având drept rezultat final dispariţia vieţii pe Pământ. Această ipoteză presupune, desigur, existenţa unei înţelegeri secrete între cele două principale puteri nucleare, înţelegere întrezărită la o lectură avizată a Articolului 3 al Acordului privind măsurile de reducere a pericolului declanşării războiului nuclear între URSS ŞI SUA: „Părţile se angajează să se informeze imediat una pe cealaltă îndată ce ar observa obiecte zburătoare neidentificate prin intermediul sistemelor de avertizare asupra atacului cu rachete, sau dacă s-ar produce

defecţiuni la aceste sisteme sau la mijloacele de comunicare corespunzătoare, dacă astfel de fenomene pot să dea naştere pericolului declanşării războiului nuclear între cele două ţări". (Cf. 67, p. 31) Acordul a fost semnat la 30 septembrie 1971.

Oricum, omenirea are dreptul să ştie ce s-a întâmplat în urmă cu cincizeci de ani şi la ce poate să se aştepte. Prezenţa extraterestră nu se cantonează între graniţele Statelor Unite, constituind o problemă globală, de o importanţă hotărâtoare pentru destinul civilizaţiei noastre. Din acest unghi, dificultatea asumării de către cei în cauză a mistificărilor din 1947,1994 şi 1997 mi se pare derizorie. Pe de altă parte, un ansamblu coerent şi cuprinzător de măsuri la scară mondială ar preveni posibilele consecinţe şi reacţii negative la care m-am referit. Să sperăm, aşadar, că deţinătorii adevărului despre Misterul Roswell se vor decide să ni-l dezvăluie, înainte de sfârşitul acestui mileniu.

BIBLIOGRAFIE

v Cărţi

1. Berlitz, Charles & William L. Moore – *The Roswell Incident*, Grosset & Dunlap, New York, 1980

2. Bourdais, Gildas – *Sont-ils deja la*? *Extraterrestres*: *l'affaire Roswell*, Presses du Châtelet, Paris, 1995

3. Cameron, Grant and T. Scott Crain – *UFOS*, MI-*12 and the Government. A Report on Government Involvement în UFO Crash Retrievals*, Published by Mutual UFO Network, Inc., MUFON,

Seguin, Texas, 1991

4. Condris, Rene – Die Botschaft von Roswell. Erste Kontakte miteiner Hyperziviusation, Herbig, München, 1996

5. Friedman, Stanton T.

— *Top Secret MAJIC*, Marlowe & Company, New York, 1996

6. Friedman Stanton T. and Don Berliner – *Crash* al *Corona*, Paragon House, New York, 1992

7. Hesemann, Michael – *Jenseits von Roswell*, Verlag „Die Silberschnur", Neuwied, 1996

8. Hesemann, Michael & Philip Mantle – *Beyond Roswell*, Marlowe & Company, New York, 1997

9. Noiane, Richard D. – *Extraterrestres. La verite sur Roswell*, Plein Sud, Toulon, 1995

10. Pflock, Karl T.

— *Roswell în Perspective*, Fund for UFO Research Inc., Washington, 1994

11. Randle, (Capt.) Kevin (Ret.) – *Roswell UFO Crash Update*, Global Communications, New Brunswick, 1995

12. Randle, Kevin D. & Donald R. Schmitt – *UFO Crash al Roswell*, Avon Books, New York, 1991

13. Randle, Kevin D. & Donald R. Schmitt – *The Truth About the UFO Crash al Roswell*, M. Evans and Company, Inc., New York, 1994

14. Sierra, Javier – *Roswell. Secreto de estado*, Editorial Edaf, Madrid, 1995

15. XXX – *Report of Air Force Research Regarding the „Roswell Incident"*, Washington, D.C., Departament of the Air Force, July 1994

Capitole, comunicări, articole

16. Băiata, Maurizio – *Roswell e cresciuto bene*, „Notiziario UFO", N. 11, Marzo-Aprile 1997

1.7. Breccacia, Stefano – *Verdetto addomesticato*. *Per PUSAF fu tutta colpa delprogetto Mogul*, „Notiziario UFO", N. 8, Settembre-Ottobre 1996

18. Burg în Luc – Ha var le în Neu-Mexiko, în Gotter spunen. Der neue UFO-Report, Herbig, München, 1993

19. Cahn, J.P. – The F/ying Saucers and the Mysterious Litt/e Men, „True", September 1952

20. Carpenter, John – *Cera/dănderson*: *Truth vs*. *Fiction*, „MUFON UFO Journal", September 1991

21. Carpenter, John – *Gerald Anderson*: *Disturbing Revelations*, „MUFON UFO Journal", March 1993

22. Claiborne, William – *GAO Tumstcă/ieri Turf Probe*, „The Washington Post", January 14,1994

23. Dash, Mike – Kenneth Arnold and the Birth of the UFO Mystery, „Fortean Times", July 1997

24. Forgione, Adriano – *Cacciatori* del *Paradiso*, „Notiziario UFO", N. 12, Maggio-Giugno 1997

25. Forgione, Adriano – / *manichini de-l potere*, „Notiziario UFO", N. 13, Luglio-Agosto 1997

26. Friedman, Stanton – *Final Report on Op*eration *Majestic 12*, Fund for UFO Research, Mount Rainier, MD, 1990

27. Friedman, Stanton – Sunt OZN-urile nave

spaţiale extraterestre? în Michael Lindemann, OZN şi prezenţa extraterestră, Editura Domino, 1996

28. Galganski, Robert A. – *Roswell*: *Connecting the Debris Field and the Impact Site*, „International U FO Reporter", Summer 1996, Voi. 21, N°2

29. Gheorghiţă, Florin – Cosmonauţi extratereştri şi OZN-uriprăbuşitte, în Lumi invizibile, Editura Polirom, laşi.

30. Good, Timothy – Above Top Secret, în MUFON 1989 Symposium Proceedings, MUFON, Seguin, Texas

31. Good, Timothy – *Incidentul Roswell 1947*, în *OZN Top Secret*, Aldo Press, Bucureşti, 1995

32. Handy, Bruce – *Roswell Orbust*, „Time", June 23.

33. Hobana, Ion – *Misterul Roswell*... „Univers paranormal", Septembrie 1995

34. Hobana, Ion – *Un balon, mai multe baloane, aceeaşi mistificare*, „Univers paranormal", Iunie 1996

35. Hobana, Ion – *Misterul Roswell*: *noutăţi semnificative sau scenarii SF*/, „Univers paranormal", Noiembrie 1996

36. Hobana, Ion – *Misterul Roswell... după cincizeci de ani*, „Univers paranormal", 15 lui le-15 august 1997

37. Howe, Linda Moulton – *Dincolo de ipoteza extraterestră*, în Michael Lindemann, *OZN şi prezenţa extraterestră*, Editura Domino, 1996

38. Johnson, Miller – *The Roswell l-Beam Replica Project*, „MUFON UFO Journal", March

1995

39. Klass, Philip J.

— Mortician's Tale of Roswell Nurse, ETB odies is Seriously Flawed, „Skeptics UFO Newsletter".

31 Jan., 1995

40. Lammer, Helmut & Oliver Sidia – *Der Roswell Zwischenfall*, în *UFO Geheimhaltung*, Herbig, München, 1995

41. Lammer, Helmut & Oliver Sidia – *Roswell Update*, în *UFO Nahbegegnungen*, Herbig, München, 1996

42. Lissoni, Alfredo – *La via maestra* del *Majestic 12. Anatomia di ungruppo clipotere occulto*, „Notiziario UFO", N. 9, Novembre-Dicembre 1996

43. Malanga, Corrado – / fantastici reperti de-l 47. Contro-analisi ragionata dei presunti frammenti de-l „Roswell Crash", Notiziario UFO, N. 10, Gennaio-Febbraio 1997

44. Moore, William I.

— Crashed Saucers: Evidence în Search of Proof, în MUFON Symposium Proceedings, Seguin, Texas: Mutual UFO Network, 1985

45. Moore, William & Stanton, Friedman – MI-12 and Phil Klass: What Are the Facts? \n MUFON 1988 Symposium Proceedings, MUFON, Seguin, Texas

46. Moseley, James W.

— *The Roswelllircus Continues*! „Saucer Smear", Volume 42, No. 7, August 10th, 1995

47. Moseley, James W.

— *UFOS Out West*, în *UFOS 19471997. From*

Arnold to the Abductees: *Fifty Years of Flying Saucers*, Edited by Hilary Evans and Dennis Stacy, John Brown Publishing Ltd., London, 1997

48. Noiane, Richard D. – *La foudre tombe a Roswell*, în *1947 Le's „soucoupes voi ante's „arrivent*, SARL UFO Network, Court Grelet Editions, Marseille, 1997

49. Pflock, Karl T.

— *Roswell*: *Star Witness*, „OMNI", Voi. 17, No. 8, Fall 1995

50. Pinotti, Roberto – // *manuale operativo* MI-*12*, „Notiziario UFO", N. 10, Gennaio-Febbraio 1997

51. Randles, Jenny – Ziua în care au capturat o farfurie zburătoare, în UFO Crash. Recuperarea navelor extraterestre, Editura Domino, 1997

52. Reese, Mary Ann – *The Man Who Started lt AII*, în *Flying Saucers*, „Look", Special by the editorsot United Press International and Cowles Communications, Inc., 1967

53. Shandera, Jaime – *New Revelations About Roswell Wreckage*: *A Generat Speaks*, „MUFON UFO Journal, January 1991

54. Sider, Jean – Scrisoare din 10 ianuarie 1997

55. Thompson, Richard L.

— *The Roswell Crash*, în *Alien Identities*, Govahardhan Hill Inc., San Diego, 1993

56. Weinstein, Dominique – *Le contexte de Roswell. La vague de juin-juillet 1947 aux Etats-unis*, „Lumieres dans la nuit", 325, janvier-fevrier 1994

Varia

57. Arnold, Kenneth & Ray Palmer – *The Corning of the Saucer*, Amherst Press, 1952

58. Bloecher, Ted – *Report on the UFO Wave of 1947*, Washington, D.C.: By the Author, 1967

59. Bourret, Jean-Claude – *La nouvelle vague des soucoupes volantes*, Editions France-Empire, Paris, 1974

60. Edwards, Frank – *Flying Saucers – Serious Business*, Bantam Book, New York, 1966

61. (Fort, Charles) – *The Booksof Charles Fort*, Published for the Fortean Society by Henry Hoit and Company, New York, 1941

62. Hesemann, Michael – *UFO's*: *Neue Beweise*, Verlag Michael Hesemann, Düsseldorf, 1994

63. Hobana, Ion – *Enigme pe cerul istoriei*, Editura Amacona, Bucureşti, 1996

64. Hough, Peter & Jenny Randles – *The Complete Book of UFOS*, Judy Piatkus (Publishers) Ltd., London, 1994

65. Jones, William E. & Rebecca D. Minshall – *Aztec*, *New Mexico – a crash story reexamined*, „International UFO Reporter", Sept.

— Oct. 1991

66. Keyhoe, Donald – *Les soucoupes volantes existent*, Editions Correa, Paris, 1951

67. Pinotti, Roberto – *UFO Top Secret*, Bompiani, Milano, 1995

68. Rétyi, Andreas von – Im Reich der „Grauen", în Das AHen Imperium. UFO-Ceheimnisse der USA, Langen Mul Iar, München, 1995

69. Ruppelt, Edward J.

— *The Report on Unidentified Flying Objects*, Ace Books, New York, 1956

70. Scully, Frank – *Behindthe Flying Saucers*, New York: Henry Hoit, 1950

71. Sider, Jean – *Ultra Top Secret*. *Ces OVN/S qui font peur*, Editions Axis Mundi, 1990

72. Sider, Jean – *OZN Dosar secret*, Editura Domino.

73. Steinman, William – *UFO Crash al Aztec*, U FO Photo Archives, 1986

74. Stringfield, Leonard H.

— *The UFO Crash Retrieval Syndrome*. *Status Report* îi *New Sources*, *New Data*, Mutual UFO Network, Inc., Seguin, Texas, January 1980

75. Stringfield, Leonard H.

— *UFO Crash/Retrievals*: *Amassing the Evidence*. *Status Report III*, Published by Leonard H. Stringfield, June 1982

76. Stringfield, Leonard H.

— *UFO Crash/Retrievals*: *The Inner Sanctum*, Cincinnati/OH, 1991

77. Stringfield, Leonard H.

— UFO Crash/Retrievals: Search for a Proof în a Hall of Mirrors, Cincinnati OH, 1994

78. Vallée, Jacques – *OVNI*: *la grande manipulation*, Editions du Rocher, Monaco, 1983

79. Vallée, Jacques – *Revelations*. *Alien Contact and Human Deception*, New York: Ballantine Books, 1991

80. Vallée, Jacques – *Contacte cu extratereştrii*, Aldo Press, Bucureşti, 1995

81. XXX – Scientific Study of Unidentified Flying Objects, New York, Bantam Books, 1969

82. XXX – *The UFO Evidence* (*Unidentified Flying Objects*), Published byâhe Naţional Investigations Commitee on Aerial Phenomena (NICAP), Washington, D.C., 1964

Indice de nume

A
Ake, Marvin 167
Anaya, Pete 119,134
Anaya, Ruben 119.134
Anderson, Gerald 168,171,172,174 – 176
Anderson, Jack 236
Anderson, CIinton 158
Appelzoller 19
Armstrong 91,173,175
Arnold, Kenneth 7 – 10,12,13,17,119,182,239 Arnon, Shlomo 223 Aspin, Les 226 Azadehdel, Henry 211 – 213
B
Baca, Harold 167 Băcon, Kenneth 241
Barnett, Grady L. „Barney" 163 – 168,174,175,177 Bean, Beverly 125
Becquette, Bill 10
Bell, Art 104,108,109,176
Bennewitz, Paul 205,216
Berkner, Lloyd V. 194,201
Beri iner, Don 86,176,217,219
Berlitz, Charles 19,33,119,133,140,175,205
Binstein, Michael 236
Blanchard, William H. 41,43,47,54,55 – 58,66,67
142 – 144,146,147,151,162,231,232,271
Blum, Ralph şi Judy 37
Boldra, Ellis 60,92,93,94

Bourdais, Gildas 29
Braun, Wernher von 75,77,154,207
Bray, Arthur 31,32
Brazel, Betty 25
Brazel, Bill 59,60,65,87,89,91 – 93,98,99,135,156,175,186,231,235 Brazel, Shirley 59 Brazel, Vernon 25
Brazel, William W. „Mac" 25 – 27,41,43,49,52 – 54,56 – 60,62,64,81 – 83,85 – 87,89,91,95,100.
139,141,155,158,162,163,177,204,230,231,23 3 – 235 Bremner 32,33 Briley, Joe 161
Bronk, Detlev 194,195,196,201 Brown, Melvin E. 125,133 Brown, Tom 16,17,143,144 Burdakov, Valerii 245 Burrola, Moses 119 Bursum, Holm 166 Bush, Mary 125
Bush, Vannevar 31,194,195,198,200,201,206,214 Buskirk, Dr. Şi Winifred 172 – 175 Butlar, Johannes von 113
e
Cabell, C.P. 11,12 Cameron, Grant 210 Campbell, Sherman 149 Carpenter, John 176
Cavitt, Sheridan W. 42,43,47,53 – 56,58,68,11.5,139,156,230,232 Chavez, Dennis 158 Chu, Paul 110 Claiborne, William 228,229 Clark, Allan 53 Clarke, Arthur C. 249 Compton, Arthur H. 206 Condon, Edward U. 78,225,252 Cooper, Timothy 71,76,77,78 Crabb, Reilly 120 Craigie, L.C. 186 Crain, T. Scott 210,211 Culligan, E.J. 64 Cutler, Robert 205
D
Danley, J.F. „Fleck" 166,167,177 Davis, Richard 238
Dennis, Glenn 54 – 56,59,60,63,97,126,129 –

131,133,158,159,162 Detchmendy, E.B. 19 Dobbs, W.C. 19 Doty, Richard 199,222 Dubose, Thomas 53,65,150,151,155 Dugger, Barbara 125,158,162 Dvyn, F. 19

E

Easley, Edwin 55,160,161 Edwards, Frank 34 – 36

Einstein, Albert 117,123,124,158,213,246 Eisenhower, Dwight D. 71,72,193,199,205,206,208,211

Elsey, George 71,79

Exon, Arthur E. 92,93,191,192,201,202 F

Fergusson, Lorraine 87

Forrestal, James V. 192,194,198,200 – 202

Fort, Charles 247

Foster, J.B. (ferma) 25,52,57,59,68,90,101,141,155,162,232,234,238 Franklin, Sheila 117,246

Friedman, Stanton 29,37,39,40,48,64,70 – 72,95,115,123,131,161 – 164,167,168,175,176,192,199,200,202 – 204,207,211,216,21.7,219,220,229,232,248 Fullbright, Randy 103

G

Galganski, Robert A. 100 Garner, Lee 166 Gebauer, Leo 30 Goldwater, Barry M. 222,223 Gonzales, Thomas 116,123 Good, Timothy 200 Goode, Mary Kathryn 133 Gorman, George 204 Green, Hughie 28,29 Greenwald, John 166 Greenwood, Barry 199

H

Hali, L.M. 130

Haut, Walter 56,57,139 –

141,143,1.50,158,228,230 Haynes, John 239,241 Hazen, Robert 110 Helmlek, Paul F. 76
Henderson, Oliver W. „Pappy” 1.33,1.34,160 Henderson, Sappho 133
Hesemann, Michael 75,76,78,82,118,119,153
Hillenkoetter, Roscoe H. 193,194,200 – 203
Holden, William Curry 123
Hood, Max 20
Hoover, Edgar J. 33,153
Hottel, Guy 33
Howe, Linda Moulton 108 – 111,221,243 Humelsine, C.H. 72,78 Hunsaker, Jérôme 194,201,202
J
Jennings, Payne 54
Johnson, colonel 1.58.4
Johnson, James Bond 150,151,158 Johnson, Miller 98 Jones, William 34
Joyce, Frank 53,54,56,58,82,158 K
Karman, Theodore von 73 – 75 Kaufmann, Frank 62,116 Keyhoe, Donald E. 14,15,17,188 Kirton, Edwin 1.52 Klass, Philip J. 130,131,199 Kromschroeder, John 94,95,1.34
Kuppers, Friedrich August 153 Kuppers-Morrow, Helga 154
L
Lamme 135 La Paz, Lincoln 60,68 Larsen, Blake 103 Layne, Meade 119,120 Leed, William 167
LeMay, Curtis E. 53,65,143,146,222
Leon, Rudy de 226
Lilienthal, David 17
Littel, Max 103

Lytle 97
M – Malanga, Corrado 111 Maltais, Jean 164 Maltais, Vern 164 Mannion, Jim 239 Mantell, Thomas 204 Mantie, Philip 75,76,111 – 113 Marcel, Jesse 22,23,25,26,39 – 41,43 – 48.51,53,81,85,89,92,93,95,98 – 100,115,139,142,149,160,161,163,186,229,231 – 233 Marcel jr., Jesse 55,95 – 98,186,231 Marcel, Viaud 97 Marshall, George 188,246 Martinek, Mary 226 McBoyle, John 56,116,120,156 McKee, Chris 102 McMullen, Clements 53,65,155 McQuiddy, Arthur R. 145 Menzel, Donald 194,196,199,201,202,221
Mercieca 121 Minshall, Rebecca 34 Montague, Robert M. 194,201 Montoya, Joseph 119,134 Moore, Charles B. 103,233
Moore, William L. 19,33,48,86,90,91,95,115,119,1.33,135,140,145,151,157,163,164,166,175,177,193,199,205,216,221,222 Moseley, James W. 34,130 Murray, Patty 225 Musser, Roy 125,159
N
Neumann, John von 1.54,206 Newton, Irving 36,57,151,230,233 Newton, Silas 30 Noiane, Richard. D. 221,257
O
Oppenheimer, Robert 74,98,206 P
Palmer, Ray 119,261
Pflock, Karl T. 40,62,63,116,130 – 132,142,145,1.63,233 – 235Pradel, Jacques 245
Pratt, Bob 40,41,43 – 48,98,1.55,163,229 Price 20
Prichard, W.D. 59 Proctor, Dee 85

Proctor, Floyd 52,58,85,86,88,92,157 Proctor, Loretta 52,65,85,86,92,231 Puckett, Jack 11 Pyles, E.L. 62,63

R

Ragsdale, Jim 63,116

Ramey, Roger M. 24,25,27,28,36,42,43,47,49,57.

65,68,89,142,149 – 153,155,176,179,228,233,235

Randle, Kevin D. 61 – 63,83,97,115,141,150,160162,168,175,176 Rasmussen, Darwin 124 Reagan, Ronald 252 Reese, Mary Ann 9 Reida, Alvah M. 11 Reynolds, S.W. 58,66,67,144,153 Rickett, Lewis 56,60,92,119,156,232 Roberts, George „Judd" 56,57,158 Robertson, H.P. 66 Roosevelt, Franklin D. 72,271 Rowe, Frankie 158,162

Ruppelt, Edward 10 – 12,14,1.5,1.7,33,143,144,146,147,179,204,214,236

S

Sarbacher, Robert I. 32,33,99,201,206,207,210,214,217,218 Saunders, Patrick 161 Schaeter, J.E. 70

Schit t, Steven 226 – 229,233,236,238 Schmitt, Donald R. 61 – 63,92,93,97,116,141,150,161,162,191,201,238 Schulgen, George F. 58,66,67,144,146,153,179,182

Scully, Frank 29 – 34,62 Selff, Naomi Maria 131 Sensenbaugher, R.F. 19

Shandera, Jaime 1.50,192,193,199,202,205,217,219,221223

Shapiro, Joshua 150 Shirkey, Robert 96,132 Showalter, Roy 152 Shubert, Thomas 225 Sider, Jean 94,188,253 Sierra, Javier 238,257 Simms, Ethel 145
Simpson, Edith 117,118,157,158,246
Sims, Derrel 111,112,113
Sleppy, Lydia 56,156
Slowie, D.C. 1.58
Smith, Robert E. 76,93,155
Smith, Walter B. 194,201
Smith, Wilbert B. 31,32,33,214,218,235
Solomon 96.
Solomon, Michael 10
Souers, Sidney 194,201
Spaatz, Cari 72,191,192,201,202
Sparks, L.D. 157
Stacy, Dennis 177
Stalin 245,272
Steinhoff, August 75
Steinhoff, Ernst 77
Steinman, William 33,34,99,206 – 209,211
Strickland, Lyman 58
Strickland, Marian 81,157
Strickland Tadolini, Sally 93,231,235
Stringfield, Leonard H. 40,73,117,1.36,1.38,139,142
Swancutt, Woodrow *P*. 145
Symington, Stuart 191,192,201
T
Tiffany, John G. 156 Todd, Robert 233 Tolson, Clyde 153
Truman, Harry 58,72,73,78,79,172,173,175,187189,192,194,198,

200,201,203 Tucker, Merle 56
Twining, Nathan F. 23,54,58,69 – 73,76,78,79,101,143,146,179,180,182,186,188,194,195,200,202,205 Tyree, Tommy 60
V
Vallée, Jacques 93,94,132,246,250 Vandenberg, Hoyt S. 72,146,147,187,194,200,202 Vegh, Elaine 124.
W
Wagnon, David N. 131,132.
Walker, Eric A. 118,195,203,207 – 214,216.
Walsh, George 56.
Weaver, Richard L. 229,231 – 234,241.
Weisberg 120,123,205.
Welles, Orson 251.
Wells, H.G. 135,250.
West, Jay 61,260.
White, Lincoln 16
Whitmore, Walter E. 54 – 57,158.
Wilcox, George 25,26,52,53,60,125,158
Wilcox, Inez 125
Wilmot, Dan 20,21,23,52.
Wilson, Hollis 88.
Wirth, Joe 92.
Wolf, Michael 63,64, Woody, William 62,63.
Y
Yeager, Chuck 9,245 Z
Zobrist, Benedict K. 188, Zohnt. J. 19.

The author and the work

Quite known in his native România and abroad as a science fiction writer and historian, as well as an expert în Jules Verne’s life and work, Ion Hobana (b. 1931) is investigating for three

decades the UFO phenomenon.

First printed in the Netherlands, his and Julien Weverbergh's *Viiegende schotes boven het oosthok* (1972) was translated and published în Great Britain (1974), the United States (1975), Argentina (1978), under the title *UFOS from Behind the tron Curtain* and France (1976) – *UFOS în USSR and Fast Countries*. Thanks to these succesive issues, the ufologists in the West have strenghtened their conviction that the UFO phenomenon is an overall one, without respect for the frontiers and ideologies. The same couple had published, în România, *UFO – a Challenge for the Fiuman Reason* (1971), which demonstrated that, after an attentive and competent reading, the Condon Report, ordered by the Air Force to discredit for good and all the UFO phenomenon, on the contrary had authenticated it, because of the impossibility to explain one third of the investigated cases. Hobana is also author of *Mysteries in the Sky of Fustory* (1993,1996), a large and methodical study of the UFO sightings before 1947, which certifies the temporal unity of the phenomenon.

The Roswell Mystery after fifty years is the rezult of a minute and thorough analysis of the facts, circumstances and implications of the July 1947 crash în New Mexico. Relying on a rich documentation including all the essenţial texts published till the moment of the sending to the press, Hobana puts forward new opinions about this crucial event and argues against those people which try to maintain the secret established half a

century ago, by un convincing, sometimes merely ridiculous, explanations.

Written în a colloquial style, stimulating the reader to examine the dossier of a case plenty of contingencies and notes of interrogations, *The Roswell Mystery cţowns* Ion Hobana's long attempt to face the challenge of the UFOS to the human reason.

L'auteur et l'oeuvre

Bien connu dans son pays et a l'étranger comme auteur et historien de la Science tiction, mais aussi comme exegete de Jules Verne, Ion Hobana temoigne depuis trente ans d'un vif interet pour Ies OVNI. Păru iniţialement aux Pays-Bas, le livre qu'il a ecrit un collaboration avec Julien Weverbergh, *VHegende schotels boven het oostblok* (1972), a ete traduit et public en Angleterre, aux Etats-unis, en Argentine, sous le titre *UFOS from Behindthe tron Curtain*, et en France – *Les OVNI en URSS et dans les pays de l'Est*. Grâce a ces editions successives, les ufologues occidentaux s-aftermirent dans la conviction que le phenomene OVNI a un caractere mondial, sans ten în compte des frontieres et des ideologies. Le meme couple avait public, en Roumanie, *OVNI – un dâfipour la raison humaine* (1971) qui demonstrait cu'a une lecture attentive et avisee, le Rapport Condon, commande par l'Air Force pour discrediter une fois pour toutes le phenomene OVNI ne taisait cu'authentifier son existence, du fait de l'impossibilite d'expliquer un tiers des caz soumis a l'investigation. Hobana est aussi l'auteur de *Enigmes dans le cielde l'histoire*

(1993,1996), ample étude methodique des observations d'OVNI d'avant 1974, quidemontre l'unite temporelle du phenomene.

Le Mystere Roswell après cinquante ans est une analyse minuţieuse et approtondie des faits, des circonstances et des implications du crash d'un aronef extraterrestre dans le Nouveau-Mexique, en juillet 1947. S-appuyant sur une riche documentation, qui n ometaucun texte essentiel păru jusqu'au moment de l'envoi a l'imprimerie, Hobana emet des opinions inădites sur cel hrănement crucial et polmise avec d'autres analystes et avec ceux qui's efforcent a maintenir le secret instaură il y a un demi-siecle, en nous offrant des explications tirăes par les cheveux, parfois tout simplement ridicules.

Ecrit d'une maniere entrainante, proposant au lecteur un dossier riche en coups de thâtre et signes d'interrogation, *Le Mystere Roswell* couronne la tentative sans cesse renouvele de Ion Hobana de faire face au defi lance par les OVNI à la raison humaine.

Cuprins

1. PRELUDIU 7
Omul care a declanşat totul 9
Vară fierbinte *13*
2. VÂRFUL AISBERGULUI *19*
Comunicatul RAAF 21
O tăcere de treizeci de ani? 28
Un secret mai presus decât cel al bombei cu hidrogen...31
3. COTITURA *39*
„A venit pe pământ dar nu de pe pământ". 40

4. CE ŞTIA Şi, MAI ALES, CE NU ŞTIA JESSE MARCEL... *51*
Temeiurile unei opţiuni, 61
Explicaţii, completări, semne de întrebare 63
5. MISIUNEA GENERALULUI TWINING *69*
„Un posibil motor atomic" 73
Un raport top secret 78
6.3 IULIE SAU 14 IUNIE? *81*
7. „N-AM VĂZUT NICIODATĂ CEVA ASEMĂNĂTOR"... *85*
„Nu era niciun tel de balon „87
„Un metal cu proprietăţi plastice" 92
Fragmentele cu semne „hieroglifice" 95
„Lemnul" care nu era lemn 98
„Pergamentul" incombustibil 99
Fir sau sârmă? 99
„Fragmentulextraterestru" era, de fapt, o bijuterie... 101
„Extract de aluminiu pur" 104
Mai dur ca titanul 111
8. EPAVA *115*
O formă neconvenţională 116
O copie a unei copii după o copie 121
9. ECHIPAJUL *123*
Infirmiera şi extratereştrii 125
Protagonista dispărută 130
Compendiul lui L eon ard Stringfield 136
10. COMUNICATUL *139*
O luptă surdă în sferele înalte ale Air Force 143
11. ANATOMIA UNEI ÎNSCENĂRI *149*
12. ORDINE, JURĂMINTE, AMENINŢĂRI *155*
13. O ALTĂ PRĂBUŞIRE? *163*

Po vestirea lui Gerald Anderson 168
Copil supradotat sau mitoman? *174*
14. DUPĂ FURTUNĂ *179*
„Fenomenul este real” 179
„O navă interplanetară de un anume tip” 182
Un proiect – două niveluri de clasificare 186
15. DUBIOSUL AVATAR AL CELOR TREISPREZECE... *191*
Expeditorul: *necunoscut 192*
Pro şi contra 199
Nimic nou sub soarele ufologiei 203
Mărturisirile şi retractările d-rului Walker 206
Ultimul (?) episod al serialului „Majestic-12” 216
Cui prodest? *220*
1.6. UN BALON, MAI MULTE BALOANE... *225*
Un congresman furios 227
O grabă neîntâmplătoare 229
Absenţe nemotivate 236
Post-scriptum 239
17. FINAL DESCHIS *243*
BIBLIOGRAFIE *256*
INDICE DE NUME *265*
THE AUTHOR AND THE WORK... *276*
L’AUTEUR ET L’OEUVRE *278*

La Editura AC NI au apărut şi sunt disponibile în stoc următoarele lucrări de informatică:

Calculatorul pentru cei mici, de Ion Diamandi. Recomandat elevilor din clasele a III-a şi a IV-a. Limbajele BASIC ŞI LOGO pentru copii începători de vârste între 7 – 11 ani.

Calculatorul pe înţelesul tuturor, de Mihaela Cârstea şi Ion Diamandi. O iniţiere în utilizarea

calculatoarelor de tip IBM-PC, având o bogată ilustraţie.

Minunata lume a HC-ului, de Vlad Atanasiu. Recomandată elevilor între 1.2 şi 16 ani.

Provocarea algoritmilor (probleme de informatică), de Victor Mitrana. Un capitol pentru gimnaziu (BASIC) şi trei capitole pentru liceu (PASCAL) – clasele VII-XII.

Programare OBIECTWINDOWS, de Liana Cecal (pentru studenţi şi specialişti).

Cine ştie LOCO? de Ion Diamandi. Recomandată elevilor din clasele V-VII. LOGO, un limbaj de programare modern, figurează în programa şcolară

Pentru *difuzarea în şcoli, cluburi ale elevilor* şi alte instituţii de învăţământ a lucrărilor din seria *Biblioteca de Informatică*, se acordă importante reduceri de preţuri, în funcţie de comanadă: între 5 – 20 ex. – 10%; între 21 – 50 ex. – 1.5%; peste 50 ex. – 20%.

Informaţii şi comenzi la:

Editura Agni, CP 1.3 – 125, Bucureşti Tel. 61.5.55.59. /615.37.25; fax 230.73.36.

La Editura AGNI au mai apărut:

Fenixul roşu, de Brian Crozier, Hans Huyn.

Constantine Menges şi Edouard Sablier

O carte extrem de incitantă despre implicarea Serviciilor secrete sovietice/ruse în derularea unor evenimente majore de pe mapamond în ultimii 20 de ani, inclusiv în declanşarea şi desfăşurarea revoluţiilor din 1989 din fostele ţări comuniste. Aceleaşi servicii în perioada de tranziţie.

Straniu şi inexplicabil, de Paola Giovetti

Principalele categorii de fenomene paranormale şi cercetările ştiinţifice întreprinse de cel puţin un secol încoace.

Doi mari precursori: Emanuel Swedenborg şi Papa Lambertini.

Din cuprins: paranormalul cotidian, mesajele viselor, apariţiile, mediumnitatea, sfinţenia şi miracolele, viaţa după moarte, misterul OZN, vindecări miraculoase etc. Numeroase cazuri prezentate pe larg.

Tipografia MIRON

Tel: 335.88.25.336.33.04.337.42.92 Fax: 337.42.92

Strada Baiulescu 63A, Sector 5, Bucureşti

Cunoscut ca autor şi exeget SF, Ion Hobana s-a afirmat şi ca un foarte avizat cercetător al fenomenului OZN.

După investigaţii întreprinse timp de trei decenii, în ţară şi în străinătate, el este convins de realitatea fenomenului pe care a încercat să o demonstreze şi în lucrările sale anterioare.

Misterul Roswell reprezintă o încununare a efortului său de a răspunde acestei provocări pe care Necunoscutul o lansează raţiunii umane.

La 3 iulie 1947, un fermier din statul american New Mexico descoperea pe câmp un mare număr de fragmente cu însuşiri extraordinare.

Aşa a început „misterul Roswell”, neelucidat pe deplin după mai bine de jumătate de veac.

Ion Hobana analizează în profunzime datele şi interpretările propuse în numeroasele texte consacrate acestui caz, cel mai mediatizat din întreaga istorie a OZN-urilor, adăugându-le propriile sale opinii.

Concluzia cărţii este că fragmentele proveneau, într-adevăr, de la o navă extraterestră, care s-a prăbuşit nu departe de Roswell.

O concluzie întemeiată şi pe documente ieşite la iveală în ultimul deceniu, cele mai multe inedite în româneşte.